
take me
APART
BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

BENİ PARÇALARA AYIR

VITALE KARDEŞLER

KİTAP 1

BREA ALEPOÚ
SKYLER SNOW

İÇİNDEKİLER

Uyarı ve Tetikleyiciler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Epilog

Yazarın Notu Brea
Alepoú Hakkında

Brea Alepoú'nun diğer eserleri Skyler Snow hakkında Skyler Snow'un diğer eserleri

Take Me Apart telif hakkı© 2022 Brea Alepoú & Skyler Snow

Bu eser kurgusal bir eserdir ve sadece yetişkinlere yöneliktir. Eserde geçen isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve
olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik ya da mekanik dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Kapak Sanatçısı: Cosmic letterz

Charli Editör: Kate

Biçimlendirme Brea Alepoú

UYARI VE TETİKLEYİCİLER

Tetikleyiciler:

Ölüm, şiddet, ayrıntılı işkence, ebeveyn istismarı, ebeveyn ihmali, eski uyuşturucu kullanımı, hafif bıçak oyunu, hafif dub-con.

Yazarın Notu:

Bu kitapta otizmden bahsedilmesi, otizmli TÜM insanları temsil etmez ve onları karalamak amacıyla yazılmamıştır. Yazım ortağım, karakteri benim ve benim özelliklerime dayandırmıştır. İkimiz de ruh sağlığı uzmanı değiliz, o yüzden bunu baştan belirtelim, tamam mı? Tamam! Bu bir kurgu eserdir. İkimiz de polis değiliz ve yapılan araştırmalar dışında polislerin nasıl çalıştığını bilmiyoruz. Keyifli okumalar!

Lütfen unutmayın, biz mafya yaşam tarzı konusunda uzman değiliz. Bu kitabın amacı **sadece** romantik eğlence amaçlıdır. Bu bir kurgu eseridir. Gerçeklikten uzaklaşarak keyifli vakit geçirmenizi dileriz.

KALBİM göğsümde sıkışırken ciğerlerim daraldı. Beynimi kaplayan bulanık baş dönmesi parmaklarımı uyuşturdu. Yine de silahımı hazır tutmaya, sırtımı dik tutmaya ve ayaklarımın üzerinde sağlam durmaya devam ettim. Soğuk Ekim havası, sanki her an her şey alevler içinde kalacakmış gibi elektrik yüküyle doluydu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Rourke

yanımda. "Sakinim," diye mırıldandım.

O başını salladı. "Sen arkayı al. Ben ön tarafı alacağım."

Başka bir şey söylemeden ayrıldık. Ben sola doğru ilerledim, o da ön merdivenlerden yukarı çıktı. Suçluyu bu eve girmeden önce altı blok boyunca kovalamıştık, ama şimdi her şey sessizdi. Fazla sessizdi. Şehrin lüks bir bölgesinde değildik, ama bebek ağlaması, televizyon sesi ya da radyo sesi yoktu. Sanki tüm ev bir hiçlik çukuruna düşmüş gibiydi. Midem bulandı.

Siktir. Orada ne bulacağımızı sadece Tanrı bilir.

Pencerelerin önünden geçip arka kapıya doğru sokağı geçtim. Kapı zar zor ayakta duruyordu, paslı üst kısmı havaya doğru çıkıntı yapıyordu. Bahçeyi aradım, gözlerim her türlü ufak hareketi yakalamaya çalışarak sağa sola bakınıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

"Siktir," diye küfrettim ve kapıyı açmak için uzandım.

Kapı pürüzlü betona sürtündü. Yine etrafa bakarken omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi ve kimse duymamış olmasını dileyerek içimden bir çığlık attım. Hala hiçbir hareket olmadığında, açtığım boşluktan içeri girdim. Boşluk tam olarak yeterli genişlikteydi ama sanki içeri girmemi engellemek istercesine üniformamı çekiyordu. Geri dönmem gerektiğini hissetmeme rağmen, ilerlemeye devam ettim.

Bu anlar beni tedirgin etse de, aynı zamanda heyecanlandırıyordu. Adrenalin damarlarımdan akarken terle ıslanan cildimin verdiği heyecan, şimdiye kadar yaptığım hiçbir seyahatten daha iyiydi. Seksten daha sarhoş ediciydi. Heyecanla karışık korku, işimi sevmemin sebebiydi.

Arka verandanın çatlak ve kalkmış basamaklarına çıktım. Botlarımın altında gıcırdadılar ve yüksek bir ses çıkardılar. *Kahretsin.* Yürümeye devam ettim. Duvarın soyulmuş mavi boyasına yaslanarak, elimi uzattım ve çukurlu, gümüş kapı kolunu kavradım. Hızlıca nefes aldım. Kolunu çevirir çevirmez kapı açıldı.

"Lanet domuz!"

İlk silah sesi duyulduğunda geri çekildim. Bir şey yüzümün yanından vızıldayarak geçti. Ayaklarım kaydı ve kendimi verandanın yan tarafına attım, vücudumu parmaklığın üzerinden fırlatıp kuru otlar ve toprağın üzerine düştüm. Omzum yere çarptı ve şiddetli bir acı beni sardı, dişlerimi sıkmamı sağladı.

"Silahı indir, Carl," diye bağırdım. "Sadece durumu daha da kötüleştiriyorsun! Lanet silahı bırak!" "Siktir git!"

Kafamı salladım. Silahlı soygunun yanı sıra, Carl cinayete teşebbüs veya en azından bir polis memuruna saldırı suçunu da üstlenmeye kararlı görünüyordu. Zaten tutuklanmaya direnmişti. Adam kendi mezarını kazıyordu ve muhtemelen bunun farkında bile değildi. Arabasını aradığımızda kullandığı uyuşturucuyu görmüştüm. O kadar çok cam mı? Şu anda kafası güzel ve bir yılan kadar acımasızdı.

O bir el daha ateş etti ve ben ayağa kalkmaya çalıştım. Sol kolum artık işlevsizdi, omzum ve boynum karıncalanırken kolum yanımda sallanıyordu. *Kahretsin, çıkmış olmalı.* Kendimi evin yan tarafına ittim ve sol kolumu tuttum.

Harika. Bir kolum sakat, gözlerimdeki siyah lekeleri yok etmeye çalışırken, silahlı bir uyuşturucu bağımlısıyla dövüşüyordum. Bu şartlar altında şansım hiç yoktu.

Her şey yine durdu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sanki bir avcı beni takip ediyormuş gibi hissettim. Neyse ki silahım hala sağ elimde sıkıca duruyordu, bu yüzden bekledim, nefesimi sessizce alıp verirken tüm dikkatimi etrafımdaki sesleri dinlemeye verdim.

İşte. Bir dal kırıldı ve kayalar yerinden oynadı. Zamanını alıyordu, köşeyi gizlice dönüyordu. İki seçeneğim vardı; kaçabilir ve muhtemelen sırtımdan vurulabilirdim ya da

yerimde kalıp o beni vurmadan onu vurmayı deneyebilirdim. Köşeyi döndüğünde, üçüncü seçeneği seçtim.

Yere çöktüm ve tetiği çektim. Silahı ateşlendi, az önce bulunduğum yere nişan almıştı. Ama benimki çoktan bacağını parçalamıştı. Boğuk bir çığlık attı ve toprağa düştü.

"Silahı bırak, Carl!"

"Beni vurdun!" diye bağırdı. "Kahretsin, çok acıyor dostum. Kahretsin!"

Ayağa kalkıp, sersemlemiş bir halde kanayan bacağını tutarak yerde oturan adamın yanına koştum. Kan, kot pantolonunu çoktan ıslatmış ve yapışkan bir leke oluşturmuştu. Adamın dikkati dağılmışken, fırsatı değerlendirip silahı tekmeledim.

"Bu kadar çok metamfetamin kullandığını düşünürsek, bir şey hissedebilmen beni şaşırttı." Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne oldu?"

"Ellerini arkaya koy. Hemen," dedim, silahımı ona doğrultmuş halde. "Rourke!"

"Buradayım," dedi ortağım evin etrafından dolaşıp bana katılırken. "Kız arkadaşını oraya bağlamış. Kızın durumu çok kötü." Bana baktı. "Koluna ne oldu?"

"Çıkmış. Onu kelepçeleyebilir misin?"

"Kahretsin," dedi Rourke, kelepçelerini çıkararak Carl'ın yanına yürüdü. "Yüzüstü yat, hadi."

Rourke, Carl'ı hızlıca kelepçeledi ve ambulans çağırdı. Çağrı yapıldıktan sonra, Carl'ı susturdu ve kemerini çıkardı. Hızlıca çalışarak, kemeri adamın bacağına sıkıca bağladı.

"Bir şeyin yok, drama kraliçesi," dedi Rourke, Carl'ın bacağına hafifçe vurarak. "Kanama zaten yavaşlıyor." Rourke ayağa kalktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu boku nasıl başardın?" diye sordu, elini bana doğru sallayarak. "Her zaman en zor yolu seçmek zorundasın."

"Arka tarafa geçmemi sen söyledin, pislik, hatırladın mı?" Carl'a başımı salladım. "İyi olacak mı?"

"Evet, iyi." "Siktir git!

Beni vurdu!"

Carl açıkça aynı fikirde değildi. Rourke onu görmezden geldi ve kolumu inceledi. Kolumu incelerken ıslık çaldı ve yüzünü buruşturdu.

"Onu yerine oturtup bakmayı keser misin?" diye sordum.

"Bunu yapmaman gerektiğini söylüyorlar, biliyor musun? Protokol ambulansın gelmesini beklemek."

Rourke'un kıçına botumun birini sokacaktım. Ambulans gelene kadar beklemeyeceğimi çok iyi biliyordu, çünkü ambulans da aynı şeyi yapacaktı. O pes edene kadar ona baktım.

"Tamam, somurtmayı kes prenses. Kendini hazırla."

Silahımı kılıfına koydum ve evin duvarına yaslandım. Rourke kolumu daha sıkı tuttu ve yakından inceledi. Gözlerimi kapattım ve kendimi hazırlayarak bekledim. Partnerime bağırmak için gözlerimi açtığım anda, omzum yerine oturduğunda çatırdadı.

"Siktir git!" diye bağırdım. "Sen... lanet olası..."

"Biliyorum," dedi Rourke. "Çok acıtıyor, değil mi?" Pencerelerden birine doğru yürüdü ve içeriye baktı. "Kız arkadaşın hala orada. Onlar gelir gelmez içeri girip onu sorgulayacağım."

Uzaklardan gelen siren sesleri hızla yaklaşıyordu. Omzumu döndürdüm ve geride kalan zonklama hissine yüzümü buruşturdum. Çok daha iyi hissediyordum ama kesinlikle şişecek ve daha sonra ağrıyacaktı. Bu, gelecekteki benim için bir sorundu.

"Ben kalacağım ve..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diye Rourke sözümü kesti. "Destek yolda ve ben küçük bir sorgulamayı halledebilirim. Eve git. Zaten bu gece bir planın yok."

"Ben iyiyim," diye itiraz ettim.

"Git. Eve. Beni çavuşla konuşmak zorunda bırakma." Ona

sert bir bakış attım. "Sen küçük bir kaltaksın."

"Ben de seni seviyorum," diye alay etti ve sokağın aşağısına koşan sağlık görevlilerine el salladı. "Çık buradan."

İnleyerek pes ettim. Kalmak istesem de, eğlenceli kısmın bittiğini kabul etmek zorundaydım. Şimdi sıra sorulara, evrak işlerine ve bürokratik saçmalıklara gelmişti. Hoşuma gitmese de, kalıp her şeyi doğru yapmak, dikkat çekmeye devam etmek için harika bir yoldu. Ve dedektif olmak istiyorsam dikkat çekmem gerekiyordu.

"Rourke eve gideceğini söylememiş miydi?"

Bilgisayardan başımı kaldırıp çavuşuma baktım. Rourke hala baygındı, ama ben hemen karakola geri dönmüştüm. Eve gidiyordum, ama içimden bir ses geri dönüp o gün başka ne yapabileceğimi görmek istedi. Vardiyam teknik olarak bitmemişti ve kolum da iyiydi. Çalışmak istiyordum.

"Gidecektim, ama kendimi iyi hissediyorum," dedim ve ayağa kalkıp onu masasına kadar takip ettim. Bir yığın dosyayı masaya bırakıp iç geçirdi. "Bunlar ne için?"

"Ha?" Bana sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı ve kaşlarını çattı. "Şef için üzerinde çalıştığım bir şey. Her şeyi faaliyet günlüğüne yazdın mı?"

Başımı salladım. "Geri döndüğümde ilk yaptığım şey buydu." Bir dosyayı aldım. "Bunlar çok eski. Neyi araştırıyorsun?"

"Yine Vitale ailesi. Şef büyük bir baskın istiyor. Bir suç ailesini çökertmek mi? Bundan daha büyüğü olamaz.

Islık çaldım. "Kahretsin, yirmi yıldır kimse onlara karşı önemli bir şey yapamadı."

"Evet, sorun da bu," diye mırıldandı.

"Eminim, eğer biri onların neyin peşinde olduğunu çözerse, muhtemelen çok daha kısa sürede dedektif olabilir..." Sözümü yarım bıraktım.

Çavuş White bana baktı, sonra gözlerini kısarak, "Yine mi bu saçmalık? Sen iki yıl önce polis oldun. Neden bu kadar acele ediyorsun?" dedi.

"İkimiz de dedektif olmak istediğimi biliyoruz."

"Evet, ama oraya ulaşmak için çok çalışıp işini yapmalısın," dedi ve dosyayı elimden aldı. "Kestirme yollara başvurarak değil. Bunlarla uğraşmanı istemiyorum. Git işini yap."

"Ama..."

"Duymak istemiyorum, Caster," dedi kısaca. "Önündeki işe odaklan."

Siktir et. Zaten iki yıl geçmişti. O zamana kadar babam dedektif olmuştu ve övgüler almaya başlamıştı. En iyinin en iyisi olarak selamlanıyordu ve ben onun gölgesinde, onun bir parçası olarak kalmıştım.

"Çavuş White? Ofisime gel," dedi şef.

Kadın iç geçirdi. “Geri döneceğim.” Dosyaları topladı ve dosya dolabına koyduktan sonra kapattı.

Başımı salladım ve onun gitmesini izledim. Ofis kapısı kapandı ve beynim yetişemeden ellerim harekete geçti. Kapı kapanırken bacağımı dosya dolabına dayadım. Tabii ki, onun sandığı gibi kilitlenmemişti. Kapıyı açtım ve içeri uzandım. Dosyalardan birini çıkardım, bilgileri gözden geçirdim ve bir sonrakine geçtim.

Vitale ailesi, polisler için bir grup kampçı çocuk için hayalet hikayesi gibiydi. Eski bir suç ailesi olarak New York'u yönetiyorlardı ve yaptıkları şeyler şok ediciydi. Silahlar, uyuşturucular, fuhuş; aklınıza ne gelirse, hepsini yapıyorlardı.

Sayfaları çevirdim ve durdum. Bilinen kulüplerinden biri, yaşadığım yerden çok uzak değildi. Uzak duvardaki saate baktım ve dudaklarım gülümsedi. Tamam, muhtemelen hiçbir şey bulamayacaktım. Ama kontrol etmeye değerdi, değil mi?

Etrafa bakındım, kimse izlemediğinden emin olduktan sonra sayfanın fotoğrafını çektim ve telefonumu cebime geri koydum. Çekmeceyi kapattım ve masaya geri döndüm.

Görünüşe göre yine de planlarım var.

Sayfayı çevirirken parmak uçlarımın altında hissettiğim kağıdın yumuşak dokunuşu, sıcak eti yavaşça kesen bir neşter gibi ruhumu yatıştırıyordu. Kelimeler, her satırı ruhuma şarkı söyleyen güzel şiirlerdi, yazarın asla geri alınamayacak bir parçasıydı.

"Ne okuyorsun Enzo?" diye sordu Giancarlo, etrafımdaki balonu patlatarak.

Mükemmel bir huzur anını nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyordu. Üvey kardeşlerimle bu kadar uzun süre çalışmış olmama rağmen buna alışmam gerekirdi. Giancarlo'nun kişisel alan kavramı üzerinde çalışması gerekiyordu.

Bir kez daha kendimi kitaba kaptırıp kurgu dünyasına dalmaya çalıştım, ama şansım yaver gitmedi. Sayfaların üzerine bir gölge düşmüş, okuduğum saf şiiri gizlemişti. Göğsümden ağır bir iç çekiş kaçtı.

"Bakalım..." Giancarlo kitabımı elimden almaya çalıştı.

Eşyalarıma dokunma. Midemin derinliklerinde bir heyecan belirdi ve aynı hızla söndü. Bir şeye tutunmak benim için neredeyse imkansızdı.

Parmakları kitaba bir santim kadar yaklaştığı anda, bıçağımı çıkardım ve onun açıkta kalan bileğine sıkıca bastırdım. Bakışlarımız kilitlendiğinde hareketsiz kaldı. Tek bir yanlış hareket, en büyük ağabeyimizin ofisini kırmızıya boyayacaktı. Ve son olaydan sonra, Giancarlo'nun bir başka tadilatı daha ödemek isteyeceğini sanmıyordum.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Giancarlo dişlerini sıkarak.

Nefes almak gerekli mi? Ona yavaşça göz kırptım, sonra bıçağımı geri çekip gizli cebime koydum.

"Neden onu rahatsız ediyorsun Gin?" Benito ofise girdi ve ben hemen kitabı kapattım.

"Sıkılmıştım."

"Seni tekrar hastaneye göndermeme gerek kalmasın. Bir telefon kadar uzağım," dedi Benito otururken.

Maun masasındaki kağıtlar düzgünce düzenlenmişti. Eli kağıtlara dokunduğu anda, kafasına bir kurşun sıkma dürtüsünü zorla bastırdım. Benito eşyaları hareket ettirerek, benim yarattığım mükemmel düzeni bozdu.

Mahvolmuş mükemmellikten gözlerimi ayırdım ve kardeşimin sert bakışlarıyla karşılaştım. Ne düşündüğümü biliyordu. Gözlerimi kaçırdım ve ayağa kalktım, o orada olduğu için masasına yaklaştım. Benito'nun hoparlörlerinden sızan Blues müziğinin sesi kısılmıştı ve altımızdaki kulübün hafif gürültüsü duvarlardan duyulabiliyordu.

"Birkaç şeyi kontrol ettikten sonra eve gidip huzur bulabilirsin," dedi Benito.

"Tamam." Tartışmanın bir anlamı yoktu. Sonunda yapacaktım. "Ben de eve gidebilirim, değil mi?" diye sordu Gin.

Benito, cevap verirken evraklarından başını bile kaldırmadı. "Hayır, sen işini savsakladın ve ben senin pisliğini temizlemeyeceğim."

"Ben de yapmayacağım." Kardeşim kollarını havaya kaldırırken ben başımı salladım.

İyi günlerinde çocuk gibi davranırdı. Yine de Giancarlo, ailemizde Benito'dan sonra ikinci sıradaydı.

"Enzo, son zamanlarda depolarımdan iki kez bilgi sızdırıldı. Bu bilgileri kimin sızdırdığını bul." Benito iki sarı klasörü uzattı, ben de onları aldım. Her şeyi zor yoldan yapıyordu, bu da polislerin hareketlerimizi takip etmesini, hatta bize bir şey yüklemesini neredeyse imkansız hale getiriyordu. Klasörü açtım ve kağıtlarda dört polisin yüzü ve adresi vardı. Her birini inceledim ve hafızama kazıdım. hafızama kazıdım.

"Kısa süre önce polis teşkilatından çıkarılmışlar. Görünüşe göre temizlik günüymüş. Hallet bu işi," dedi Benito.

Hiçbir zaman yarım kalan işleri sevmezdi. Heyecana yakın bir duygu parmak uçlarımda küçük kıvılcımlar dans ettirdi. Yakında bir neştere dokunacaktım, hatta daha da iyisi, bu sefer bir testereye. Bir sonraki projemde ne yapacağımı hayal ederken omuzlarım düştü.

"Uzatma, Enzo. Temiz bir iş istiyorum." Benito'nun sözleri, elimi kesen tırtıklı biftek bıçağı gibi anlık heyecanımı kesip attı.

"Tamamdır." Temiz bir cinayette bir güzellik vardı. Yine de, diğer emirlerin bağlamadığı zamanlarda kendimi kaptırdığım kaosla hiçbir ilgisi yoktu.

"Gin, ACTI geliştirme toplantısında sana ihtiyacım var."

"Sıkıcı toplantılara mı katılacağım?"

Benito başını kaldırdı. "Başlama, ikimiz de yeteneğinin en iyi orada kullanıldığını biliyoruz." Kartı şirkete uzattı. "Hallet. Ne pahasına olursa olsun onları istiyorum."

Kapı çalındı ve açıldığında planlar hakkında konuşmak kesildi. Adamlarımızdan biri içeri girip bir tablet getirdi. Masaya koyduktan sonra geri çekildi.

"Gece hiç bitmeyecek," dedi Benito. Konsantre olarak çenesini ovuşturdu. "Ne zamandır burada?"

"On dakika önce kapıdan içeri girdi."

"Kim?" diye sordu Gin. Benito'nun masasının etrafından dolaşıp en büyük ağabeyimizin omzunun üzerinden baktı. "Aptal mı, cahil mi?"

"Herhangi bir hareket yaptı mı?" diye sordu Benito.

Muhafız başını salladı. "Hayır efendim. Şu anda barda duruyor."

Benito tableti masaya bıraktı ve ekran tüm dikkatimi çekti. İnce burnu, simsiyah saçları, güçlü çenesi ve mavi gözleri beni daha da içine çekti. Giysilerinden anlaşıldığı kadarıyla göğsü etkileyiciydi. En dikkat çekici özelliği ise gözlerindeki bakıştı. Anında daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Sadece iki yıldır polislik yapıyor, ondan kurtulmak zor olmamalı," dedi Gin.

Göğsüm sıkıştı ve düşüncem tam olarak oluşmadan elim tabletin üzerine gitti. Tableti çevirip onunla ilgili tüm bilgileri inceledim. Tex Caster. Yirmi beş yaşında, 1,88 metre boyunda, 79 kilo. Polis akademisi sınav sonuçları bile oradaydı.

"Bu iyi bir fikir olmaz. O emekli bir dedektifin oğlu." Benito'ya gösterdim ve Tex'in hayatını şimdilik bağışladım. "Onun babası, otuz yıl önce Revello ailesini çökerten kişidir."

"Evet, ama biz Revellolar değiliz," diye itiraz etti Gin.

"Doğru, biz pervasız hatalar yapmayız," diye araya girdi Benito, ikimizi sırayla bakarak. "Ancak, babasıyla bir kez karşılaştım. Polisi şimdilik bırakın. Enzo, madem sen söyledin, ona göz kulak ol." Benito tableti bekleyen adama geri verdi ve adam kapıdan dışarı çıktı.

"İşleri batırma, Enzo."

Başımı salladım ve dosyaları ceketimin cebine koydum. Dosyalar göğüs kafesime sıkıca bastırıyordu, halletmem gereken hedeflerim olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Kaçınılmaz olan için kendimi hazırladım. Kapıyı açtığım anda, müziğin saldırısına hazırdım. Ağır bas sesleri kulaklarımda çınladı ve vücudumda yankılandı, ta ki benim bir parçam olana kadar. İlk beş saniye boyunca dişlerimi sıkarak buna katlanmaya zorladım kendimi.

Her adımda ses seviyesi artıyor ve kulaklarıma cam sokuluyormuş gibi hissediyordum. Acı kısa sürede içimi uyuşturdu. Çıkıntıya ulaştığım anda durdum ve derin, kontrollü bir nefes aldım. Terli bedenlerin kokusu, karışık parfüm ve kolonyalar ile alkol kokusu solunum yollarımı tıkıyordu.

Dans pisti, birbirine yapışmış, müziğin ritmine göre hareket eden bedenlerle doluydu. Bir grup kadın daire şeklinde dans ediyordu. Yanlarında, etraflarındaki insanları umursamadan birbirlerine çarpan bir çift vardı. Kulüplerimizden birinde normal bir geceydi, hoparlörlerden müzik çınlarken insanlar tüm çekingenliklerini bir kenara bırakıp kendilerini sarhoşluğa kaptırmışlardı.

Kontrolü bırakmak onlar için ne kadar da kolaydı. Bir yudumla, hayatlarını şansa teslim etmeye hazırdılar. İnsanlar beni her zaman hem büyülemiş hem de tiksindirmiştir.

Omurgamdan bir ürperti geçti, yüzümün yan tarafında iğne batması gibi bir his vardı. Birinin bakışlarının ağırlığını her zaman hissederim. Dönüp baktığımda, aynı şaşırtıcı mavi gözlerle karşılaştım. Uzakta olmama rağmen, o gözlerdeki yoğunluğu, arzuyu ve hırsı hissedebiliyordum.

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı ve ona gülümsedim. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Hiç şüphesiz, ona hiç ilgi göstermeyeceğimi düşünmüştü. O muhteşem gözleri yakından görmek istedim.

Benito onu gözetleme görevini bana vermişti. En azından daha iyi görebilirdim. Korkuluktan geri çekildim ve merdivenlerden aşağı indim.

Gözlüğümü düzelterek en alt kata indim. İnsanlar sarhoş olsalar bile önümden çekildiler. Barda durdum ve kızlardan biri yanıma koştu.

"Evet, efendim?"

Hiç içki sipariş etmedim. İzin verilen anlar dışında kontrolümü kaybetmek, büyürken ağabeyimin bana öğrettiği her şeye aykırıydı. Onun sözleri zihnimde yankılandı. *"Kendini kontrol et, sana söz veriyorum, istediğim zaman eğlenmene izin vereceğim. Ama sadece ben söylediğim zaman. Dinlemezsen, bir daha asla eğlenemeyeceksin."*

Annem beni biyolojik babamın kapısına bırakmayı uygun gördüğünde sadece yedi yaşındaydım. Benito beni kanatları altına aldı ve sözünden bir kez bile dönmedi.

"Şuradaki beyefendi ne sipariş etti?" Tex'i işaret ettim. İçkisini yudumlarken dans pistine bakıyordu, ama yine de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Cin tonik," dedi, bana hemen bilgi verdi. "Ona bir tane daha
gönder. Benim hesabımdan yaz."

Kadın başını salladı, parlak pembe saçları at kuyruğundan kayarak yüzüne düştü. Parmaklarım yanlarımda seğirdi. Onu düzeltme dürtüsü beni kalın bir battaniyeye sarmalarken, ter ensemden aşağı damladı. Her nefesle hava daha da yoğunlaşıyordu.

Kontrol. Benim olmayan kaos döngüsünü kırmak için bir şey bulmam gerekiyordu. Parmağımı başparmağımla bastırdım, elimde bir çıt sesi yankılandı. Her parmağımı doğru basınçla beş kez daha kırdım. Her biri beni sakinleştirdi.

"Bir içki istemedim sanırım."

Yumuşak bir ses, gürültülü müziğin üstüne çıktı. Kafamda o kadar dalmıştım ki, Tex'in kalktığını fark etmemiştim. Bu yüzden kulüplerde olmaktan nefret ediyordum. Her şey düzensizdi ve sürekli olarak ne kadar yersiz olduğumu hatırlatıyordu.

"Artık bir içkin var. Bunu geri gelmen için bir davet olarak kabul et." Topuklarımı döndürdüm ve kapıya doğru yöneldim. Şimdilik adamlarımdan birine Tex'i gözetlemesini söyleyecektim. Öncelikli olan şey oradan ayrılmaktı.

Nasırlı, sıcak bir el bileğimi kavradı. Temas noktasından yukarı doğru yayılan ısı, vücudumda kıvılcımlar saçtı. Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve kaç ya da savaş içgüdüm harekete geçti.

Döndüm, elimi çevirerek tutuşunu kırdım. Tex'in iki bileğini de ellerimle kavradım ve onu kapının yanındaki duvara çarptım.

"Bana dokunma."

Tex'in gözleri fotoğraftakinden çok daha maviydi. Bebek mavisi lekeler kobaltla karışarak gözlerini muhteşem bir cam parçası gibi gösteriyordu.

"Ama sen bana dokunabilirsin?" Kaşlarını kaldırdı, beni itmedi, ama yüzünden bunu istediğini görebiliyordum. Beni itmek istiyordu. Çenesindeki kaslar, ellerindeki seğirmeyle birlikte titriyordu.

Yaklaştım ve sakalım onun pürüzsüz yüzüne değdi. "Ne istersem onu yaparım. Eğer bu senin için sorunsa, benden uzak durmanı öneririm."

Beni itmeye çalıştı, ben de onu döndürmek ve duvara çarpmak için yeterince geri çekildim. Tex sadece kasları benden daha büyük değildi, aynı zamanda benden birkaç santim daha uzundu.

Beni hafife alan insanları şaşırtmaktan zevk alırdım. Gözlüklerimi, bakımlı sakallarımı ve avlanmayı daha eğlenceli hale getiren inek görünüşümü görürlerdi. Tex gibi biri benim ideal avımdı.

"Uslu dur," diye fısıldadım, müziğin sesini bastıracak kadar yüksek sesle. Omuzlarının arasına baskı uyguladım ve o yüzünü buruşturdu. Tex hareketsiz kaldı ve sağ eli titremeye başladı.

Oh. Elimi kaydırdım ve sertçe bastırdım. *Ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum.*

Tekrar çekilmeye çalışırken ensesinde ter damlaları belirdi. Kafamı salladım. Kendimi kaptıramazdım, özellikle de burada. İsteksizce elimi çektim

ve onun elinin düştüğünü izledim. Açıkça acı çeken koluna uzandı.

Kapı benim için açıldı ve ben bardan çıktım. Ekim havası yüzüme çarptığı ve heyecanlı bedenimi bir ürperti kapladığı anda, biraz daha sakinleştim. Kulaklarım hala beni son derece rahatsız eden müzikle çınlıyordu. Onu bastırmak için daha hoş bir ses bulmam gerekecekti.

Adamlardan biri arabamı kaldırıma çekti ve bana anahtarları uzattı.

"Sorun değil," dedi Tex, beni durdurarak.

Yeni polis memuruna, daha önce söylediğim şeye cevap verirken bir göz attım. *İstediğimi yapabilirim. Eğer bu senin için sorunsa, benden uzak durmanı öneririm.* Göz bebekleri büyümüştü ve dudaklarını yalaması bana ihtiyacım olan tüm cevapları verdi.

"Bin." Direksiyonun arkasına geçtim ve Tex kulübe bir saniye baktıktan sonra yolcu tarafına koştu.

Kapıyı açtı ve atladı. Benimle birlikte dar bir alana girer girmez ayağı aniden zıpladı. Tex'in büyük elleri kasıklarının üzerinde duruyordu. Nereye baktığımı fark ettiği anda, tahrik olduğunu gizlemeyi bıraktı.

"Şimdi korkma."

Tex başını bana doğru çevirdi. "Değilim. Hayal kırıklığına uğratma."

Kahkaha atmak üzereydim ama kendimi tuttum. *Bu çok eğlenceli olacak.*

Arabayı çalıştırdım ve Tex emniyet kemerini taktı. Rozetini almasını ya da polis olduğunu belirtmesini bekleyerek her hareketini izledim. Gözlüklerimi burnuma itip gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Sormayın."

Ona tek kaşımı kaldırdım.

"Ben yetişkin bir adamım. Evet, ne yaptığımı biliyorum. Yüzüm yumuşak görünebilir, ama sandığından daha fazlasını kaldırabilirim."

Onu kaçmasına izin vereceğimi mi sandı? Zaten kendi isteğiyle kafese girmişti. Ben onu serbest bırakana kadar oradan çıkamazdı.

"Cesur sözler. Umarım sadece lafta kalmaz."

"Aynı." Tex bana gülümsedi, inci gibi beyaz dişlerini gösterdi.

Sevimli. Sanki bir kedi yavrusuna bakıyormuşum gibi. Dişleri ve pençeleri var, ama sonuçta avdan başka bir şey değil.

'yim ve başım belada.

Yol boyunca içimde bir heyecan hissettim. Bana attığı her bakış, yaptığı her küçük sırıtış, sanki benim dışımda kalan bir şaka yapıyormuş gibi hissettirdi. Arabasının şık deri koltukları serindi ve ben de lanet olası bir su birikintisine dönüşmemek için onlara minnettar oldum.

Yanımda bir canavar vardı. Yüzü polis teşkilatının çoğu tarafından iyi biliniyordu ama benim için özellikle göze çarpıyordu. Babamın bodrumda bu dava dosyalarını inceleyerek, Vitales'leri çözmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını hatırladım. O siyah saçları ve çikolata kahverengi gözleri her yerde tanıyabilirdim. Ancak o fotoğraflardan bu yana yaşlanmış, daha olgun ve zarif hale gelmişti.

Siktir. Susar mısın? Dik duran asi sikime öfkeyle baktım. Heyecan, tehlike ve yanımdaki seksi adam, kanımın kaynamasına yetiyordu. O kadar uzun süredir seks yapmamıştım ki, onun lüks arabasında boşalacağımdan neredeyse korkuyordum.

Kolum zonkluyordu ama bunu görmezden geldim. Barda içtiğim içki koluma daha fazla kan akmasına neden olmuştu. İlk başta daha çok acıyordu ama şimdi soluk, arka planda kalan bir ağrıya dönüşmüştü. Umarım, gerekirse, beni öldürmeye çalışırsa kıçını tekmeleyebilirim.

Ama neden yapsın ki? Onun bildiği kadarıyla, ben sadece barında tanıştığı bir adamdım. Enzo, onun değersiz ailesini yakıp kül edecek kişinin ben olacağımı bilmiyordu.

Araba durdu ve ben yüksek bir binaya baktım. "Bir otel mi?"

Enzo beni inceler gibi baştan aşağı süzdü. "Evet. Sorun mu var?"

Evet, bu büyük bir sorun. Onun evine geri dönüp, ne bulabileceğime bakmayı ya da en azından yerini öğrenip, o dışarıdayken geri dönmeyi umuyordum. Otel bir sorundu. Bana onun kim olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir şey göstermiyordu.

Belki bunu hala kullanabilirim. Ona yaklaşabilirim. Kim olduğumu bilmesi gerekmez.

Ona gülümsedim. "Hayır, hiç sorun değil," dedim ve kapı kolunu tutup dışarı çıktım.

Görünüşe göre uzun vadeli bir oyun oynamam gerekecekti. Arabayı dolaşıp anahtarları valeye uzattı. Genç adam koşarak uzaklaştı, ama Enzo ona büyük bir bahşiş verdi.

"Geliyor musun?" diye sordu Enzo.

Binaya baktım, sonra da uzaklaşan sırtına. Beni beklemiyordu, sanki çok meşgul ve önemli birisiymiş gibi, benim onunla gelip gelmeyeceğimi umursamıyor gibiydi. Boğazıma bir tasma takılmış gibi hissettim ve ayaklarım kendiliğinden hareket ederek onu takip ettim.

Onun beni cezbeden yanı neydi?

"İyi akşamlar efendim," tezgâhın arkasındaki kadın ona gülümsedi. "Çamaşırlarınız kapınıza teslim edildi ve akşam yemeğiniz bir saat içinde gelecek. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Enzo başını salladı. "Hepsi bu kadar. İyi geceler."

"İyi geceler, efendim."

Asansörde beklerken ıslık çaldım. "Sen bir tür önemli şahsiyet falan mısın?"

"Ya da öyle bir şey," diye kısa bir cevap verdi.

Yüzünün yan tarafını inceledim, ama hiçbir şey belli etmedi. Bana bakmadı bile, ama her hareketimi izliyormuş gibi hissettim. Elini uzattı ve burnunun köprüsüne oturmuş siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti.

Bu adam nasıl mafya üyesi olabilir?

Çoğu gangsterin kendine özgü bir havası vardır; dövmeler, yağlı saçlar, kalın aksanlar ve aşırı cesaret. Son özelliği vardı, ama diğerleri? Enzo, birinci sınıf bir üniversitede çalışan bir profesör gibi düzgün ve temiz görünüyordu. Giydiği uzun mavi ceket bile sakin ve mütevazı görünüyordu. Ama o masum görünüşün ardındaki gerçeği biliyordum. Ailesi, kanıtlayamadığımız sayısız zulümden sorumluydu. Vitale ailesinde masum kimse yoktu.

Enzo sonunda bana doğru baktı ve bakışlarını üzerimde tuttu. Tek kelime etmedi, gözleri üzerimde dolaştıktan sonra bana dikkatle baktı. Başını hafifçe eğdi, sanki ince, pembe dudaklarından hiç çıkmayan sorular sorup cevaplar veriyormuş gibi.

başka bir şey vardı, o kahverengi gözlerin derinliklerinde beni kıvrandırmak isteyen yanan bir cehennem vardı. Ciğerlerim yanıyordu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Asansörün zili çaldı ve üzerimizde oluşan büyüyü bozdu. Enzo, bir beyefendi gibi elini sallayarak bana asansöre binmemi işaret etti. Bir anda, gözlerinde gördüğüm tehlike belirtileri kayboldu.

"Önden buyur," dedi.

Asansöre bindim ve arkama bakmayı reddettim. Enzo'nun sırtıma dik dik bakışları, sanki yüzümde bir tür korku görmek istediğini hissettirdi. Ancak, ona bu zevki yaşatmayacaktım. Arkamı döndüm ve o da yanıma geldi. P düğmesine bastı, siyah bir kutuyu kaldırdı ve şifresini hızlıca tuşladıktan sonra kutuyu kapattı ve asansör yükselmeye başladı.

5135. Bunu hatırlamam lazım.

Enzo bana döndü ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

Eli ağzımı kapattı, diğer eli ise pantolonuma girdi. Boxerimin üzerinden sertleşmiş, ağrıyan penisimi okşarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ereksiyonuma sürtünen yumuşak kumaş neredeyse dayanılmazdı. Vücudum anında tepki verdi, o gözlerime bakarak beni okşarken kalçalarım öne doğru çıktı.

"Benim için boşal," diye emretti. "Bu asansör çatı katına ulaşmadan önce, boxerini ıslatmanı istiyorum."

Kalbim gırtlağıma kadar çıktı. *Ne oluyor?*

Gülümsedi, alçakgönüllü görünüşü bir anlığına bozuldu ve gözlerinde şeytani bir bakış gördüm. "Seninle sevişeceğimse, daha başlamadan boşalman ve yorulman hiç hoşuma gitmez. Ya başlamadan boşalırsın ya da gidersin."

Sırtım duvara çarptı. Asansörün aynalarında, sanki hiçbir şey yokmuş gibi kot pantolonumun içinden beni okşayan görüntüsüne inledim. Enzo elini çekip pantolonumu açtı, sikimi dışarı çıkardıktan sonra daha sert ve daha hızlı okşamaya başladı. *Burada ne yapıyorum ben?* Enzo'nun parmakları benimle oynarken düşüncelerim hızla gerçeğe döndü.

"Mmm, lanet olsun," diye inledim, avucunun sıcaklığıyla. "Sen delisin."

"Konuşma," diye emretti. "Boşal ya da gözümün önünden kaybol."

Gözlerim, asansörün yükselirken gösterdiği sayılara kaydı. Otuzuncu kata hızla yaklaşıyorduk. Gözlerim tekrar Enzo'nun gözleriyle buluştuğunda, başını eğdi.

"Binada sadece kırk yedi kişi var," diye cevapladı, ben sormadan. "Zamanın azalıyor."

Kahretsin. Zaman sınırı koyması durumu daha da kötüleştiriyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, tek duyabildiğim şey kalp atışlarımdı. Enzo gözlerime bakarak beni doruğa ulaştırırken, testislerimdeki ağrı kolumdaki ağrıyı bastırdı.

"—uck!"

Nefesim kesildi, gözlerim geriye devrildi ve duvara yaslandım. Bacaklarımdaki his kayboldu ve yere düşeceğimi biliyordum, ama kendimi dik durmaya zorladım. Birinin bana dokunmasının üzerinden gerçekten bu kadar uzun zaman mı geçmişti? Zevk omurgamdan yukarı aşağı yayıldı ve bunun cevabının evet, gerçekten çok uzun zaman olduğunu biliyordum.

Enzo elini çekip avucunda bıraktığım yapışkan izi incelediğinde gözlerimi açtım. Onun tertemiz ceketinde de benim spermimin lekeleri vardı. Kaşlarını çatıp yüzünde sinirli bir ifade belirdi, ağzımı bırakıp giysilerine küçümseyerek baktı.

"Her yerim kirlenmiş," diye mırıldandı.

İnledim. "Benim suçum değil," diye karşılık verdim. "Beni mastürbasyon yapan sendin, hatırladın mı?"

"Evet," dedi kısaca, ardından sinirli bir iç çekiş geldi. "Sanırım kendimi kaptırdım." Hala yarı sert olan penisime baktı. "Gerçekten mi? Kaç yaşındasın? On dokuz mu?" "Yirmi beş," diye mırıldandım, penisimi kot pantolonuma geri sokarken arkamdan

Boynum ve yanaklarım alev aldı. O bakmaya devam edince, "Uzun zaman oldu" diye tersledim. Yalan söylüyormuşum gibi kaşlarını kaldırınca, "Siktir git" diye ekledim.

Enzo'nun sırıtışı geri döndü ve sanki tekrar iyi bir ruh haline girmiş gibiydi. Elini bana doğru uzattı. "Bunu temizle."

Ona göz kırptım. "Olmaz. Kendi spermimin tadına bakmayacağım."

Enzo'nun sağ eli saçlarımı kavradı ve diğer elini dudaklarımın üzerine koydu. Ona baktım, ağzım inanamama hissiyle açık kaldı. O da bu fırsatı değerlendirip spermimi ağzıma sürdü. Tuzlu tadı yüzünden geri çekildim, ama onun çok seksi olması bunu çok daha kolay hale getirdi.

Eğer mafya üyesi olmasaydı, her gece onunla sevişirdim.

Sadece tehlike bile yeterliydi. Ama kontrolü ele alıp, doğru olduğunu bildiğim her şeyi sorgulamamı sağlaması çok eğlenceliydi. Hem yanlış hem de baş döndürücü bir duyguydu.

Asansör çaldığında elini çekti ve kapısı olan küçük bir koridora çıktık. Enzo kuru temizlemeden kıyafetlerini aldı ve ben de onu takip ederek içeri girdim.

"Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedim. Bir yudumdan fazlasını içmeye niyetim yoktu, ama asansördeki olaydan sonra içmek iyi gelirdi.

Onun arkasından gittim ve etrafa bakındım. Hiçbir şey yerinde değildi. Tüm resimler sıradan otel resimleriydi. Mobilyaların hepsi lüks, ama nötr kum rengi ve beyaz tonlarındaydı, hepsi krom aletler ve gri renklerle vurgulanmıştı. Onun hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

Kahretsin. Bu zaman kaybı mı?

Enzo ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına asarak bara doğru yürüdü. İki bardak çıkardı ve pahalı görünümlü kristal sürahiden berrak sıvıyla doldurdu. Enzo, benim bardağıma bir buz küpü attıktan sonra birini bana uzattı, tıpkı onun kulübünde içtiğim gibi.

"Teşekkürler," dedim.

O da başını salladı ve yine sessizce içkisinin üzerinden bana bakmaya başladı. Sanki az önce asansörde beni tahrik etmemiş ve şimdi de gayet rahat bir şekilde bana bakıyormuş gibi. Yudumladım ve boğazımdan aşağı akan cinin yakıcı tadını keyifle hissettim. Açıkçası, bu içkiyi hiç sevmezdim ama yakıcı tadını severdim ve babam asla içemezdi. Ama ben içebilirdim. Tıpkı Enzo Vitale'yi halledeceğim gibi.

"Giysilerini çıkar," dedi Enzo.

Ona göz kırptım. "Öylece mi?" diye sordum. "Konuşmak istemiyor musun?"

"Ne hakkında konuşmak istersin?" diye karşılık verdi, barın etrafından dolaşıp oturma odasına girdi. Enzo oturdu, ayakkabılarını dikkatlice çıkardı ve kanepenin yanına koydu. "Ne yapacağını söylememi istediğini sanıyordum. Bu yüzden beni takip ettin, değil mi?"

Boğazım sıkıştı ve aniden yutkunamadım. Enzo'nun gülümsemesi genişledi. İçimdeki her içgüdü, o bana elini sürmeden dönüp oradan kaçmamı haykırıyordu. Yine de olduğum yerde kaldım.

Birincisi, ona yaklaşmak ve onu anlamak için bunu yapmam gerektiği halde kaçmayacaktım. Hâlâ onun evini incelemem ve burada bir şey olup olmadığını görmem gerekiyordu. Eğer yoksa, onun gerçek evine girebilene kadar onu birden fazla kez becerecektim. İkincisi, büyülenmiştim. Enzo'nun her şeyi büyük, yanıp sönen kırmızı ışıklarla tehlike haykırıyordu. Daha fazlasını görmek istedim.

Göreve odaklan. Onun kirli çamaşırlarını bul, Vitale'leri alt et, dedektif ol.

"Hey." Enzo parmağını bir kez çattı ve ben sersemliğimden uyanarak ona baktım. "Giysiler. Çıkar. Sana bir kez, seninle istediğimi yapacağımı söylemiştim. Soyun."

Penisim sıçradı ve gömleğimin düğmelerini açmak için uzandım. Enzo içkisini yudumlarken, gözleri yaptığım her hareketi takip ediyordu. *Gerçekten bunu mu yapıyorum?* Bir saniye durakladım, ama Enzo bana sabırsız bir bakış attı. Devam ettim.

Bu, gizli göreve çıkmaktan farksızdı. Soğukkanlılığımı korumalıydım. Karakoldaki herkese babam gibi olmadığımı kanıtlayacaktım.

Ben daha iyiydim.

KUMAŞ YERE DÜŞTÜ ve Tex'e, giysilerini dikkatsizce yere atarken sert bir bakış attım. Parmakları kot pantolonunun düğmesinin üzerinde duruyordu.

"Ne?"

Ona ve yarattığı dağınıklıktan gözlerimi ayırdım. Tex gözlerini devirdi.

"Gerçekten mi?" Kot pantolonunu çekip çıkardı ve etrafına bakındıktan sonra tek kişilik kanepeye attı.

"Hayır."

"Ne yapmamı istiyorsun? Onları asmamı mı?" Tex sinirli bir sesle konuştu.

"Dolap sol taraftaki kapıların arkasında."

"Ciddi olamazsın." "Acele et,"

dedim sadece.

Tex bir saniye daha bana baktıktan sonra eşyalarını toplayıp yatak odasına doğru yola çıktı. Orada hiçbir şey olmadığını bildiğim için onu yalnız bıraktım.

Kupamdaki cin'i yudumlarken Tex'i dinledim. Gereğinden fazla zaman alıyordu, ama şüphesiz bir şey arıyordu.

"Bekletilmekten hoşlanmam."

Tex yarı sert ve tamamen çıplak bir şekilde odadan çıktı. Haklıydım. Vücudu muhteşemdi. Göğsü kocaman ve ısırmak isteyeceğiniz kadar güzeldi. Vücudunda çeşitli dövmeler vardı, ama hiçbiri benim dikkatimi çekmedi. Yine de hepsini hafızama kazıdım.

Koyu renkli meme uçları siyah çubuklarla delinmişti. Öyle olmasını umuyordum ve öyle olduğunu görünce sevindim. Artık tek ihtiyacı olan, penisine ve kasıklarına uygun çubuklar takmaktı.

"Hâlâ giyiniksin," dedi Tex.

"İyi gözlem yeteneğin var. Dedektif olmalısın," dedim.

Tex irkildi ama bana yaklaşırken bunu çabucak gizledi. *Çok sevimliydi*. "Arkanı dön," dedim.

Tex gözlerini devirdi, ama benim emrimle penisi sıçradı. Arkasını döndü ve ben her ayrıntıyı inceleyerek hepsini hafızama kazıdım.

Bu da ne lan?

Kovboy şapkası takmış, elinde silah tutan, kötü çizilmiş bir ördek sağ kalçasının üzerine dövme yapılmıştı.

"Beğendin mi?" diye sordu Tex sırıtarak.

"Hiç de değil."

Gülüldü. "Yüzünden anlaşılıyor." Tex omuz silkti. "On beş yaşındaydım ve arkadaşım hevesli bir dövme sanatçısıydı. Nasıl olduğunu bilirsin. Dikkatsiz gençler."

"Hiç de değil." Parmaklarımı şıklattım ve önümdeki yere işaret ettim. "Eller ve dizler."

Tex'in ağzı açık kaldı ve ben onun karar vermesini bekledim. Kafasını salladı, kararını vermiş gibi görünüyordu ve yavaşça yanıma geldi. Tex önümde çömeldi, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerken bakışları sabitti.

"Arkanı dön."

Bir kez daha o korkunç dövmeyle karşı karşıya kaldım, ama Tax'ın geri kalanı bunu telafi etti. Pantolonumun paçasına sakladığım bıçak, tek bir vuruşla o lekeyi kazımaya yetecek kadar keskindi. Küçük bir çizikten başka bir şey olmayacaktı.

Omuzlarımı geriye doğru çevirdim ve bu düşünceyi zihnimin en uzak köşesine iterek, şimdilik Tex'e odaklandım. Parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kapladım, birini deliğine bastırdım ve içeri soktum. Tex parmağımı sıcak vücuduna daha fazla sokmaya çalışırken, "Kıpırdama," diye uyardım.

Görünür bir titreme Tex'in vücudunu sarstı. "Düşündüğümden daha naziksin." "Oyuncaklarımı çok çabuk kırmayı sevmem."

"Ne..." Tex'in sözleri, onu germek için bir parmak daha eklediğimde kesildi. Parmaklarımı açarak deliğini genişlettim ve ondan derin bir inilti kopardım.

Kıvrandı, kalçalarını geriye doğru itmemek için elinden geleni yaparken deliği parmaklarımı sıkıca kavradı. Parmaklarım prostatı üzerinde dans etti, sırtındaki kaslar gerilene kadar düzenli bir şekilde baskı uyguladı. O boşalmadan önce pozisyonu değiştirdim.

Ter omurgasından aşağı akarken, doğal olarak soluk teni ışıklar altında parıldıyordu. Parmaklarımı geri çektim. Deliği parmaklarımın etrafında sıkışarak kalmam için yalvarıyordu, ama Tex'in ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Bu olmazdı. Onun yalvarmasını, benim altında pes etmesini duymak istiyordum.

Prostatını tekrar okşadım ve penisini hafifçe okşadım, onu gerçekten tahrik etmeye yetmeyecek kadar. Tex omuzları gerginleşirken homurdandı. Bana oldukça sinirlenmiş görünüyordu.

Vücuduyla oynayarak Tex'i bir kez daha tahrik ettim. Penisi bacaklarının arasında sertleşmişti, hafif okşamalardan daha fazlasını istiyordu.

"Siktir," diye homurdandı Tex. Başını çevirdi ve mavi gözleri yağmurda bir araba camı gibi buğulanmıştı. "Lütfen boşalmama izin ver."

Beş saniye düşündüm. "Bu kata çıkmak için şifreyi söyle." Penisini hafifçe okşadım, sadece birkaç saniye boyunca onu tahrik ettim. Onu boşaltacak bir şey değildi.

Tex başını salladı. "Bilmiyorum." "O

zaman boşalmana gerek yok sanırım."

"Siktir..."

Parmak uçlarım prostatını tekrar okşadı, başka bir parmağı kabul etmesi için onu gererken mükemmel miktarda baskı uyguladım. Üç parmağa çıkmıştı, dördüncüye geçiyordu.

Parmaklarımı tekrar çıkardım ve titreyen deliğine dayadım. "Cevap vermeye hazır mısın?"

Tex nefes nefeseydi, ayak parmaklarını kıvırdığında bacaklarındaki kaslar geriliyordu. Pes etmeye hazır görünüyordu.

"Hayır, bana başka bir soru sor." Bana doğru baktı, dudakları ıslaktı ve çenesinden salya akıyordu.

Berbat bir haldeydi, ama bu benim yarattığım bir durumdu. Daha güzel bir şey olamazdı, belki pürüzsüz tenini süsleyen kırmızı bir leke olsaydı.

Bir avuç siyah saçını tutup çektim. Tex'in başı geriye doğru eğildi ve ellerini yerden kaldırmak zorunda kaldı. "Bir soru sordum ve bir cevap bekliyorum."

"Biliyorsam ne olayım!" Tex bakışlarını sabit tuttu, ama parmakları titriyordu ve vücudu kıpır kıpırdı. İyi bir yalancıydı.

Kaşlarımı indirdim ve Tex'in yüzümdeki hoşnutsuzluğu görmesine izin verdim. Geri çekilmeye çalışırken mavi gözlerinde korku parladı. Zevkten o kadar sarhoş ki, verdiği cevabı bile bilmediğinden şüpheleniyordum.

Saçını daha sıkı tuttum ve o dişlerinin arasından nefes alırken gözleri yaşardı. Hareketsiz kalarak onu cezalandırmak için aklımdaki tüm yolları hayal ederken sessizlik arttı.

Tex dudaklarını yaladı, sudan çıkmış balık gibi ağzını açıp kapattı. Onu bıraktım ve o öne doğru düştü, sanki tüm bu süre boyunca nefesini tutmuş gibi derin bir nefes aldı. Gözlüğümü çıkardım, katladım ve yanıma koydum.

"Yalan söylemek beni kızdırmanın bir yoludur." Kardeşimin bana gönderdiği herhangi bir hedefe yapacağım gibi, tüm bakışlarımın ağırlığını Tex'in üzerine yoğunlaştırdım. Tanıdık bir buzlanma damarlarımdan geçerek ön kollarımda tüylerimi diken diken etti. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Tex. Sesi hafifçe titriyordu.

"Buna zaten cevap verdim." Ona dönerek çömeldi. "Ne istersem onu." Bıçağımı kılıfından çıkardım ve onun penisine dayadım.

Odadaki gerginlik arttı. Diğerlerinin rahatlamakta zorlanacağı bir ortamda, ben kendimi evimde hissediyordum. Silah tuttuğumda her zaman beni saran buz gibi bir his beni sardı.

Bir damla ön sıvı bıçağı öptü ve Tex hareketsiz kaldıkça daha fazlası gelecekti. Bıçağı aşağı doğru hareket ettirdiğimde penisi sıçradı.

"Sen aklını kaçırmışsın." Bana uzandı. "Ellerini indir."

Tex parmaklarını büktü ve sonra ellerini yanlarına indirdi. Nefesi düzensizdi. Göğsü hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı ve bakışları, penisine bastırdığım bıçağa sabitlenmişti.

Testislerini avuçladım ve Tex'in gözleri büyüdü, aralık dudaklarından filtrelenmemiş bir inilti ağır ağır sızdı. Penisi öfkeli bir kırmızıydı, benim vermediğim bir rahatlamayı diliyordu.

Testislerini bıraktığım anda bir inilti duyuldu ve bu beni sırıtmaya itti. O açgözlü biriydi. Şu anda bile, bıçak ona bu kadar yakınken, vücudu daha fazlasını istiyordu.

Bıçağı daha aşağıya, penisinin dibine kadar indirdim.

"Bunu kesmek yazık olur." Asansörden bu yana ilk kez Tex'in penisini sıkıca okşadım.

Tex'ten duvarları titreten, onursuz bir inilti geldi. "Bunu yapmazsın," dedi Tex.

Sonunda gözlerime baktı ve ben de ona ne kadar ciddi olduğumu gösterdim. Penisi olmayan bir oyuncak tam olarak ideal değildi, ama yine de onu kullanabilirdim.

Tex'in gırtlağı titredi. Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için, keskin bıçağı neredeyse hiç baskı uygulamadan etinin üzerinde gezdirdim. Kan, bıçağı selamlamak için fışkırdı ve bıçağı kirleten ön sıvıyla karıştı.

"Siktir," Tex boğuk bir inilti çıkardı. "Kıpırdama," emrettim.

Tex dudağını ısırdı ama hareketsiz kaldı. Dayanamayarak pes ettiği anı gördüm. "Beş... Bir... Üç, beş."

Hayal kırıklığı ve gurur içimde savaşıyordu. Bir an bile emin olamamıştım. Yeterince dikkatli davranmıştı, ama benim küçük çaylak polisim, test sonuçlarının gösterdiğinden çok daha akıllı olduğunu kanıtlıyordu.

Küçük kan damlası sadece bir alaydı ve içgüdülerim devam etmem için çığlık atıyordu. Bu güzel kırmızı sıvıyı daha fazla dökmem için.

Bıçağı çektim ve Tex anında yere yığıldı, kalçalarını baldırlarına dayadı. Titrek nefesler alırken göz bebekleri büyümüştü.

"Bir ödülü hak ediyorsun, değil mi?" Ayağa kalktım ve kapıya en yakın dolabı açtım. Tex, ihtiyacım olan her şeyi alırken gözleri odanın içinde beni takip etti.

Ona geri döndüğümde, tekrar sakinleşmişti, artık boşalmanın eşiğinde değildi. Bana bakarken gözleri biraz daha berraktı.

"Kalk ve arkanı dön."

Tex, ödülünü beklediğinden mi, bana hiç sorun çıkarmadı. Arkasını döndü ve dizlerinin üzerine oturdu. Sıkı kalçalarının şeklini hayranlıkla seyrettim ve bu gece ikinci kez, kalçasındaki çirkin dövmeyi kazımayı düşündüm.

Kutuyu açtım ve kartonun yırtılma sesi etrafımızda yankılandı. Tex'in başı dönmeye başladı, ben de onu düzelttim ve başını diğer tarafa çevirdim.

"Bir bak, sonra işimiz biter."

Tex daha dik oturdu, kendini tutmak için sırtını gergin tuttu. Bu gülünç bir durumdu, ama gülersem başını çevireceğinden ve eğlence hazır olmadan biteceğinden emindim.

Kablosuz prostat masaj aletine kayganlaştırıcı ekleme zahmetine girmedim. Küçük siyah cihaz bir buçuk parmak kadar büyüklükteydi.

"Bacaklarını aç."

Tex'in parmakları titreyerek her iki yanağını tutup açtı. Deliği hala kayganlaştırıcıyla parlıyordu, sikilmek için yalvarıyordu. Yakında. Sikim pantolonuma sıkıca bastırıyordu, ama kendimi kontrol edebildiğim için gurur duyuyordum. Ve Tex ile bu kontrolüm defalarca test edilmişti.

Masaj aletinin ucunu deliğine dayadım, buruşuk eti okşayarak Tex'ten inilti kopardım. Masaj aletini içeri sokarken yüzünün yanını görmek için omzuna eğildim. Ağzı açıldı, ama hızlı hareket ettiğim için hiçbir kelime çıkmadı.

Kolumu boynuna, bacaklarımı beline doladım ve yere düştük. Tex'in ellerini sırtının arkasında, vücutlarımızın arasında sıkıştırdım. Giysilerimin içinden bile, etinden yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

Diğer kolumu da kafasının arkasına doladım, hala uzaktan kumandayı sıkıca tutuyordum. Tex anında direndi, benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı, ama beni yerden bir santim kaldırıp bizi yere çarptığında tutuşum bozulmadı. Acı, içimi kaplayan zevk dalgalarına eklenince içimden bir kahkaha çıktı.

"Hâlâ sertleşmişsin, ama seni şu anda öldürebilirim." Bacağım Tex'in ıslak penisine değdi.

Uzaktan kumandadaki düğmeye basarak vibratörü en yüksek ayara getirdim. Tex boğuk bir inilti çıkardı ve farklı bir nedenden dolayı kollarımda kıpırdanmaya başladı.

farklı bir nedenden dolayı kıpırdanmaya başladı. Onu tutabileceğim saniyeleri sayarak daha fazla baskı uyguladım.

Çevremizdeki hava inceldi, ben nefes nefese kaldım. Altı, yedi, sekiz... Tex'in vücudu sarsıldı ve sıcak sperm sıçramaları pantolonuma ıslattı. Bir saniye sonra onu bıraktım.

Bir saniye daha geçti ve Tex nefes nefese soluk aldı. Onu üstümden yuvarladım ve oturdum. Saçlarım özenle yaptığım şekilden dağıldı. Tex'e bakarken kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. Bana yavaşça göz kırptı ve ben gülümsedim. Onun deliğinden prostat masaj aletini çıkardığımda kıpırdamadı.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve fermuarını indirdim. Tüm sesler kalp atışlarımın gürültüsünde boğuldu. Onun içine girmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Onu daha da mahvetmeyi.

"Seninle işim henüz bitmedi." Tex'i yanına çevirdim, bulanık mavi gözleri derin nefes almaya çalışırken bile bana odaklanmıştı.

Beni izliyordu. Gözlemlemeyi her zaman sevmişimdir ama gözlemlenmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Damarlarımda dolaşan yeni hissin tadını çıkarırken yüzümde bir gülümseme belirdi. Kondomu penisime geçirdim ve Tex'in bacaklarından birini koluma takıp onun içine girdim.

Onun içine bir kerede daldığımda, sıkı ve ıslak bir sıcaklık penisini boğdu. Tex'ten boğuk bir inilti geldi ve ben bunu tekrar duymak istedim. Bu, ağlamaya çok yakındı.

Onun ağladığını düşündüğüm anda, sikim Tex'in içinde sıçradı. *Yüzünden gözyaşları akıyordu. Eminim tadı cennetten geliyordur.* Penisimin sadece ucu onun deliğine değecek şekilde geri çekildim. Kalçalarımı öne doğru ittim. Etlerimizin çarpışması etrafımda yankılandı ve Tex'in yağlanmış deliğinin beni içine çeken ıslak emişi eşlik etti. Bu ses, iç organların vücuttan çıkıp yere sıçramasının sesi kadar hoş bir sesdi.

Terle birlikte omurgamdan bir titreme geçti. Bu, gömleğimin cildime yapışmasına neden oldu, ama bu rahatsızlık bile beni durdurmaya yetmedi.

Elim onun penisini sardı ve Tex inledi. "Benim için tekrar boşal."

Yavaşça başını salladı, ben onu acımasızca sikerken kirpikleri titriyordu. Penisini daha sıkı kavradım ve itmelerimle aynı ritimde onu okşadım.

Omurgamdan elektrik akımı geçti ve her itişte orgazma yaklaşıyordum. Tex'e bakarken nefesim düzensizleşmişti. Penisi sertleşti ve gözünün köşesinden tek bir gözyaşı süzülürken inledi.

Orgazmım bir balyoz gibi çarptı ve prezervatifi spermimle doldururken ayakta kalmak için mücadele ettim. Tex'i doldurup işaretleyemediğim için duyduğum kızgınlık, gözümün önünde lekeler dans ederken zihnimin arkasında küçük bir alev gibiydi.

Tex'in sırtı kavislendi ve deliği etrafımda sıkılaştı, o tekrar boşalırken orgazmımı uzatarak. Penisinden sadece birkaç damla sızdı ve onu okşamaya devam etmek için yarı yarıya istekliydim. O gözyaşlarını daha fazla görmek için. *Bir tanesi yetmez.*

Titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve yere uzanmış Tex'e baktım. Vücudu ve göğsü spermle kaplıydı. Gözleri kapalıydı ve nefes alışı ağırdı.

"Yine ortalığı batırdın." Dilimi şaklattım ve önümdeki dağınıklığı kabullenerek iç geçirdim. "Bunun için seni daha sonra cezalandırmam gerekecek."

Tex uykusunda mırıldandı ve ben bunu onay olarak kabul ettim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Aradığın canavarlara gerçekten dikkat etmelisin."

Kendimi zorlayarak uzaklaştım ve temizlenmeye gittim. Kapsamlı bir duş ve temiz kıyafetler giydikten sonra hazırdım. Her şeyi hızla düzelttim, hatta Tex'i yatağa taşıdım ve vücudunu temizledim. Ceketimdeki dosyaları kontrol ettim ve saate baktım.

Benito polisi takip etmemi söylemişti ve ben de kendi yöntemimle bunu yapacaktım. Tex'in arayacağını bilerek numaramı onun telefonuna kaydettim. Penthouse'u kontrol ederek hiçbir şeyin geride kalmadığından emin oldum. Orada nadiren kıyafetlerimden başka bir şey bırakırdım.

Komodinin üzerine su bırakıp aşağı indim. Asansörde yanan her sayı, geride bıraktıklarımı hatırlatıyor gibiydi. Kendimi kaybettiğim bir beden.

Endişelenme. Yine olacak. Kendime bunu hatırlattım ve bir anlığına gözlerimi kapattım. Asansörün zili, her şeyi bir kenara itip günlük hayatımda kendimi çevreleyen uyuşukluğa geri dönmemi sağladı.

"Bay Vitale," resepsiyonist kadın selamladı.

"Çıkış yapacağım."

Kadın başını salladı. "Boş bırakalım mı?"

"Evet."

İnce parmakları klavyenin üzerinde uçtu, sonra başını kaldırdı. "Her şey halledildi, efendim."

Ben uzaklaşmadım ve o sabırla başka bir isteğim olup olmadığını sormayı bekledi. "Kahvaltı ve saat beş buçukta uyandırma servisi."

Notu yazarken bana soru sormadı. "Tamamdır efendim."

Otelden dışarı çıktığımda, serin gece havası beni daha da üşüttü. Otele geri dönüp bakma isteğiyle mücadele ettim. Onun henüz uyanmış olması imkansızdı. Uyanmış olsaydı, onunla biraz daha oynamaktan çekinmezdim. Ancak, maaş bordromuzdan düşen yozlaşmış polisleri temizlemeye başlamazsam, Benito kafama bir kurşun sıkacaktı.

Ölüm benim için ne kadar güzel ve çekici olsa da, ölmek istemiyordum.

R INGING. Sürekli, sinir bozucu bir zil sesi. Rüyama sızdı ve ben inleyerek uzandım, komodini tokatlayarak telefonumu aradım. İçgüdüsel olarak ahizeyi kaldırıp kulağıma dayadım.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Günaydın. Bu, saat 5:30'daki uyandırma çağrısıdır. Kahvaltı yirmi dakika sonra hazır olacaktır. Başka bir şey ister misiniz?"

Gözlerimi açtım. *Ne oluyor lan?* Yatakta dönünce, bacaklarım benim ucuz marka çarşaflarıma değmedi. Her yerim ağrıyordu. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup gözlerimi ovuşturarak beynimin çalışmasını sağlamaya çalıştım.

"Efendim?"

"Ha? Hayır," diye mırıldandım. Etrafıma bakındığımda, gece aniden aklıma geldi.

"Siktir!"

Kadın iyi olup olmadığımı sorarken telefonu kapattım. Tek düşünebildiğim, yabancı bir otel odasında olduğum gerçeğiydi. Ve en korkunç gerçek.

Dün gece düşmanla yatmıştım.

Elimi geriye uzatıp kıçıma dokundum ve tısladım. Sanki hala içimde olduğunu hissedebiliyordum, deliğimi genişletip beni aptallık sersemliğine sürükleyen.

kolonyasının kokusu hala havada asılı kalmıştı ve onun bıçağının benim sikime bastırıldığını, o derin kahverengi gözleriyle bana bakarken etimi sıyırdığını hissettim. Boynumda, beni öleceğimi sandığım kadar boğduğu yerde bir zonklama vardı.

Titreyerek, kendimi onun yatağından çıkmaya zorladım. Hala yastığı tuttuğumu fark ettim ve onu fırlattım, kolonyasının kokusunu havaya savurdum. Penisim istemsizce seğirdi ve iniltiyi geri tuttum. Dün gece hiç de planladığım gibi gitmemişti. Bir şekilde, Enzo beynime girmiş ve beni boş kafalı bir orospuya dönüştürmüştü.

Bu düşünce testislerimi ağrıtıyordu. "Siktir!" diye bağırdım.

Etrafıma bakındım ve giysilerimin ön dolapta asılı olduğunu hatırladım. Oraya koştum, giysilerimi kaptım ve bir yığın askıyı yere bırakıp banyoya gittim.

"Ne kadar aptalım," diye mırıldandım.

Işığı açtım ve yansımama baktım. Nasıl oldu da kafamın içine bu kadar girmişti? Asansördeki şifreyi hatırladığımı nereden biliyordu? Enzo hakkında milyonlarca sorum vardı, ama kıçımın sürekli zonklayan ağrısından başka bir şey düşünemiyordum.

Başka bir şey yapmadan önce, onun kokusunu üzerimden atmam gerekiyordu. Kokusu hala burnuma giriyor ve onu cildimden kazımak istememe neden oluyordu. Düğmeyi çevirdikten sonra duş ısındı. İçeri girer girmez otelin ücretsiz sabun ve şampuan şişelerini aradım.

Hiçbir bilgi bile almadım. Ellerimi duvarın serin fayanslarına dayadım ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Risk almaya değmişti, ama ödül değmemişti. Ama şimdi Enzo Vitale gözümün önündeyken, onu bırakıp uzaklaşmayı hayal bile edemiyordum.

O benimdi.

Ellerim vücudumu okşadı ve onunla ilgili anıları kafamdan silmeye çalıştım. Parmaklarım deliğime kayarken, onun bana bastırdığını hissedebiliyordum, nefesinin sıcaklığı kulağıma üfleniyordu, o da aynı kendine güvenen, kesin tavrıyla içimde hareket ediyordu. Bir parçam bunu çözmek, onun soğukkanlılığını kaybetmesini izlemek ve sonuçta ona gülmek istiyordu.

Kendimi çok fazla düşüncelere kaptırmadan duştan çıktım. Buharla dolu duş kabininden çıktığımda zihnim sakinleşti ve önümdeki göreve odaklandım. Giysilerimi giyip dışarı çıktım ve aramaya başladım. Her yeri didik didik aradım ama tahmin ettiğim gibi hiçbir şey bulamadım. Fotoğraf yoktu, not yoktu, göz atabileceğim hiçbir teknoloji yoktu. Enzo Vitale çok titizdi.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Kapının çalınmasıyla silahımı almaya gittim, ama onu arabamın torpido gözünde kilitli bıraktığımı hatırladım. Onlar Blu'ya

Blu'ya girmeme izin vermezlerdi. Dikkatlice kapıya doğru yürüdüm, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

"Oda servisi!"

Omuzlarım biraz düştü. Koridora baktım ve orada tekerlekli bir araba olan bir adam gördüm. İç çekerek kapı kolunu tuttum. *Sakinleşir misin? Her şey yolunda!* Kendime bunu söyledim, ama yine de tetikteydim. Yavaşça kapıyı açtım ve adam bana gülümsedi.

"Kahvaltınız, efendim," dedi. "İçeri getireyim mi?"

"Tabii," diye mırıldandım, tamamen sözsüz kalmıştım. "Ama ben bunu sipariş etmedim."

"Bay Vitale ayarladı ve her şeyi halletti," dedi kahveyi doldururken. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Ona göz kırptım. "Enzo mu yaptı

bunu?" O başını salladı.

"Tamam," dedim yavaşça, beyaz bardağı alıp kaşlarımı çatarak. "Peki şimdi nerede?"

"Gitti," dedi kısaca.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nereye gitti? Buraya sürekli gelir mi? Burası onun yeri mi? Yoksa sadece ara sıra gecelediği bir yer mi?"

Adamın yüzündeki gülümseme değişmedi, ama gözleri değişti. Kısa bir an için, sanki birinin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi odanın içinde bakışlarını gezdirdi. Bana tekrar baktığında, ben de ona bakarak bir cevap bekledim.

Ayaklarını değiştirerek durdu. "Eminim Bay Vitale, ona soracağınız tüm soruları cevaplayabilir."

Doğru. Bu adamdan hiçbir şey öğrenemeyecektim. Başımı sallayarak, o insanca mümkün olan en hızlı şekilde süitten çıkana kadar ona baktım. Kafamı sallayarak kahvemi hazırladım ve benim için bırakılmış ziyafete baktım. Enzo'nun sipariş ettiği boktan şeyi yemek istemiyordum, ama midem kramp girip guruldıyordu, bu da benim ne istediğimin hiçbir önemi olmadığını açıkça gösteriyordu.

Bir parça tost aldım ve telefonumu aramaya başladım. Tam başladığım yerde, yatak başı masasının üzerinde duruyordu, sanki ben oraya koymuşum gibi, ama *bunu* yapmadığımdan emindim. *Enzo mu koymuştu?*

Telefonumu aldım ve saate baktım. "Kahretsin. İşe gitmem lazım."

Geç kalırsam Rourke beni öldürür. Kafamdaki hafif zonklamayı görmezden geldim, kahvaltı arabasına koştum ve bir tabak aldım. Asansöre binerken, aç bir insan gibi yumurta ve pastırmayı ağzıma tıkıştırırken bir Uber çağırdım. Kapılar açıldığında, bir kadın kapının önünde duruyordu ve bana surat yaptı. Yüzümdeki kahvaltı kalıntılarını sildim, yanaklarım doluyken gülümsedim ve onun yanından geçerken özür diledim.

Tabağımı check-in kontuarına bıraktım. "Üzgünüm, nereye koymam gerektiğini bilmiyorum. Enzo Vitale geri gelirse, ona bir mesaj iletebilir misiniz?"

Kadın bana göz kırptı. "Evet, efendim."

"Aslında, yazmam gerek."

Bana yapışkan bir not defteri uzattı ve ben hızlıca bir mesaj yazdım. Notu geri verdiğimde, onu yırttı ve bir zarfa koydu. İtiraf etmeliyim ki, mesajı okumaması beni etkiledi. Ben okurdum.

"Hepsi bu kadar mı,
efendim?" "Evet.
Teşekkürler," dedim.

Arabama geri dönerken yol boyunca Enzo'yu düşünmeden edemedim. Garip, temizlik delisi, pisliğin tekiydi ama lanet olsun, onu kafamdan çıkaramıyordum. Sikim bir tur daha istiyordu. O, uyulması gereken sosyal normları olmayan tehlikeli, vahşi biriydi. Yine de, kalçamdaki eli ve kulağımda homurdanan sesi dışında başka bir şey düşünemiyordum.

"Oh, kafamdan çık artık!"

"Anlamadım?" Şoför dikiz aynasına baktı, gözlerini kısarak. "Üzgünüm, kendi kendime konuşuyordum."

Adam kaşlarını çattı. "Eğer şu anda uyuşturucu kullanıyorsan, seni arabamdan atarım.

Bir daha bu tür saçmalıklarla uğraşmayacağım," diye mırıldandı.

İçimden inledim ve o bana bakmayı bırakana kadar bol bol özür diledim. Harika, insanlar benim deli olduğumu düşünmeye başlamıştı. Belki de aklımı kaçırıyordum, çünkü başka nasıl bu duruma düşebilirdim ki? Enzo Vitale'yi takip etmekten onun sikini almaya kadar, ne zaman bunun iyi bir karar olduğuna karar vermiştim?

Onu kafandan çıkar. Bu, ilk ve son kez olacak.

Enzo Vitale ile ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak arabama doğru koştum. Zaman geçiyordu ve odaklanmam gerekiyordu. Arabamı gelişigüzel park ettim ve telefonumdaki saate baktıktan sonra daireme koştum. Üniformamı giydim, kedim Penelope'nin mükemmel kulaklarını kaşıdım, onu besledim ve kıçım yanıyormuş gibi evimden çıktım.

Yirmi dakika sonra karakolda idim. Saatimi kaydettim ve nefes nefese ekip arabasının yolcu koltuğuna tırmandım. Rourke bana baktı, koyu renk kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. Kapımı kapattım ve ona bakarak karşılık verdim.

"Ne?" diye sordum.

"Geç kaldın."

İnledim. "Başlama. Gece geç saatlere kadar çalıştım."

Rourke homurdandı. "Görüyorum. Bir iz var." Kalemiyle boynunu işaret etti. "Tam burada."

Bir saniye boyunca dehşetle ona baktım, sonra telefonumu kapıp kameradaki yansımama baktım. Haklıydı. Öpücük izi ya da onun gibi bir şey değildi, ama cildimde belirgin bir kırmızı çizgi vardı. Enzo'nun kolunu boğazıma doladığı yerdeydi, beni öldüreceğini sandığım o boğucu, korkunç anlarda, sadece beni serbest bırakıp hayatımı mahvetmek için. Penisim yine seğirdi.

Sakin ol, evlat.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordu Rourke, telefonumu kapatıp ona bakmamı sağladı. "Sana evine gitmeni söyledikten sonra buraya geri döndüğünü biliyorum."

"Gitmem için bir neden yoktu... Ah! Seni orospu çocuğu," Rourke'un yumruğu omzuma çarptığında dişlerimi sıkarak dizdim.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Aptal."

"Siktir git," diye karşılık verdim. "Hâlâ işimi yapabiliyorum."

"Ta ki biri lanet kolunu yanlış bir şekilde tutana kadar, acıdan altını ıslatıp kafana bir kurşun yiyene kadar."

Rourke iyi bir arkadaş ve harika bir ortaktı, ama bazen ona tokat atmak istiyordum. İstediği zaman çok gergin ve katı olabiliyordu.

"Ben iyiyim," diye vurguladım. "Evet, acıyor, ama gerçekten gerekirse acıya katlanarak çalışabilirim. Tamam mı?"

Rourke homurdandı ve arabayı çalıştırdı. Bu, alabileceğim en iyi cevaptı ve bunu biliyordum. Telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim, sonra not defterimi açıp yazmaya başladım. Enzo Vitale. Düzenli. Güçlü. Detayları fark eder. Deli gibi. İyi bir listeydi, ama kısaydı. Devam etmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı. Enzo ile tekrar görüşmem gerekiyordu.

Ona bıraktığım notu düşündüm. Kısa, net ve özlüydü.

Sadece iki
kelime.

Siktir git.

Şehrin sesleri banliyölerde duyulmuyordu. Neredeyse bambaşka bir evrende olduklarına inanabilirdiniz. Korna sesleri, kirlilikten kaynaklanan sis veya göz kamaştırıcı neon ışıkları yoktu. Başka bir hayatta, belki de böyle sakin bir yerde yaşardım. Ama kaderim öyle değildi. Sürekli gürültü ve kokular benim evimdi, alıştığım bir ev.

Arka kapıyı ittim, ahşap yeni siyah boyanmış ve etrafındaki çalılar yeni kesilmişti. Birinin çok fazla boş zamanı vardı.

Bahçe oyuncaklarla doluydu: bir pogo çubuğu, salıncakların yanında bir itfaiye arabası ve etrafına kum dökülmüş kum havuzunda bir kürek. Gözlerim seğirdi, tüm dikkatim düzensiz kumlara çekilmişti. Önemli değildi, ama yine de küçük kutuya doğru yürüdüm.

Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım vardı, yerinde olan ve düzeltme ya da her şeyi parçalama ihtiyacımı uyandırmayan tanıdık bir şeye. Ceketimin cebine uzandım ve parmak uçlarım staccato 9 mm'lik silahımın soğuk metalini okşadı. Tanıdık ve mükemmeldi.

Elimi tabancaya doladım ve onu çıkardım. Ay ışığı tabancanın üstünden yansıyordu, gökyüzü bile onun güzelliğine hayran kalmıştı. Derin nefesler aldım

silahı nasıl parçaladığımı ve temizlediğimi adım adım hatırladım. Parmaklarım, sanki hafızamla birlikte hareket ediyormuş gibi silahın üzerinde seğirdi.

Her saniye daha fazla kontrol sahibi olduğumu hissettim ve dikkatimi dağıtan şeyden uzaklaşıp eve döndüm. Kapı açıldığında arka verandanın ışığı yandı.

"Sadece çöpü çıkarıyorum."

Görüşmek için geldiğim adam evinden çıktı. Sanki yanında bir avcı olduğunu hissetmiş gibi, hareketsiz kaldı, bakışları bahçeyi taradı ve gözleri bana takıldı. Kendimi tanıtmama gerek yoktu. Gözlerimiz buluştuğu anda kahverengi gözlerinde tanıma belirdi.

"Bunu burada yapma," diye yalvardı Johnny

McDowell. Ben bir canavardım, ama dikkatsiz bir

canavar değildim.

“Merak etme. Yeni biçilmiş çimlerine kanını sıçratmaya niyetim yok.
Onlara gitmen gerektiğini söyle."

Johnny çöp kutusuna doğru yürüdü ve çantasını içine attı. Ben hala silahımı doğrultmuş durumdaydım, ama o kaçmaya çalışmadı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ailesi rehin olarak kullanılacaktı ve Johnny ailesini tehlikeye atacak bir adam değildi.

Omuzlarını geriye atıp, 193 cm boyuyla dik bir şekilde kapıya doğru yürüdü. İstersen benimle dövüşüp kaçabilirdi. Ancak ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorduk. Benim, kendimden iki kat daha iri adamları yere serdiğim biliniyordu.

Johnny kapıyı açtı, vücudunu dışarıda tutarak içeriye bağırdı. "Ben çıkıyorum, bebeğim."

"Bu saatte mi, Johnny?" Yüksek tiz sesi kulak zarlarımı tırmaladı.

Silahımı kaldırdım, artık hafif rahatsızlıklarla başa çıkmak için bir dayanağa ihtiyacım yoktu.

"Başlama Linda."

Johnny geri adım attı ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözlerimiz kısa bir süre buluştu, sonra o ekran kapısını kapatıp arka kapıya doğru yöneldi. Arka kapı gürültüyle açılmadan önce, banliyö evinin içinden ayak sesleri geldi.

"Ne zaman döneceksin?" diye bağırdı Linda. Parlak yeşil gözleri bana takıldı ve anladı. Pembe rujlu dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Çocuklar..."

"Linda, eve gir," diye bağırdı Johnny.

Tartışmaya hazır görünüyordu, yalvaran gözleri benden hiç ayrılmıyordu. "Çocukların babalarına ihtiyacı var."

Eğer benim duygularımı etkilemeye çalıştığını düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya düşüyordu. Benim duygularım olup olmadığından bile emin değildim.

"Linda, lütfen içeri gir."

Bana biraz daha baktıktan sonra kocasına döndü. İçten vedalar da insanlar hakkında anlamadığım bir başka şeydi. Bu günün

geldiğini biliyordu. Ölümü kapısına getiren ben olmasam bile, başka bir şey olurdu. Bir araba kazası, kalp krizi, her şey olabilir.

"Johnny." Linda'nın sesi kırıldı ve Johnny bana doğru baktı.

Hiçbir şey göstermedim, bunu uzatması ya da acele etmesi umurumda değildi. Her iki durumda da sonu yakındı ve bu benim ellerimle olacaktı.

Döndü, ona doğru yürüdü ve onu kendine doğru çekti. Ondan bir ayak kadar uzundu. Johnny kırklı yaşların ortalarında gibi görünürken, Linda hala yirmi yaşındaki bir gencin genç görünümüne sahipti. Ben sadece bir gözlemciydim. O bana bakmaya devam ederken, Linda ona sarıldı, gözlerinde çaresizlik vardı.

Kocasına fısıldadı, ama bunun bir anlamı yoktu. Johnny sonucu biliyordu.
Sözleşmeyi imzalamıştı. Ve ben de parayı almaya gelmiştim.

Johnny geri çekildi ve boğazını temizledi. "Eve dön. Seni seviyorum."

Linda iç geçirdi ve ağzını kapattı. Gözyaşları yanaklarından süzülerek elinin arkasında kayboldu. Arkasını dönüp eve koştu. Kapı çarparak kapandı ve Johnny de derin bir iç çekişte bulundu. Bir saniye daha eve baktıktan sonra arkasını dönüp arka kapıya doğru yürüdü.

Durdu ve bana baktı. Bir tür talepte bulunacağını biliyordum.
Her zaman öyle yaparlardı.

"Ailem bu işe karışmasın."

"Bu sana kalmış," diye dürüstçe cevap verdim.

Dönüp bana baktı. Belki çocuk olsaydım, sert bakışları beni korkuturdu. Ama o, eskiden güce sahip olan, şimdi ise güçsüz bir adamdan başka bir şey değildi.

"Şu işi bitirelim," dedi Johnny.

Arabasına doğru yürüdük ve ben yolcu koltuğuna oturdum. Tüm muhbirlerimiz arasından onu ilk olarak seçmemin bir nedeni vardı. Johnny en iyisiydi. Ortağının hatası olmasaydı, hâlâ polis teşkilatında olacaktı. Onun ispiyoncu olduğundan şüphelenmiyordum, ama Benito benim tahminimi kesin bir cevap olarak kabul etmeyecekti.

Ona nereye gideceğini söyledim. Şehirden uzaklaştıkça, soğuk ve heyecan verici bir his tenimin altında karıncalanmaya başladı. Johnny boş konuşmaya zaman harcamadı ve bu yüzden boğazını kesip kanamasını izlemeyecektim. Merhametli olabilirdim.

"Burası," dedim.

Birkaç takma adla sahip olduğumuz terk edilmiş binalardan birinin önüne park ettik. Johnny homurdandı ve arabayı park etti. Çıkmak için hiçbir hareket yapmadan parmaklarıyla direksiyonu tıklattı.

Kaçma.

"Ailem..."

"Cevaplarına bağlı."

Johnny başını salladı ve arabadan indi. Ben de onu takip ederek, gecenin bayat havasını içime çektim. Yıldızlar gökyüzünde parıldıyordu, bu manzara şehirde ya da

hatta banliyölerde bile göremeyeceğimiz bir manzaraydı. Işık kirliliği çok fazlaydı.

Bir saniye daha yıldızları hayranlıkla seyrettikten sonra Johnny'nin arkasına geçtim. Telefonum titredi ve adamlarıma onay mesajını gönderdim. Tam on beş dakika sonra orada olacaklardı. Kafamda belirli bir zaman olması, vücudumdaki tüm gerginliği yok etti. Düzenli bir zaman dilimine hapsolmanın bir yanı vardı. Bu zamanı aşmayacak ya da çok çabuk bitirmeyecektim.

"Otur." Odadaki tek sandalyeyi işaret ettim.

Etrafına baktı ve gözlerinin orada bulunan adamlardan bazılarına takıldığını anladım. Sessizce dolaşıyorlardı, yoluma çıkmıyorlardı.

"Anlaşmamdan hiç bahsetmedim," diye

başladı Johnny. "Biliyorum."

Metal sandalyeye otururken omuzları çöktü. Tavanındaki delik tam da başının üzerindeydi. Ay ışığı, sanki ölüm Johnny'yi karşılamak ve onu öbür dünyaya davet etmek için oradaymış gibi üzerine parıldıyordu.

"Polis teşkilatından kovulduğun gerçeği değişmez."

Johnny homurdandı. "Kovulmak mı? Daha çok işten atılmak gibi. Bana ağır bir suçlama yöneltemediler, sadece iddialar vardı. Ben çok iyi bir polistim."

"Eğer bu doğru olsaydı, şu anda karşında olmazdım."

Johnny yumruklarını uyluklarına sıkıca bastırdı ve başka yere baktı. Bu doğruydu. Neden benim söylediklerimi yanlışmış gibi davranıyordu?

"Ortağım birkaç davayı gözden kaçırdığını itiraf etti." Johnny omuz silkti.

Ortağı zaten cezalandırılmıştı. Arnold Keys, kendi kafasına ateş ederek intihar etmişti.

"Ailemi kim araştırıyor?"

Johnny omuz silkti. "İki yıl önceki fiyaskonun ardından tüm görev güçleri kapatıldı. Kimse kan banyosu istemiyor. Çok fazla masum insan adalet sağlanamadan öldü." Benden gözlerini kaçırırken çenesinin kasları seğirdi.

Bu kelime bu hayatta pek bir anlam ifade etmiyordu. İntikam demek istedi. Adaletle ilgileniyordu, hasta oğluna yardım gerektiğinde hariç. O zaman birdenbire adalet o kadar da önemli olmaktan çıkıyordu.

Polislerden nefret ederim. Onlar en kötü türden insan pislikleridir. Tex'in yüzü gözümün önüne geldi ve midem rahatsızlık hissiyle kıvrıldı. *Belki de tüm polisler öyle değildir*. O sadece bir geceydi ve bir daha oynayamayacağım bir oyuncaktı. İçten içe, bunun doğru olmadığını umuyordum.

"Bana ne söyleyebilirsin?"

"Ailemin, sizlerin bana ödediğiniz paranın iki aylık kısmını almasını istiyorum," diye karşılık verdi Johnny.

"Senin gibiler sadece alırlar."

Onu konuşturabilirdim, ama Benito oyun zamanı olmadığını söyledi. Ve şu anda, kanın etkisine kapılıp, onun verebileceği ya da veremeyeceği bilgileri kaçırabilirim.

"Bir." Elimi kaldırarak pazarlığını durdurdum. "Bu zaten cömert bir teklif. Karını bize satmaya razı değilsen, daha fazla para için pazarlık yapmayı bırak

para için pazarlık yapmayı bırak."

Johnny çenesini kapattı ve başını salladı. Geriye yaslanarak içini çekti. Sandalyeyi geri ittiğinde, beton zeminde sürtünme sesi odada yankılandı.

"Yeni belediye başkanının yeniden seçilmek için bir suç ailesini çökertmek istediğine dair söylentiler vardı." Johnny başını salladı. "Lanet politikacılar. Bildiğim kadarıyla, şef şimdilik özel bir görev gücü oluşturma fikrini reddetti."

Onu izledim, bana başka ne söyleyeceğini bekledim. Dakikalar geçtikçe Johnny'nin sert adam tavırları kayboldu.

"Bedford Caddesi'ndeki son baskın mı? İpucu bir keşten geldi. Metamfetamin kullanıyordu. Onu serbest bıraktık, ama duyduğuma göre tekrar yakalanmış."

"Adı," diye sordum.

Johnny bana bakmak yerine her yere bakıyordu. Sanki zamanının dolmak üzere olduğunu anlıyor gibiydi. Bacağı titremeye başladı.

"Ben..."

"Düşün. Unutma, ailenin hayatı senin cevabına bağlı."

Hareket etmeyi bıraktı ve sonunda gözlerime baktı. Kaşları çöktü, dudakları aşağı doğru kıvrıldı ve gözlerinde öfke parladı.

"Carter'dı, hayır, Clark, belki de Carl. C ile başlıyordu."

Ben başımı salladım ve iki adam benim işaretimle harekete geçti. Johnny zıplamaya çalıştı ama onu tuttular. Cesur bir yüz takınmıştı ama şimdi korkaklık ediyordu.

Hayal kırıklığı yaratmıştı, ama hepsi öyleydi. Staccato XC 9 mm'lik silahımı çıkardım ve kafasına nişan aldım. Johnny dişlerini sıktı ve gözlerime baktı, ağzını açtı, ama silahımdan çıkan ve havayı delen merminin patlaması nedeniyle hiçbir kelime duyulmadı.

Elim geri tepmeden dolayı hafifçe geri çekildi ve silahı indirmeden önce bir kez daha dengemi sağladım. Johnny'nin başı geriye doğru düştü ve sonra öne doğru yuvarlandı. Boş gözleri bana bakıyordu.

Kafatasının ortasındaki delikten kan damlıyordu. Damla, ince burnunun etrafından kayarak ince dudaklarının üzerine düştü. Daha fazla kan damlası eklenerek yüzünde desenler oluşturduktan sonra giysilerine veya yere damlayıp emilmeden önce, bu manzara büyüleyiciydi.

Temizliğe başlamadan önce bir saniye daha huzur içinde keyfini çıkardım. İşin çoğunu başkaları yapmıştı ama ben yine de hiçbir şeyin geride kalmadığından emin olmak istedim.

Sesler duyulmaya başladı. Sanki bir balon patlamış gibi, etrafımdaki adamların konuştuğunu ve hareket ettiğini duydum.

Giysilerimi çıkardım ve yüzümü silerek tüm kanıtları ortadan kaldırdım. Adamlarımızdan biri yeni bir çift giysi ile içeri girdi. Duş almayı tercih ederdim, ama beklemek zorundaydım. Giysilerimin terli cildime yapışması ve deponun kokusunun üzerimden yayılmasıyla başa çıkmak zorundaydım.

"Kasaba gönderin," dedim ve bej renkli pantolonu giydim.

Kumaş yeni değildi, ama her dokunuşunda tenime sürtünüyor ve dişlerimi gıcırdatıyordu. *Bu doğru değil.*

Sinir bozukluğu mide deliğime yerleşmiş, ben onu zorla geçmeye çalışırken tekrar tekrar dönüp duruyordu. Gömlek de daha iyi değildi, açık mavi düğmeli bir gömlekti ve onu pantolonumun içine soktum. Bana normalde giydiğim Aosta İtalyan melton paltom ve gözlüklerim verildi.

Normalde beni sakinleştiren her şey tam tersi bir etki yapıyordu.

"Efendim?" diye seslendi adamlardan biri.

Ne istediğini görmek için döndüm. Kafamın arkasında küçük bir ses, kıyafetlerimi yırtıp yakmam için çığlık atıyordu. Sesli bir şekilde yutkundum ve elimden geldiğince görmezden geldim.

"Karınız arıyor."

Emekli polisin karısı. İç geçirdim. Telefonu alıp, aramayı ona aktardım.

"Ağzını kapalı tutmasını söyle."

O başını salladı ve ben telefonu kırarak ona geri verdim. Sırtımı ve gövdemdeki iğneler gibi milyonlarca karınca kol ve bacaklarımda dolaşıyordu. Bu kıyafetlerden kurtulmam gerekiyordu. Onları çok fazla hissediyordum.

"Ve kalan parayı teslim et."

Johnny, çocuğunun ameliyatı için satın alınmıştı ve Vitales ailesi her zaman anlaşmalarının kendi payına düşen kısmını yerine getirirdi. Kimsenin bizi ispiyonlamamasının bir nedeni vardı. Korku tek başına New York sokaklarını yönetmek için yeterli değildi.

Johnny'nin arabası iyice temizlendikten sonra ailesine iade edilecekti. Benito riske girmezdi, ben de öyle. Arabam yol kenarında beni bekliyordu. Her şeyim ona doğru koşmam ve acele etmem için çığlık atsa da, hareketlerimi kontrol altında tutup ölçülü davrandım.

Yolculuk hızlı geçti ve otele geri döndüm. Eve gitmeyi planlamıştım, ama nedense, ateşli beynim otelin en iyisi olduğuna karar verdi. Kapıdan içeri girdim ve parlak ışıklar gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kısarak, rahatsızlığımı bastırdım.

"Bay Vitale, misafiriniz size bir mesaj bıraktı," dedi resepsiyonist.

Neden bu kadar çabuk geri döndüğümü sorgulamadı. Normalde odayı kapattığımda, bir veya iki ay uzak kalırdım. Ancak, sorsaydı bile cevabım yoktu.

"Buraya geri döndü mü?" diye sordum, her kelimeyi zorla çıkardım. Sessiz kalmak ve sakin bir yere kaybolmak dışında başka bir şey istemiyordum.

"Hayır, efendim. Fark ettiğimiz kadarıyla hayır."

Ona baktım, soruyu seslendirmek için uğraştım. Kelimeler büküldü ve dilim ağzımda ağırlaşarak hareket etmemeye kararlıydı.

"Bir garsona sizi sordu ama başka bir şey yok. Kahvaltısını yarısını yedikten sonra Uber ile gitti," diye ekledi.

Notu aldıktan sonra arkanı döndüm ve asansöre doğru kayboldum. Kontrolüm ve sabrım bir azizininkine benziyordu. Yine de, kağıt parmak uçlarımı yakıyordu ve hemen orada açmamı istiyordu. Bu, rahatsızlığımdan bir anlığına dikkatimi dağıttı ama asansör çaldığında ve kapısı açıldığında kapıma koştum. Giysilerimi üstümden çıkarırken tüm kontrolüm kapıdan dışarı çıktı. Tenim aynı anda hem kaşınıyor hem de yanıyordu.

Giysileri çıkarmak yetmedi ve çılgınca yatak odasına koştum. Notu yatağın üzerine attım ve duşu açtım. Suyun ısınmasını beklemedim. Buz gibi su, beni tüketmek üzere olan dayanılmaz sıcaktan bir nefes almamı sağladı. Her şeyin kafamda olduğunu biliyordum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Duşumu alıp giyindikten sonra yatağa doğru yürüdüm. Zarf hâlâ oradaydı, beni alay ediyordu. Onu aldım ve açtım. Tek bir küçük not yatağın üzerine düştü.

Kafamı sallarken kahkaha atmaya yakın bir ses çıktı. Yüzümde bir gülümsemeyle kağıt parçasına baktım.

Siktir git.

ENZO: *Ray Lends halledildi.*

Mesajı Benito'ya gönderdim ve telefonumu bardaklıkta bırakırken dişlerimi gıcırdattım.

Yine tatmin edici olmayan bir cinayet. Yeterli değildi ve kaosun kenarı bana yaklaşıyor gibi hissettim. Omuzlarımın arasında gerginlik oluştu ve iğnenin etimi tekrar tekrar deldiği hissi giderek yorucu hale geldi. Ne kadar okursam okuyayım, ne kadar meditasyon yaparsam yapayım, hiçbir şey yardımcı olmuyordu.

Kendimi, belli bir çaylak polisin yaşadığı şehrin diğer tarafında buldum. Mesajlarımı kontrol ettim ve Tex çalışıyordu. Onu son gördüğümden bu yana beş gün geçmişti ve garip bir şekilde onu ve geçirdiğimiz geceyi düşünmek içimdeki çılgınlık fırtınasını yatıştırmıştı. Ancak, anı eskimekteydi ve bu konuda bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Onu takip etmek benim işimdi, ama ondan uzak durmuştum. O, çok çabuk kırıp atacağım türden bir oyuncaktı. Ya da takıntılı hale gelirdim ve takıntılı hale gelmem gereken son şey bir polisti.

Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum, ama yine de arabadan indim ve kapısına doğru yürüdüm. Daireye girmek kolaydı, iki basit kilit vardı ve bunlar bir genci dışarıda tutamazdı. Ama etrafa bakınca, çalacak pek bir şey yoktu. Buraya giren kişi ya çaresiz ya da Tex'e takıntılı olmalıydı.

Sallanma sesleri dikkatimi çekti ve turuncu renkli bir Maine Coon kedisi, kendisine çok küçük gelen bir kutudan çıktı. Tex'i kedi sever biri olarak görmemiştim, ama bakın, bu güzel kedicik bana doğru yavaşça yürüdü ve miyavladı. Çömelip kulaklarının arkasını kaşıdım, parmaklarıma yapışan tüyleri görünce yüzümü buruşturdum.

Taranması ve yıkanması gerekiyordu.

"Madem buradayım, sahibinin ne yaptığını bir görelim."

Ayağa kalktım ve gözlerimi etrafa gezdirdim, ama Tex domuz gibi yaşıyor gibiydi. Giysiler her yere atılmıştı, lavaboda birkaç tabak vardı ve banyo zemininde ıslak bir havlu duruyordu.

Her şeyi düzeltme ihtiyacım beni ele geçirdi. Farkına varmadan, tüm daireyi temizlemeye başlamıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, burada Tex'in polis olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Etrafta rozet ya da dosya yoktu. Polis akademisindeki antrenman kıyafetleri bile yoktu. Kim olduğunu bilmesem, Tex neredeyse sıradan bir adam gibi görünebilirdi.

Neredeyse. O şaşırtıcı mavi gözler zihnimde parladı ve onun üzerimdeki etkisinden kurtuldum.

Zil sesi huzurlu anı bozdu ve cebimden telefonumu çıkarırken iç geçirdim. Ekranda Benito'nun adı belirdi. Cevap vermekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Neredesin Enzo?"

Tex'in evinde olduğumu söylemek iyi sonuçlanmayacaktı, ama Benito'ya yalan söylemek de hiçbir zaman iyi sonuçlanmazdı. Cevap vermedim, sessiz kalmayı tercih ettim ve kucağımdaki yeni yıkanmış turuncu Maine Coon kedisini okşadım. Yavru kedi mırıldandı ve bana daha da sokuldu.

"Manhattan'a gelmen lazım. İkisi kaçmaya çalıştı," dedi Benito.

Yüzünü görmeden de kızgın olduğunu anladım, ama kardeşim her zaman kızgındı. Kızgın olmadığı bir anı hatırlayamıyordum. Belki Giancarlo hatırlıyordu, çünkü başından beri birlikteydiler.

"Kaçmaya çalıştıkları için pişman
olmalarını sağla." Hat kesildi ve ben iç
geçirdim.

Kediyi kucağıma aldım. Vücudu uzundu, arka ayakları neredeyse dizlerime
kadar geliyordu. "Uslu dur."

Onu yere bıraktım ve odada dolaştım. Kurutucu bip sesi çıkardı, kullandığım havluları katladım ama diğerlerinden ayrı tuttum. Artık kedinin havlularıydılar. Etrafa bir kez daha baktım, kamera ve mikrofon yerleştirmeyi düşündüm ama Tex'i şahsen görmekle kıyaslanamazdı.

Sanki onun hakkında konuştuğumu biliyormuş gibi, telefonum cebimde titredi. Tex hakkındaki güncellemeye gülümsedim. Eve dönüyordu. Bu gece kalıp onunla oynayamayacak olmam çok kötüydü. Bana bıraktığı notu aldım, kendi notumu ekledim ve yatağının üzerine koydum.

Belki başka bir zaman.

AYAKLARIM O KADAR ÇOK AĞRIYOR ki, onları kesip çöp kutusuna atmak istedim. Yürüyerek ön kapıma geldim ve içeri girdim, elimdeki postaları ayırıp sonunda hepsini mutfak tezgahına attım. Siktir et faturaları. Bu şehirde bu kadar az para kazanıp zorluk çekmenin ne kadar iç karartıcı olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Miyav!"

Eğilip Penelope'yi kucağıma aldım. Yüzüme sürtündü, bıyıkları ve tüyleri her yere yayıldı. Derimdeki pisliği silip, ağzımdan tükürdüm ve inledim.

"Evet, teşekkürler Penelope. Teşekkürler." Onu mutfağın uzantısı olan oturma odasına taşıdım ve donakaldım. "Ne oluyor lan?"

Sabah evden çıktığımda, kirli dairem geri döndüğümde halletmem gerekenler listesine eklenmişti. Yerde giysiler dağılmış, her yer çöp doluydu ve mutfakta şüpheli bir koku vardı, ama kahve bardağımı kapıp kapıdan çıkmadan önceki üç dakika içinde onu bulamamıştım. Şimdi mi? Taşındığım günkü gibi tertemizdi. Ama daha da iyiydi.

Dairemi gezerken çamaşır suyu kokusu burnumu yakıyordu ve burnumu kırıştırdım. Penelope'yi kanepeye bıraktım, başımı banyoya soktum ve kötü kokunun kaynağını buldum. Banyom muhtemelen hiç olmadığı kadar temizdi. Sonra öfke ve korku eşit ölçüde omurgamdan aşağı akarken yatak odama girdim.

"Ne oluyor lan?"

Yastığımın üzerinde, sanki bir otel odasındaymışım gibi düzgünce yerleştirilmiş bir not vardı. Onu aldım ve kalın, düz harflerle yazılmış yazıya baktım. ***Belki bir dahaki sefere.***

Midem bulandı. Kendimi dengelemek için bir şeye tutunmak için elimi uzattım. Bunun yerine, elimi komodine uzattım ve bir sürü eski anıyı yere düşürdüm. Gerçek ortaya çıktığında derin bir nefes aldım.

Enzo evime girmişti.

Çılgın, katil, kana susamış bir gangster benim *evimdeydi.* Korku, damarlarımdan akan ateşle hızla yerini aldı. Dizüstü bilgisayarımı kaptım ve üzerine yazarak, kurduğum kameralara bağlı programa giriş yaptım.

Birkaç kez tıklayarak, sonunda onun evime girdiğini gördüğümde durdum. Penelope yanıma atladı, uzun, kabarık kuyruğuyla bana sürtünerek mırıldandı, ben de onu kucağıma alıp ekrana baktım. Tanıdık bir koku beynimi sardı, ama onu izlerken bunu bir kenara ittim.

Dairemin her yerini temizliyor, düzenliyor ve lanet bir psikopat gibi eşyaları yerinden oynatıyordu! Kamera görüntüsü kesik kesik geliyordu. İçeri girdiğini bana haber bile vermemişti! Penelope'yi daha sıkı kavradım ve kedimi alıp banyoya girmesini izlerken dişlerimi gıcırdattım. Yirmi dakika sonra, Penelope'yi havluya sararak banyodan çıktı ve onu kuruladı. Parmaklarımı boşluk tuşuna bastırıp aynı parmağımı göz kapağıma bastırdım.

Enzo Vitale'yi *öldürecektim*. O piç kurusu neredeyse bir haftadır ortalarda yoktu. O süre boyunca, omzumun üzerinden bakıp ona rastlayacağımı düşünerek endişelenmiştim. Görüşümü engelleyen her uzun boylu, siyah saçlı adam, onun geri dönüp benimle uğraştığını düşündürmüştü, ama hiçbiri o değildi. Öyleyse neden şimdi birdenbire ortaya çıktı?

Penelope'ye baktım, midem hala düğüm düğüm olmuştu. Ona zarar verebilirdi. Tamam, Enzo kedime bir şey yapmamıştı, ama yapabilirdi. Yapmasa bile, hiç düşünmeden benim alanımı ihlal etmişti. Peki ne için? Temizlik için mi?

Lanet olası deli.

Penelope'nin kafasına öpücük kondurdum ve cebime elimi sokup telefonumu aradım. Telefonu bulur bulmaz eski arkadaşımın ismini tuşladım ve onun cevap vermesini bekledim.

"Selam, Texas! Nasılsın?"

Yüzümü buruşturdum. "Bana öyle diyen sen varsın," mırıldandım.

"Evet, biliyorum. Hâlâ canını sıkıyor, değil mi?" O kıkırdadı ve parmaklarının tuşların üzerinde uçtuğunu tanıdık sesi duydum. "Ne var?"

Burnumun köprüsünü sıktım. "Hala güvenlik işinde misin?"

"Tabii ki," dedi. "Neden sordun?"

"Daireme güvenlik sistemi kurması için birine ihtiyacım var. Kiralık dairede oturuyorum, bu yüzden bir sürü kablo falan istemiyorum ve ev sahibim bunu bilmemeli. Yapabilir misin?"

"Çocuk oyuncağı," dedi. "Ne zaman lazım?" "Yarın?"

Chelsea boğuldu ve ben bunun, onun içmeyi sevdiği enerji içeceklerinden biri yüzünden olduğunu düşündüm. "Yarın mı? Çok kısa süre. Bunun sana pahalıya mal olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum?"

"Arkadaşlarım beni daha sık arar," dedi. "Ve benimle takılırlar. Bu daha çok son dakikada iş isteyen bir müşteri gibi geliyor. Sana pahalıya mal olacak," diye tekrarladı.

"Ne kadar?" "Bin beş

yüz."

"Kahretsin," diye küfrettim. "Neden bu kadar pahalı?"

"Çünkü benim malım iyi ve ben daha iyiyim," dedi. Kendini beğenmiş gülümsemesini duyabiliyordum. "Ve seni tanıyorum, Tex. Duvara yapıştırıp, istediği zaman yarısı kaydedilen ucuz internet saçmalıklarını istemiyorsun."

"Haklısın, haklısın," diye düşündüm, harcayacak o kadar param olup olmadığını anlamaya çalışarak. "Dışarı çıksak nasıl olur? Bir şeyler içsek? Beş yüz dolar indirim yapabilir misin?"

Bir dakika sessiz kaldı. "Bir yardımcıya ihtiyacım var. Bir saat sonra 7th Circle'da buluşalım mı?"

"Blu," dedim hemen. "Oraya gidelim."

"Tamam, Blu olsun. Bir saat sonra

görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben tekrar dizüstü bilgisayara döndüm. Enzo bir görevdeydi, eşyalarımı inceliyor ve sanki burada yaşıyormuş gibi çalışmaya başlamıştı. Onu günlerdir görmemiştim, ama o anda hala kolonyasının kokusunu aldığımı yemin edebilirim.

Müzik etrafımda çınlarken barda duruyordum. Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu, kulaklarımda güm güm vuruyor ve müziği bastırıyordu. *Neden buraya geri geldim ki?* New York'ta binlerce kulüp vardı, ama ben Enzo Vitale'nin bulunduğu kulübü seçmiştim.

Bende bir sorun var.

"Tex! Buraya bak!"

Adımı bağırınca irkildim. Başımı çevirip bana bakan var mı diye baktım ama herkes kendi dünyasında yaşıyordu. Chelsea'ye tekrar baktım. Koyu mor saçları başının iki yanında yuvarlak topuzlar halinde toplanmıştı. Karanlıkta bile piercingleri neon yeşili parlıyordu. Bir ara ikimiz de aynı piercingleri takmıştık

ama akademiye katılmadan önce benimkini çıkarmıştım. Onları özlüyordum.

"İşte buradasın." Bana gülümsedi. "Hey, buraya bir Sidecar alabilir miyim!" tezgahın arkasındaki sevimli sarışına bağırdı. "Ve bir de..."

"Bira," diye ekledim. "Elinde ne varsa. Beni şaşırt."

Kadın, sanki ona üzerime tükürmesini istemişim gibi yüzünü buruşturdu. Umurumda değildi. Şu anda süslü bir içkiye ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey, gerginliğimi atacak ve bütçeme uygun bir şeydi. Chelsea hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bunun acı verici olacağıydı. En azından çok ucuza harika bir güvenlik sistemi alacaktım.

İçkilerimizi alıp bardan uzaklaştık. Hareket edecek çok fazla yer yoktu. Kalabalığın arasından geçerek biraz daha geniş bir alana ulaştık. Chelsea, Sidecar'ını yudumlarken, koyu kırmızı elbisesini düzeltip yüzündeki kıvırcık saçlarını geriye iterek gülümsedi.

"Güzel görünüyorsun," dedim.

Chelsea parladı ve narin parmaklarını göğsüme dayadı. "Awww, teşekkürler, Texas. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım. Bunların herhangi birinin işe yarayacağından bile emin değildim." Kendisini işaret etti. "İşe yaradı."

Gülümsedim. "Kendine baktın mı? Güven bana, işe yarıyor."

Onun parlak, ışıl ışıl gülümsemesi, şu anda uğraştığım saçmalıklar hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Chelsea her zaman beni gülümsetmeyi başarmıştı. Ortaokuldan beri birlikte büyümüştük. Ben kolluk kuvvetlerini seçmişken, Chelsea bildiği şeye sadık kalmıştı: teknoloji, güvenlik ve doğru kişilere doğru miktarda para karşılığında bilgi satmak.

O çok havalı biriydi. Onu hayranlıkla izliyordum.

"Sarışın hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, barın arkasındaki kadına doğru başını sallayarak. "Kısa saçlı, güzel vücutlu. Eminim çok güçlüdür."

İnledim. "Seni boğmak için mi?"

"Sadece biraz!" dedi. "Hadi, ona bir bak." Avına baktı, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. "Eminim sapkın bir tarafı vardır."

Göğsümden kahkaha patladı ve bu gece ilk kez, tamamen deliye dönmediğimi hissettim. "Senin bir sorunun var," dedim ona. "Ciddi bir sorun."

"Sanki senin de kafan karışık değilmiş gibi davranma," dedi, bana sırıtarak. "Lise yıllarında fahişelik yaptığın günleri ben de gördüm."

Yüzüm kızardı ve o kahkahalar atarken ben ensemi ovuşturdum. Haksız değildi. O zamanlar, en yakın olan yatağa atlamaktan başka bir şey düşünmüyordum. Erkekler, kadınlar, bu sınıflandırmaların arasında ve dışında olanlar, hepsi seks için olgunlaşmıştı. Akademiye girdiğimden beri biraz yavaşladım. Karmaşık ilişkilerle uğraşmadan çalışmak yeterince zordu.

"Sanki sen de aynı derecede kötü değilsin gibi konuşuyorsun," dedim.

Gülümsedi. "Öyle bir şey demedim. Fahişe olmak, çok iyi anlaşmamızın birçok nedeninden biri." Chelsea bana sevgiyle dirsek attı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Kafamın başka yerde olması için özür dilerim."

"Önemli değil. Başında çok iş olduğunu biliyorum." Omuz silkti. "İkimizin de var."

Onu kucakladım ve omuzlarımdaki yükü unuttum. Sıcak kollarıyla beni sardı ve yıllardır ilk kez rahat hissettiğim bu anın sonsuza kadar sürmesini istedim. Ayrıldığımızda başını bana doğru eğdi, elini uzattı ve gözlerimi sildi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Chelsea. "Sen... ağlıyorsun."

Hızla kolumu gözlerimin üzerine götürdüm ve gözyaşlarını sildim. *Ne kadar utanç verici.* Birayı kaldırdım ve kalanını içtim. Belki de bu yüzden artık arkadaşlarımla takılmıyordum. Hayatımdaki tüm pisliklerden korunmak için etrafıma bir duvar ördüğüm halde, onlar beni savunmasız hale getiriyorlardı.

"Uzun bir gün oldu," diye kısa bir cevap verdim. "Peki, barmen ne olacak? Ne yapmak istersin?"

Chelsea yüzümü inceledi ve kaşlarının birbirine yaklaştığını gördüm. Yüzündeki endişe beni bir ayağımdan diğerine geçmeye zorladı. Bu konuyu kapatmasını diledim. Bir şey onu bu konuyu kapatmaya karar vermiş olmalıydı, çünkü bana baskı yapmadı.

"Onunla konuşmak istiyorum, ama çalışıyor." Kaşlarını çattı. "Bütün gece ona bakıp, mesaisi bitene kadar beklesem yeterli olur mu sence?"

İnledim. "Başka birini seçemez misin? Burada bir sürü kadın var."

"Evet, ama ben zaten ona bakıyorum."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Tamam, bekleyeceğiz. Olur mu?"

Chelsea'nin yüzü aydınlandı, büyük gözleri bara kaydı ve geri döndü. Yukarı baktı ve sonra gözleri bana takıldı. "Şey, sanırım biri sana bakıyor."

"Beni mi?" diye sordum. "Hayır, teşekkürler, ilgilenmiyorum." Bana dirsek attı. "Hala bakıyor."

Ne demek istediğini anlamak için arkamı döndüm ve donakaldım. Üzerimde Enzo Vitale duruyordu. Yüzündeki ifade, geçen sefer gördüğüm sakin ve soğukkanlı ifade değildi. Sanki damarları patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Gözlerimiz buluştu ve o bir saniye bile bakışlarını kaçırmadı.

İçimde bir şey kıpırdadı.

"Buradan gidelim, Chel," dedim ve ona döndüm. "Başka bir gece tekrar geliriz. Umarım o zaman bu kadar kalabalık olmaz ve barmenle konuşabilirsin."

O içini çekti. "Evet, haklısın. Burası çok kalabalık." Bakışları Enzo'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Emin misin, bununla ilgilenmene gerek yok mu?"

Gülümsedim. "İstediğimi sandım, ama biliyor musun? Olduğu gibi bırakmak daha iyi." Kolumu omuzlarına doladım. "Gidip bir yer bulalım

gidip kafayı bulalım. Yarın izin günüm." Gözlerini devirdi.

"Sadece bedava iş istiyorsun." "O kadar belli mi?"

"Tabii ki!" Kaşlarını çattı. "Ama bir içki daha içebilirim."

"Aferin kızım," dedim. "Hadi buradan gidelim."

Kalabalık arasında birlikte ilerlerken, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Arkamı dönmeden bile Enzo'nun beni izlediğini biliyordum. İçimdeki her şey omzuma bakmamı, son bir kez bakmamı haykırıyordu, ama kendimi ilerlemeye zorladım.

O güvenlik sistemini kurdurmam gerekiyordu. Ve sonra Enzo'yu parça parça parçalamam gerekiyordu.

Tex, koluna bir kadın takmış olarak ayrılırken, içimi öfke ve kızgınlık kapladı. O içeri girdiğinde, onu görmek için gürültülü müziğe karşı koyarak onu izlemiştim.

"Oh, o yüz ne öyle?" diye sordu Gin.

Parmağı yanağıma dokunmak üzereydi. Tex'in uzaklaşmasını izlemeden önce ona en ufak bir bakış attım. Bir saniye sonra gitmişti ve beni içimi delen garip hissi tanımlayamıyordum.

"Ne oldu, Enzo?" diye sordu Gin, ses tonu değişerek daha ciddi bir hal aldı.

"Hiçbir şey."

Gin homurdandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Gin yaklaştı, 195 cm boyuyla üzerimde yükseldi. "Hiçbir şey değil."

Bırak şunu. Kafamı biraz geriye eğerek onun bakışlarıyla buluştum. O tereddüt etmedi. Doğrudan olsam da olmasam da Gin'in ısrar edeceğini biliyordum.

Piç kurusu.

"Bana söylemeyeceksin, değil mi? Her zaman tahmin edebilirim." Korkuluğa yaslanarak kalabalığa baktı.

Dikkatimi çeken tek şey artık orada değildi. Arkanı döndüm.

"Seni rahatsız eden şeyin müzik olmadığını biliyorum." Gin, ben kulübün arkasına doğru çekilirken hemen arkamdaydı. Gitmem gerekiyordu. Tex'i bulup ne yaptığını görmem gerekiyordu.

Gin kolunu omzuma attı ve ağzı kulağıma yakındı. "O sevimli polis mi?"

Sevimli mi? Kardeşimin sözlerine tüm varlığım tepki gösterdi. Ona doğru döndüm ve kolumu bileğine doladım. Vücudunun ağırlığını ona karşı kullanarak onu sırtımdan yere attım.

Düşünmeden bile elimde bıçak belirdi ve Gin'in göğsüne doğru havayı kesti.

"Siktir!" Gin'in elleri çelik bıçağı durdurdu. "Delirdin mi?" Kan damlaları beyaz gömleğini lekelerken başını salladı. "Boş ver. Cevabı biliyorum."

Ona yavaşça göz kırptım. Gin, Tex'in sevimli olduğunu söylemişti. Kardeşimin gitmesi gerektiği açıktı. Oynayacağım oyuncağı benden almasına izin vermeyecektim.

"Enzo, senin son takıntınla uğraşmayacağım," diye homurdandı Gin. "Şimdi, geri çekil lan."

Bir saniye daha gözlerine baktım, sonra geri çekildim. Bıçağımı bıraktı, ben de bir bez çıkarıp bıçağı temizledikten sonra yerine koydum.

"Siktir, ellerim mahvoldu." Gin bana öfkeyle baktı ama ben bir sorun görmedim.

Ayağa kalktık ve Gin arkada duran adamlardan birinin dikkatini çekti. Tex'e fazla yakın davranan kadına ne yapacağımı düşünürken, bir saniye sonra adamın elleri onun boynuna dolanmıştı.

Birbirlerine çok samimi bir şekilde dokunmuşlardı ve bu beni çok sinirlendirmişti. Ona dokunmak, istediğim tepkiyi almak sadece benim hakkımdı.

"Şu anda gözlerin deli gibi bakıyor," dedi Gin, kesik ellerini birleştirerek. "Senin yüzünden yapıştırılmam gerekecek."

Onu uzun bir süre baktım ve o iç geçirdi.

"Bana saldırmak *kötü* bir şeydi, Enzo." Başını salladı, sanki bir çocukmuşum gibi beni azarladı. "Yeni takıntın tehlikeli."

Kaşlarım çöktü. Gerçekten Tex'e takıntılı mıydım? Farkına varmadan dikkatimi bu kadar çok çekmiş miydi?

"O adamın yakışıklı olduğunu söylediğim için beni öldürmeye çalıştın." Giancarlo bandajlı ellerini kaldırdı. "Bana saçmalamaya başlama. Benito ikimizi de cezalandıracak."

Kardeşimin bunu yapabileceğini biliyordum. Eğer çok ileri gidersek, bizi kilitleyip anahtarı nehre atardı.

"Durum kontrol altında mı?"

"Evet," dişlerimi sıkarak söyledim.

Gin şüpheci bir ifadeyle ellerine, sonra da bana baktı. "Evet, bu saçmalığa inanmıyorum. Belki başka biri..." Gözlerime bakınca sözleri kesildi.

Belki damarlarımdan akan saf öfke ya da öldürme isteği yüzündendi, ama Gin bana bakar bakmaz beni değiştirmek fikrinden vazgeçti.

"Dikkatli olmalısın. Benito bundan hoşlanmayacak."

Bunu biliyordum ve Tex'ten bir şey çıkmayacaktı. "Onu sistemimden çıkarmam lazım."

Gin başını sağa eğip tavana baktı. "Onu öldürebilirsin."

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu zaten açıklamıştım, ama şimdi Tex'i öldürme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Onu masaya yatırıp kesmeye karşı çıkmazdım, ama onu öldürmek boynumu kaşındırıyordu.

"Onunla işim bitmedi."

"Tabii ki bitirmedin." Gin omuz silkti ve benden uzaklaştı. "İşleri batırma."

Hiç batırmadım, ama uzun zamandır kimseye takıntılı da değildim. Son kişi iki metre derinlikte toprağın altında ve Morningside parkının her yerine dağılmıştı.

Bir daha olmayacak. Ben farklıydım ve Tex... farklıydı.

"Üzgünüm," diye patladım.

Ailemi incitmenin, inandığımız her şeye aykırı olduğunu biliyordum. Giancarlo ve Benito, sahip olduğum tek sabitlerdi. Tex ile oynamak bile aramıza giremezdi. Kardeşim sinir bozucuydu ve beni nasıl kızdıracağını bilirdi, ama o benim kardeşimdi. Onun ve Benito için her şeyi yapardım.

Gin döndü ve sanki onu hiç incitmemişim gibi bana aptalca bir gülümseme attı. Yanıma geri geldi ve çocukken defalarca yaptığı gibi saçlarımı karıştırdı.

"Her zamankinden biraz daha yaklaştın. Bir dahaki sefere daha şanslı olursun."

Birbirimizi öldürmekten bahsedip, hatta birkaç yara bile açabilirdik, ama derinlerde, bu dünyada bizi ayırabilecek hiçbir şey yoktu. Bu yüzden New York'un en güçlü ailelerinden biriydik.

Ben homurdandım ve kanayan ellerini itekledim. "Beni kirletiyorsun."

Gin güldü ve ellerini indirdi. "Kanı seviyorsun."

Kafamı salladım. "Seninkini değil. Kontrol ettirip iyice temizletmeyi unutma."

Gin eliyle beni uzaklaştırdı. "O kadar derin değiller."

Onu kendim hastaneye götürmeyi düşünürken bakışlarımız kilitlendi. Kardeşim muhtemelen yarayı en az düzeyde tedavi edecek ve daha sonra bunun acısını çekecekti.

"Polisi kontrol etmen gerekmez mi?" diye sordu Gin, dikkatimi başka yöne çekmeyi iyi biliyordu. Yanağımın içini ısırdım. "Kliniğe gittikten sonra."

Gin başını salladı. "O yerler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Havada çamaşır suyu ve ölüm kokusu var." Görünür bir titreme, uzun boylu, kaslı vücudunu sarstı. "Gitmiyorum."

"Doktoru arayacağım, o da senin evinde bizimle buluşacak."

Gin benimle tartışmaya hazır görünüyordu, ama ben ona izin vermedim. Üçümüzün en küçüğü ben olabilirdim, ama Gin'den çok daha sorumluluk sahibiyim.

"Nereye gidiyorsunuz?" Benito'nun sesi kulübün müziğini bastırdı.

Gin bana göz kırptı ve o ikimiz adına cevap verirken ben çenemi kapattım. "Kendimi kestim, eve gidiyoruz."

"Bir doktora muayene ettireceksin," dedi Benito, Giancarlo'nun tartışmasına fırsat vermeden.

"Doktor şunu, doktor bunu. Ben iyiyim," dedi Gin.

"Enzo, bu aptalın muayene edilip tedavi edilmesini sağla."

Benito nasıl olduğunu sormadığı için memnun olarak başımı salladım. Topuklarını döndü ve ofisine doğru yöneldi.

"Bana borçlu olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Gin, omuzlarımızı birbirine çarparak. "Senin işini senin yerine yapmıyorum."

Zaten bu mümkün değildi. Ben kalabalıkların arasında kendimi garip ve rahatsız hissederken, Giancarlo ortama uyum sağlıyordu. O, ilgi odağı oluyor ve her kesimden insanı kendine çekiyordu.

"Aklımın ucundan bile geçmez. Sen herkesi ürkütürsün."

"O zaman ne yapacağım?" diye sordum, arka kapıdan çıkarken. 1978 model siyah Monte Carlo'su kapının hemen önünde park edilmişti. "Benito sana buraya park etmemeni söyledi."

Gin iç geçirdi ve direksiyona geçmeye çalıştı. Anahtarları elinden aldım ve yine sessiz bir çatışma yaşadık.

"Sadece dikkatli olduğun için bebeğimi sürmene izin veriyorum, ama bir çizik bile olursa
ellerin kanlar içinde kalır."

Kardeşimin arabasına ne kadar önem verdiğini bildiğim için başımı salladım. Ergenlik çağımızdan beri bu araba üzerinde çalışıyordu. Hurda metalden, yeni boyalı, çalışır durumda bir araba haline gelene kadar uzun bir yol kat etmişti.

"Benito'nun bilmediği şey ona zarar vermez."

Arabayı çalıştırdım ve ağzımı açtım ama Gin'in sonraki sözleri üzerine kapattım.

"Tabii, sana göz kulak olmanı söylediği polisi siktiğini ona söylemek istemiyorsan."

"Bir kez," diye homurdandım.

"Evet, şimdilik," diye şaka yaptı Gin.

Bunu tekrar tekrar düşündüğüm için ona karşı çıkamadım. Bu gece Tex'i görmek, ona olan açlığımı daha da artırmıştı.

Gin'i eve götürmek kolaydı; evi hala aynıydı. Geri gelip temizlik yapmam gerektiğini kafamda not ettim. Kitaplıklarında ve abajurlarında bir kat toz vardı. Duvarlar koyu yeşil renkte boyanmış, turuncu renkli vurgular yapılmıştı. Kardeşim tasarım yapma ve renkleri bir araya getirme yeteneğinden yoksundu. Bu yüzden son kız arkadaşı onu terk ettikten sonra evi değiştirmedi.

"Etrafa bakmayı bırak. Hiçbir şey temizlemiyorsun."

"Sen yapmıyorsun," dedim. Parmaklarım yanımda seğiriyordu, evi düzenleme ihtiyacı ruhumu kemiriyordu.

"Hayır, teşekkürler, her şeyin yerini biliyorum. Sen buraya gelince, iç çamaşırlarımın nerede olduğunu bile bilemeyeceğim." Beni işaret etti. "Eşyalarıma dokunma, Enzo. Bunu konuşmuştuk. Sınırlar."

Omuzlarım düştü ve bakışlarımı ona odaklamaya zorladım. "Tamam, ama buraya birini çağırman gerekiyor."

Omuzlarını silkti. "Düşüneceğim."

Temizlenmesi gereken her şeyi ve nedenini belirtemeden kapı zili çaldı. Kapıyı açtım ve Melony kapının diğer tarafında duruyordu. Zengin kahverengi teni, üzerine sürülen parıltıyla ışıldıyordu. Yoğun pembe ve mor göz farı, büyük kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Gülümsedi ve dudakları bile parıltıyla kaplıydı.

"İçeri girebilir miyim, Bay

Vitale?" "Hayır, git buradan,"

diye bağırdı Gin.

Melony gözlerini devirdi. "Çocukluk yapma."

Yan tarafa çekildim, parıltıyı veba gibi kaçınarak, ve onu içeri aldım. Üç basamaklı merdiveni çıkıp, Gin'in yeşil kanepede dinlendiği oturma odasına girdi.

"Bu sefer ne yaptın?" Ceketini çıkardı ve parlak bir tütü ve parlak file gömlek bizi karşıladı.

"Doktor, partiyi böldük mü?" Gin ona cevap vermek yerine sordu. Kanepede otururken gergin görünüyordu. Omuzları neredeyse kulaklarına değiyordu.

O tereddüt etmeden başını salladı. Uzun süredir bizimle birlikte olduğu için rahatlamıştı ve bizi diğer müşteriler gibi davranıyordu.

"Evet, partiyi böldünüz. Yeğenimin parlak balerin partisini." Melony, konuşmaya devam ederken Gin'in ellerini çözdü. "Çok heyecanlıydı ve ben bir mesaj alıp oradan ayrılana kadar her şey yolunda gidiyordu."

Melony, Gin'in dikkatini dağıttı. Orada durmamın onu daha da gerginleştireceğini biliyordum. Melony'nin sadece bir yarayı kontrol etmesi önemli değildi. Giancarlo doktorlarla pek iyi geçinmezdi.

"Bugün on beş yaşına girdi. Bana güzel bir hediye verin," diye önerdi Melony.

Kız konuşmaya devam ederken kardeşimin omuzları yavaşça gevşedi. Boğazımı temizledim ve gözlerimiz kısa bir süre buluştu.

"Sizi yalnız bırakayım."

Melony bana el salladı ve yeğeninin doğum günü partisinin saçma sapan temasını anlatmaya devam etti. Townhouse'dan çıktım ve derin bir nefes aldım. Artık Gin'in dikkatimi dağıtmadığına göre, aklım anında Tex'e gitti. Dişlerimi gıcırdatarak telefonumu çıkardım.

On beş dakika sonra arabam geldi. Yol boyunca dikkatim dağınıktı. Trafikteyken bile tek düşünebildiğim Tex ve onun gülüşü ve

kadını kucaklamasıydı. Beni görmüştü ve gözlerimiz buluştuğu anda bir kıvılcım hissetmiştim ama o benden uzaklaşmıştı.

Bunu hatırlamak beni daha da öfkelendirdi. Arabayı Tex'in apartmanının otoparkına sertçe park ettim. Geri dönmeyi planlamamıştım, en azından bu kadar çabuk değil.

Birkaç saniye içinde arabadan inip kapısına vardım. Kilidi kırmadan önce Gin'in sözleri aklıma geldi. *Sınırlar*. Zaten sınırı aşmışsam bu hala geçerli miydi? Gin'i arayıp, bir sınır aşılmışsa veya ben bunu yapmışsam sınırlarla ilgili kuralları sormak istedim. Başım ağrıyordu. İçeri girmek yerine, kapının yanındaki duvara yaslandım.

Dakikalar saatlere dönüştü ve saat sabahın ikisini çok geçmişti ki Tex'in yumuşak sesini duydum. Taksideki kıza veda ediyordu. Kız ona el salladı, o binaya doğru sendeleyerek yürürken gülüyordu. Beni hemen fark etmedi, ama yeterince yaklaştığında ve üstünden bira kokusu geldiğinde, birden sıçradı.

"Siktir!"

Tex düşmeden onu yakaladım. Bana hızla göz kırptı. "Burada ne işin var, pislik? Yine eşyalarımı karıştırmaya mı geldin? Bir kez yetmedi mi?"

Başımı eğdim. Tex'in gözlerindeki öfkeyi ve ağzının ağır bir şekilde kıvrıldığını fark ettim. *Kızgındı.*

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır, beni becerdikten sonra otelde yalnız bırakıp, rastgele geri gelip evimi temizleyip eşyalarımı karıştıran bir adamı seviyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en harika duygu."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordum.

"Sen... Sen gerçek olamazsın." Tex beni omuzlayarak kenara itti. Hala ayakları titriyordu, küfürler savurarak kilide anahtarı sokmaya çalışıyordu. "Siktiğimin orospu çocuğu," diye mırıldanmaya devam etti.

Yaklaştım, vücudum neredeyse ona değiyordu. Onu geçip anahtarları aldığımda hareketsiz kaldı. Anahtarı kilide sokup kolayca çevirdim. Tex, sanki beni arıyormuş gibi bana doğru eğildi, sonra başını sallayıp anahtarları kaptı.

"Teşekkürler, şimdi siktir git."

Kapıyı açtı ve içeriye sendeledi. Tüylü turuncu kedi bizi kapıda karşıladı ve Tex onu kucağına aldı.

"Merhaba Penelope. Yatmaya hazır mısın?"

Onun arkasından içeri girdim ve kapıyı kapattım.

"İngilizce anlamıyor musun?" diye sordu

Tex. "Anlıyorum."

Kediyi yere bıraktı. Penelope bacaklarımın arasında dolaşıyordu, ama ben Tex'in mutfağa doğru giderken onu izlemeye devam ettim.

"Gözlüklerim nerede lan?"

Küçük beyaz buzdolabına en yakın dolabı açtım. Gözlüğün içeceklerini sakladığı yere yakın olması mantıklıydı. Gözlüğü ona uzattım, ama parmaklarından kayıp laminat zemine düştü. Cam parçaları her yere saçıldı.

"Hayatım mahvoldu." Temizlemek için eğildi, ama onu

durdurdum. "Otur. Ben alırım."

"Bana yardımına ihtiyacım yok. Ben hallederim." Tex tereddüt etti ve ben ona sert

bir bakış attım.

"Otur." Parmaklarımı onun etkileyici göğüs kaslarının arasına bastırdım. Onları okşamayı defalarca hayal etmiştim. Tex orada durmaya devam etti ve ben sesimi alçaltarak yaklaştım. "Otur Tex, yoksa seni oturturum ve ikimiz de bunun acı vereceğini biliyoruz." Başımı ağzımın köşesi ile birlikte eğdim. "Belki de sana tekrar acı çektirmemi istiyorsun."

Tex'in gırtlağı titredi ve göz bebekleri büyüdü, irisinin muhteşem maviliğini yiyip bitirdi.

"Hayır mı?" dedi Tex, dudaklarını yalayarak.

"O zaman otur." Onu küçük oturma odasına yönlendirdim.

Ben arkanı döndüğümde o kanepeye çöktü. Penelope'yi yatak odasına kilitledikten sonra bir bardak su hazırladım.

"Bunu iç ve bunu al."

"Beni bayılatan bir ilaç değil, değil mi?"

Gülümsedim. "Sana yapacağım her şeyde uyanık olmanı istiyorum. Tepkilerin kaçırılmayacak kadar iyi. Bu ibuprofen."

Bir elimde hapı, diğer elimde bardağı tuttum. Tex'ten uzaklaşarak, yerdeki dağınıklığı temizlemeye odaklandım.

T DAİMİ OLARAK dairemde garip bir adam vardı.

Hayır, bunu sil. Dairemde, beni daha önce hiç kimseyle yaşamadığım kadar iyi beceren ve aynı zamanda katil bir piç olan garip bir adam vardı. Oh, ve o, yerdeki cam parçalarını nazikçe topluyordu. Kağıt havluyu ıslattı ve ben ona bakarken işine geri döndü.

Burada ne halt ediyor bu adam?

Ağzımdaki bira tadı ve tahrişi gidermek için biraz daha su içtim. Soğukluk dilimin üzerinde kayıp boğazımdan aşağı akarken, gözlerimi ondan ayıramadım. Enzo cam parçalarını temizledikten sonra benim paspasımı aldı ve zemini iyice parlatmaya başladı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

"İşte," dedi Enzo, benden çok kendine, paspasımı yerine koyarken. Bakışları bana kaydı. "Şimdi sıra sende."

Kaşlarımı çattım. "Ne sırası?"

Enzo yanıma gelip kanepenin yanında durdu. "Kalan suyunu iç ve hadi gel."

"Neden?" diye sordum.

Yemin ederim ki göz kapağının seğirdiğini gördüm. "Bana bir soru daha sorarsan, seni omzuma atıp kendim taşırım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu denediğini görmek isterim."

Enzo sessizce elimden bardağı aldı ve beni ayağa kaldırdı. Orada durup, ona şaşkın gözlerle baktım, bu kadar güçlü olmasına hayret ettim. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm, ama yine de şok olmuştum. Normalde, beni hareket ettirmek kolay bir iş değildi, ama Enzo bunu hiç düşünmeden yaptı.

Kendini hazırladı, çömeldi ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna aldı. Beni dairemde taşırken şokum geçti.

"Beni indir!" diye bağırdım.

Hızlı ve sert bir şaplak kıçıma indi ve gözlerimi kırptım. Az önce kıçıma şaplak mı attı? Protesto etmek istedim, ama sarhoş beynim bunu kaldıramadı. Banyomda durduk ve beni tuvaletin kapalı kapağına bıraktı.

"Giysilerini çıkar." Köşedeki çamaşır sepetini işaret etti. "Onları oraya koy. Ve dişlerini fırçala."

Enzo'ya şaşkın şaşkın baktım. "Senin ciddi bir sorunun var," dedim. "Neden gitmen gerektiğini anlamıyorsun?"

"Gitmem için bir işaret mi vardı?" diye sordu.

Daha önce benim öfkemi gerçekten anlamamış gibi görünürken, bu seferki sorusu ukala bir tavırla doluydu. Ona doğrudan defolup gitmesini söylemiştim, ama o hala buradaydı. Bana sırtını döndü ve küvete eğilerek musluğu açıp sıcaklığı ayarladı. Gözlerim onun sırtını taradı. Bir ara ceketini çıkarmış ve bir yere koymuştu, ama ne zaman olduğunu bilmiyordum. O kadar sarhoş muydum? Yoksa başka şeylere biraz fazla mı odaklanmıştım?

"Giysiler," diye tekrarladı, sesinde hafif bir hırıltı vardı.

Onun taleplerini tam olarak nereye sokabileceğini söylemek istedim. Bira beni daha cesur hale getirmişti ve şu anda ona karşı bir tür his besliyordum. Onunla yatmak mı yoksa kıçını tekmelemek mi istediğim, işte soru buydu.

Enzo'nun elleri o kadar hızlı bir şekilde üzerime geldi ki başım dönmeye başladı. Giysilerimi çekip çıkardı ve çamaşır sepetine attı. Protesto etmek için elimi uzattım ama o sadece elimi itti. Beni geri itip boxerımı yırttığında, sesimi tekrar buldum.

"Hey! Duş almayı kendim biliyorum," diye homurdandım. "Çıkabilir misin?"

Enzo bana baktı. "Çıkabilirim, ama çıkmamam gerektiğini düşünüyorum. Kayıp kafanı musluğa çarpacak kadar sarhoşsun. Kan sıçrayacak ve daha büyük bir karışıklık yaratacak. Boyun ve kilona bakılırsa, düşmen seni ya hastaneye ya da morga götürebilir."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bu çok şiddetli." Omuz silkti. "Evet, ama olur böyle şeyler."

Gözleri yüzümden vücuduma kaydı. Gözlerinin beni yavaşça süzdüğünü, açıkta kalan her santimetrekaremi dolaştığını izledim. Elini uzattı, ben irkildim ama

o, karnımdaki eski, pürüzlü yara izini iki parmağıyla okşarken sessiz kaldım. "Ne oldu?"

Gözlerimi kaçırdım, sanki üzerime soğuk bir bardak su dökülmüş gibi. "Hiçbir şey," dedim, onu itip oturarak. "Çık dışarı da duş alayım."

"Ben daha iyisini yapabilirim."

"Çık!" diye bağırdım. "Eve git. Neden buradasın ki?"

Enzo bana cevap vermedi. Bunun yerine, dudaklarını düz bir çizgiye bastırdı ve ben ayağa kalkmaya çalışırken beni izledi. Kendimi hareket etmeye zorladım. Kahretsin, Chelsea beni gerçekten masanın altına içmişti ve hala gayet iyiydi. Bu kadın bir şeytandı. Duşa girdim ve ilk sıcak su püskürmesi cildimi okşarken inledim.

Merakıma yenik düşmeden önce perdeye bir göz attım ve aralıktan içeri baktım. Enzo, az önce oturduğum klozet kapağına oturmuştu. *Gerçekten hiçbir yere gitmiyor, değil mi?* Neyin peşindeydi? Bu adamı günlerdir görmemiştim ve şimdi gitmeyi reddediyordu. Bu durumun beni rahatlattığını fark edince midem düğümlendi. Beni görmezden gelmesini, gitmemesini *seviyordum*.

İç çekerek sabun kalıbını aldım ve neden aklımı kaçırdığımı düşünmemeye çalışarak işime koyuldum. Kendimi bu kadar fazla analiz etmek için çok sarhoştum ve rahatsız edici gerçeklerle karşılaşmak istemiyordum. Yıkanmaya odaklandım. Küvetten çıktığımda, Enzo kucağında bir havluyla beni bekliyordu. Telefonuna bakıyordu ve gözlerim hızla ona kaydı.

Bunu kullanabilirim. Belki ondan alabilirim.

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı akan ıslak, iğrenç hissi silip attım ve bir adım öne çıktım. Havluya uzandığımda Enzo ayağa kalktı ve havluyu benim vücuduma sardı. Havluyu üzerimde gezdirerek, nefesinin tenimde hissedildiği sırada su damlacıklarını topladı. Penisim ağrıyordu ve bir şekilde nefes almayı unuttum.

"Hiperventilasyona gireceksin," dedi. "Nefes al."

Derin bir nefes verdim ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, içimi altüst etti. Enzo, havlunun sıkıca sarıldığından emin olduktan sonra beni lavaboya çevirdi ve diş fırçamı uzattı. Diş macununu fırçaya sürdü ve kıçıma hafifçe vurdu.

"Fırçala."

"Sen çok otoriterisin," dedim. Diş fırçasını ağzıma soktum. "Ve - sinir bozucusun."

"Mmm-hmm," dedi, bana hiç aldırış etmeden. Sadece bakıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama gözlüklü bakışları altında kıvranmamak imkansızdı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve vücudumdaki alkolü lanetledim. Onu beğenmemin *tek* nedeni buydu. *Evet, işte bu. Sadece sarhoş ve azgınım. Herkes öyle görünen bir adamla yatmak isterdi. Ama ben onun gerçek halini biliyorum. Onunla hiçbir şekilde ilgilenmek istemem.*

Ağzımı ve yüzümü yıkadım ve doğrulduğumda, o hala bakıyordu. "Neden buradasın?" diye sordum. "Henüz cevap vermedin."

"Henüz bilmiyorum."

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Harika, tehlikeli bir suç ailesinin üyesi olan tuhaf bir adam tarafından takip ediliyordum. Bu hiç de iyi bitmeyecekti. Onun yanından geçip yatak odama doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Penelope dışarı fırladı. Kapalı kalmaktan nefret ediyordu. Komodininin yanına gidip temiz bir boxer aldım ve kalçalarıma çekerek giydim. Döndüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Sırtım komodine çarptı. Enzo tam oradaydı, sessizce duruyordu.

"Siktir!" diye bağırdım. "Eve gider misin artık? Keyfimi kaçırıyorsun."

Enzo uzanıp tekrar yaramı dokundu, parmaklarıyla izini takip etti. Sanki bu şeye takıntılı gibiydi. Tıpkı dövme gibi, ne olduğunu açıklayana kadar peşini bırakmayacağını biliyordum. Dişlerimi sıktım.

"Eski bir yara," diye mırıldandım. "Bir gün babamla kavga ettik ve beni birkaç kez yere düşürdü. Önemli bir şey değil."

"Baban..." Enzo'nun bakışları benimkilerle buluştu ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Boş ver."

"Ne diyecektin?" diye ısrar ettim.

"Önemli değil," dedi ve elini uzatıp boynumun yanını tuttu. "Kız kimdi? Senin kız arkadaşın mı?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı ve ona bakakaldım. "Kim?"

"Kız. Kahverengi tenli, iri gözlü, kısa elbise giymiş olan. Blu'daki kız," diye sabırsızca söyledi, ben ise bakmaya devam ediyordum. "Ona yapışmıştın." Boğazımı daha sıkı kavradı. "Kimdi o?"

Kafamda tehlike zilleri çalarken midem biraz altüst oldu. Kıskanıyor muydu? Şimdiden mi? Otelden sonra, bunun tek seferlik bir şey olduğunu, ayrı hayatlarımıza dönüp gelecekte çatışmadan önce yoğun, kaotik bir zevk dolu bir gece olduğunu düşünmüştüm. Ama işte burada, yatak odamda duruyordu, boynumdaki elinin baskısı beni yere çiviliyordu.

"Bir arkadaş," dedim sonunda. "Adı ne?"

Bir titreme geçti içimden. Enzo'ya Chelsea hakkında hiçbir şey söylemeyecektim. Gözlerindeki bakış bir uyarıydı. Chelsea bir nehrin dibinde son bulacaktı.

"Neden?" diye sordum. "Sadece bilmek istiyorum."

Dudaklarımı mühürledim. Onun kim olduğunu tam olarak bildiğimi ona söylemem mümkün değildi, bu asla olmayacaktı. Onu araştırdığımı anlayacaktı. Ve bu ölüm cezası anlamına gelirdi.

"Önemli değil," dedim. "Dediğim gibi, o bir arkadaşım. Ayrıca, o kadar eşcinsel ki, ona bakmam bile."

Enzo bir adım öne çıktı ve aramızdaki mesafeyi tamamen ortadan kaldırdı. Vücudum aşırı ısındı ve bir adım geri çekilmeye çalıştım. Ancak yine de komodinin kenarına sıkışmış durumdaydım. Enzo'nun vücudu benimkine bastırdı ve kalbim, felakete doğru giden bir tren gibi hızlanmaya başladı.

Dudakları benimkine değdi ve kendimi tutamayıp inledim. Elimi uzattım ve gömleğini tuttum, aniden fikrini değiştirip ortadan kaybolmasın diye onu bana doğru çektim. Onun dilini ağzıma sokarken, vücuduna sürtünerek ona doğru ittiğimde penisim zonkladı.

Enzo kollarımı yakaladı ve beni yatağa doğru itti. Yatağa düştüm. Vücudunun ağırlığı benim üzerime çöktü ve kıçıma sürtünmeye başladı. Havluyu yırttı ve bana sürtünürken homurdandı. O gece ikinci kez, özenle tasarlanmış maskesinin düşüşünü izleyebildim.

Ama ben sadece ona sürtünmek istemiyordum. Bunun yerine, ağırlığımı kaydırdım ve onu sırtımdan attım. Enzo yatağa düştü ve ben onun üzerine çıktım, vücudum onu tekrar hissetmek için çığlık atıyordu. Evet, o çılgın, tehlikeli bir takipçiydi, ama o benim altımda bu kadar ateşli ve sertken beynim bunu tamamen unutmuştu.

"Giysiler," diye talepte bulundum.

Enzo uzanıp gömleğinin eteğini tuttu. Gömleğini başından çıkardı ve bir kenara attı, sonra bana kalkmamı işaret etti. Hızla hareket ettim, komodine daldım ve aradığımı bulana kadar etrafı karıştırdım. Elimde kayganlaştırıcı ve prezervatiflerle geri döndüğümde, onun kıyafetlerini katlamaya çalıştığını gördüm ve onları yataktan düşürdüm.

O homurdandı. "Hey."

"Şu anda benim evimdesin. Beni sikmek istiyorsan onları yerde bırak."

Enzo yere dağılmış eşyalara baktı, sonra tekrar bana döndü. Bakışları ikinci kez dolaştı ve bana saldırmadan önce tereddüt ettiğini gördüm. Enzo'nun ağzı benimkini buldu, dili ağzımın içine kaydı. Ben de ona karşılık verdim, inleyerek ve öne doğru sallanarak onunla dolaştım, sadece havayı öperek sıcak sikimi okşadım. Bu yeterli değildi.

Elimi göğsüne dayadım ve Enzo'nun üstüne tırmandım. Yağlayıcının kapağını açtım, siklerimizin üzerine bolca döktüm ve elimle onları kavradım. Enzo başını geriye eğdi, dudaklarından küfürler dökülürken bakışları tavana kaydı.

Nefes nefese, onun üstüne uzandım ve bu pozisyonun ne kadar samimi olduğunu çok geç fark ettim. Arkadan eğilip sikilmek değildi. İkimizin siklerini birlikte okşarken bir erkekle yüz yüze gelmekti. Bakışları bana düştü ve Enzo'nun eli uzandı. Yavaşça yanağımı avuçladı ve içimi bir panik dalgası kapladı.

Ondan uzaklaştım, penisim damlıyordu ve kalbim çarpıyordu. "Çık dışarı," dedim, sesim titriyordu. "Siktir git!"

Enzo bana baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Çık dışarı!" diye tekrar bağırdım. "Dışarı!"

Bakışları üzerimde kalmaya devam etti, ama bir şey görmüş olmalıydı çünkü yatağımdan kalkıp giysilerini giydi. Enzo yatak odamın kapısını açtı ve dairemde yürürken ağır adımlarını duydum. Ön kapı çarptı ve ben de onun peşinden koştum, kilitleri hızla kapattım ve alnımı soğuk metale dayadım.

Siktir. Ne düşünüyordum ben? Neyim var benim!

Bu gece onun telefonunu almak ya da onun hakkında bilgi toplamak umurumda bile değildi. Yaptığım şey bir hataydı ve şimdi beynim isyan ediyordu. Enzo'yu bir kez bedenime aldım ve bu kadar mahvolmuş muydum?

Hayır, bundan daha fazlası vardı. Bana dokunma şekliydi. Bana bakış şekliydi. Neden eğilip onu tekrar arkamdan almasına izin vermedim ki?

Kapıya yumruğumu vurdum. "Aptal. Lanet olası moron, kendine gel!" Kendimi azarladım.

Ayakkabıların sürtünme sesi kulağıma çarptı ve gözümü gözetleme deliğine dayadım. Enzo durdu ve geri dönüp kapıma bakmaya başladı. Elim kapı kolunu kavradığında kalbim sıkıştı. *Yüzündeki ifade neydi?* Tam olarak anlayamadım. İçimdeki deli tarafım kapıyı açıp sormak için neredeyse kapıyı kırıyordu. Bunun yerine, kendimi uzaklaştırdım ve banyoya koştum.

Onun kokusunu üzerimden atmalı ve kaderimde parmaklıklar arkasına koymak olan adama bu kadar yakın olduğum hissini silmeliydim.

Gıcırdayan ön verandada durup tereddüt ettim. Buraya kadar gelmiştim ama bir zamanlar evim dediğim bu evin eşiğinden geçmek istemiyordum. Sleepy Hollow, adını hak ediyordu. Burası yavaş, sessiz ve biz buraya taşındığımızda beni, o zamanlar bir genç olan beni, tamamen sıkıntıdan öldüren bir yerdi. Bebek mavisi, iki katlı eve baktım ve midemde bir korku hissettim.

"Bütün gün orada durup duracak mısın, yoksa içeri girecek misin?"

"Onu rahat bırak, Henry," dedi annem, ekran kapısına yaklaşıp gülümserken. "Merhaba, tatlım."

Kendime rağmen gülümsedim. "Merhaba anne."

Yüzü aydınlandı ve kapıyı açtı. Ben başka bir şey söylemeden, kollarıma atladı. Onu sıkıca kucakladım ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. Artık ondan çok daha uzundum, bu da ona daha fazla bakma isteği uyandırdı bende. İlişkimiz... zor olsa da, ben her zaman annesinin oğluydum.

"Seni görmek ne güzel! Neden aramadın?" diye sordu, kahverengi bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Senin için öğle yemeği hazırlardım."

Elimi salladım. "Önemli değil anne. Gelmeden önce yedim." Gülümsemesi kayboldu ve ben hemen geri adım attım. "Ama beni bilirsin. Yirmi dakika sonra yine acıkacağım."

daha acıkacağım," dedim, karnımı okşayarak.

Yüzü hemen aydınlandı. "Sana sevdiğin kocaman sandviçlerden yapacağım."

Ağzım sulandı ve kendime başımı salladım. "Onları çok özledim. Bir tane alırım."

Onu takip ederek eve girdim ve son anda arkamdaki sineklik kapıyı kapattım, babamın nefret ettiği şekilde çarpıp kapanmamasını sağladım. Onun peşinden sürünerek oturma odasına girdim ve hiçbir şey değişmemişti. Babam koltuğunda oturuyordu, yanında bir yığın kitap vardı ama silahı önündeki tepside duruyordu. Silahı parçalara ayırmış ve temizliyordu, sonra bana baktı.

"Tex."

"Baba," dedim, onun ifadesiz sesini taklit ederek. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" diye homurdandı.

Silahı yere bıraktı ve sigara paketini aldı. Annemin kokudan şikayet ettiğini şimdiden duyabiliyordum. Bir tane çıkardı, ağzına attı ve yakmadan önce bakışları nihayet tekrar bana döndü.

"Ne istiyorsun?"

Gerildim. "Sadece ailemi ziyarete gelmek istemem mi?" Bir duman bulutu üfledi. "Hayır."

Her zamanki gibi sevimli. Uzanıp sigaralarından birini aldım. Çocukken yaptığı gibi elime vurmak istiyor gibi görünüyordu. Ama sadece homurdandı, sigarayı almama izin verdi ve yakıp içmeye başladı. Nikotin vücudumu sardı. Nefes alabildim ve onu sandalyesinden itip, pisliklik yapmayı bırakana kadar dövme isteğimi bastırabildim.

Biliyorsun, seni pataklayacaktır. Artık yaşlanmış olabilir, ama o adam güçlüdür.

Bu düşünce, onun bakışları altında kendimi küçük hissetmeme neden oldu. Her zamanki gibi. Bir duman bulutu üfledim, annemin duyamayacağı bir mesafede olduğundan emin olmak için omzuma baktım ve yaşlı adama baktım.

"Vitales ailesiyle ilgili eski dosyalarına ihtiyacım var. Şef bana bu davayı verdi ve senin diğerlerinin sahip olmadığı bazı bilgilere sahip olabileceğini düşündüm. Notlar, kayıtlar, her şey olabilir."

Beni baştan aşağı süzdü. "Bunu bırak." "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin," dedi. "Şefin sana böyle bir iş verdiğini sanmıyorum. Arayıp sormam mı gerekiyor?"

Aniden çocukluğuma geri döndüm, babamın karşısında otururken, o bana sert bir bakış atıp müdürüme haber vereceğini söyleyerek tehdit ediyordu. Omuzlarım çökmek istedi, ama onları geri ittim ve başımı dik tuttum. Artık çocuk değildim. Onun sözleri eskisi gibi beni etkilemiyordu. En azından etkilenmemek için uğraşıyordum.

"Bu, dedektif olmamı sağlayacak."

"Hayır," diye homurdandı. "Bu seni öldürecek." Parmağını bana doğru uzattı. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, bu davayı bırak ve siktir et."

Bastonuna uzandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. İçgüdüsel olarak harekete geçtim, ayağa kalktım ve ona yardım etmek için koştum. Karşılığında bastonunu karnıma sapladı.

"Senden yardım istedim mi?"

Asla istemedin, pislik.

"Hayır," diye mırıldandım.

"O zaman çekil başımdan," dedi ve tekrar denedi, yavaşça ayağa kalktı, yüzünde bir anlık bir acı belirdi, sonra kayboldu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hala o dosyalara ihtiyacım var."

"Kulakların mı sağır, evlat?"

Dişlerimi sıktım ve ona siktir git deme isteğimi bastırdım. "Hayır," diye cevapladım. "Sadece kararlıyım. Eskiden bana hırsım olmadığını ve hayatta hiçbir yere varamayacağımı söylerdin. Şimdi deniyorum, ama sen beni engelliyorsun."

Bana öfkeyle baktı. "Bacağıma bak," dedi sertçe, pantolonunu sıyırıp, tüm ameliyatlara rağmen kalan koyu renkli, düğümlü et yığınını gösterdi. "Gangsterlerin peşine düşersen başına gelen budur. Ben şanslıydım, ama ortağım şanssızdı, şimdi iki metre derinlikte çürüyen bir tabutun içinde yatıyor," diye bağırdı. "Yani hayır dediğimde, hayır demek istiyorum. Dedektif olmak için başka bir yol bul. Sana yardım etmeyeceğim."

Çenem gerilirken yüzüm kızardı. "Neden yardım edeceğini düşündüm ki?" diye ters bir şekilde karşılık verdim. "O zaman yardım etmedin, şimdi de etmiyorsun. Dürüst olalım, tek umursadığın şey kendin."

"Beş saniyen var, yoksa seni kıçına tekmeyi basarım.
"

Birbirimize dik dik baktık, ama ilk pes eden ben oldum. Topuklarımı döndüm, küfürler savurarak küçük bir serseri gibi uzaklaştım. Kapıya doğru yürüdüm, ama annem geri çekilmemi engelledi.

"Oh, gitme Tex," dedi yumuşak bir sesle. "Babanın huysuz olduğunu biliyorum, ama bu sadece bacağı yüzünden," dedi, beni sakinleştirmeye çalışarak. Elini uzattı ve sırtımı okşadı. "Akşam yemeği için kalmayacak mısın? Belki bir kez olsun geceyi burada geçirirsin."

Kalbim sıkıştı ve omuzlarıma utanç çöktü. Onun için kalmadığım için kendimi kötü hissettim, ama *onun* yanında durmaya dayanamıyordum. *Her şeyin üstüne, annemi benden çalıyordu.* Bu düşünce göğsümde yine bir sıcaklık hissettirdi. Oturma odasına doğru baktım.

"Üzgünüm anne, ama son zamanlarda çok çalışıyorum," dedim, ki bu tamamen yalan sayılmazdı. "Gece kalamam. Belki bir gün bir şeyler yiyebiliriz."

Gülümsemesi sönükleşti, ama hemen kendini topladı. "Ah, tamam," dedi, başını kaldırıp gözlerindeki hüznü silkeledi.

"Kate!" diye bağırdı babam, bir dizi küfürle boğulmuş bir şekilde.

"Ona yardım etsem iyi olur. Muhtemelen uyku vakti gelmiştir," dedi, ellerini önlüğüne silerek ve parmağıyla beni işaret etti. "Sandviçini bitirene kadar gitme."

Ona gülümsedim. "Tamam, anne."

Oturma odasına koştu ve babamın sinirli tiradını yatıştırmak için ona şefkatle seslendi. İkinci kata çıktıklarını duyabiliyordum ve başımı salladım. Yaşlı adam, daha küçük bir eve taşınmak ve tek katlı bir ev almak için çok inatçıydı, bu yüzden elbette ona yardım etmek annemin sorumluluğundaydı.

Yatak odasına giderken ayak sesleri giderek azaldı. Bu fırsatı değerlendirip bodrum merdivenlerinden aşağı koştum ve babamın ofisine gittim. Kapı kilitliydi, ama raflara doğru hızlıca yürüdüm ve kavanozları karıştırdım ve anahtarı buldum. O her zaman buranın çok akıllıca bir yer olduğunu düşünürdü.

Anahtarı kilide sokup ofisine girdim. Kutularda yığınla dosya vardı, ama en önemlileri dosya dolabındaydı. İkimizden o daha düzenli biriydi ve gençken bundan nefret etsem de, şu anda bunun için minnettardım. Bir çekmeceyi açtım, dosyaları karıştırdım ve aradığımı buldum.

Vitale.

Telefonumu aldım ve belgeleri tek tek masaya yaydım. Dikkatlice her birinin fotoğrafını çektim ve doğru sırayı korumaya çalıştım. Ön ve arka yüzlerini, bulabildiğim her bilgiyi kaydettim.

"Tex?"

Annem beni çağırdığında kalbim hızla çarpmaya başladı. "Geliyorum!" Kahretsin,

zaman yetmeyecek.

Hızla her şeyi topladım ve bazı dosyaları kot pantolonumun arkasına sıkıştırdım, üstüne gömleğimi çektim. Çekmeceyi kapattım ve ofisin kapısını kilitledim. Ana kata çıktığımda annem kaşlarını çatmıştı.

"Orada ne yapıyorsun? Babanın bodrum katına nasıl tepki vereceğini biliyorsun."

"Evet, eski eşyalarımı arıyordum."

Beni baştan aşağı süzdü. "Evet, orada hala bir sürü şey var. Yakında onları karıştıracak mısın?"

"Yakında," diye söz verdim ve onu mutfağa kadar takip ettim. "Gitmem gerek anne."

"Emin misin? Biraz daha kal." "Gerçekten

işe gitmem lazım."

O içini çekti. "Hiç kalmıyorsun. Keşke bu kadar çabuk gitmesen."

Keşke beni ondan daha fazla korusaydın. Ya da en azından benim için ayağa kalksaydın. Bu sözler dilimde ağırlaşıyordu, ama kendimi söylemeye cesaret edemedim. O iyi bir anne idi ve elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum, ama babam söz konusu olduğunda korkuyordu. Ve bir parçam onu bunun için nefret ediyordu.

"Yemeğini unutma," dedi. Sandviçi sardı ve buzdolabını açtı. "Geçen gün tavuk da yaptım. Ve sebzeler. Al, hepsini al."

Kollarımı kaplarla doldurmasına izin verdim, böylece benim acımla onun utancı arasında bir duvar ördüm. Eğer sadece yemek, hava durumu, iş ve diğer önemsiz konulara odaklanırsak, aramızda büyüyen ve bizi yutmakla tehdit eden acı uçurumu hakkında konuşmak zorunda kalmazdık.

"Bu gece dışarı çıkmak istemediğinden emin misin?" diye sordu Rourke.

Ön camdan önümdeki yeri izledim. Ne kadar zamandır bekliyordum? Bacaklarımda hafif bir kramp vardı ve midem guruldıyordu. Annemin hazırladığı sandviçi aldım ve büyük bir ısırık aldım.

"Hayır," diye mırıldandım. "Evde oturup dinlenmek ve hiçbir şey yapmamak istiyorum." "Peki," dedi Rourke. "Başını belaya sokma."

"Ne zaman başımı belaya soktuğumu gördün ki?"

Rourke homurdandı, bu ses babamın bana duyduğu hayal kırıklığını hatırlattı ve midem kasıldı. Aniden iştahım kaçtı. Sandviçi kutusuna geri koydum ve kapağını kapattım.

"Tamam, yarın işe geç kalma," dedi. "Kalmayacağım."

Telefonu kapattık ve ben tekrar Enzo'nun evine bakmaya başladım. Beklediğimden çok daha mütevazı bir apartman dairesinde yaşıyordu. Neyse ki babamın dosyalarından burayı bulabilmiştim; şaşırtıcı bir şekilde, hepsinin adresi vardı. Babam her şeyi toparlamadan önce çok fazla çalışma yapmıştı ve içgüdülerimi dinleyip dosyaları aramış olduğum için mutluydum.

Ön kapı açıldı ve Enzo kapının önüne çıktı. Bir adam ona katıldı. Yazdırdığım kağıtlara baktım ve ağzım büzüldü.

"Giancarlo. Kardeşi." Kağıdı işaret ettim ve onlara baktım. "Nereye gidiyorsunuz?"

Birlikte merdivenlerden indiler ve Enzo'nun arabası olduğunu tanıdığım bir araca binip gözden kayboldular. Koltuğumda kayarak Enzo'nun yola çıkmasını izledim. O gözden kaybolduğunda, birkaç dakika daha oturdum, ama sonsuza kadar bekleyemezdim. Ya şimdi ya da asla.

Arabadan indim ve ceketimi üzerime çektim. Soğuk sonbahar havası, merdivenlerde beklerken tenimi ısırıyordu. Bir dakika daha geçti ve bir anne, arkasındaki küçük sarışın çocuğu azarlayarak binadan çıktı. Onlara gülümsedim ve binaya girdim. Dosyaya göre, Enzo'nun dairesi en üst kattaydı. Adam yüksekliğe takıntılıydı.

Asansör beni en üst kata çıkardı ve ben de onun numarasını ararken dışarı çıktım. Bu kattaki daireler daha büyüktü çünkü sadece

iki kapı vardı. 745 numara onundu. Kilit açma aletlerimi çıkardım ve işe koyuldum. Silindirler hareket ederken ve zaman geçerken, alnımda ter damlaları birikti. Kapının kilidinin açılma sesi, zıplayıp havaya yumruk atmak istememe neden oldu. Kapı kolunu tuttum ve içeri girdim.

"Vay canına."

Burası, götürüldüğüm otel odasından çok daha ev gibi hissettiriyordu. Duvarlarda aile fotoğrafları vardı ve mutfaktan *lezzetli* bir koku geliyordu. Oraya doğru gittim ve kaynayan tencereye göz attım. *Ne pişiriyordu?* Kapağı açıp bakmak istedim, ama kendimi zorlayarak dokunmadım. Mutfağı geçtim.

Koridorun sonunda bir banyo ve bir misafir odası vardı, en azından öyle olduğunu tahmin ettim. Oda, bir yatak, şifonyer ve televizyon dışında boştu, ama orada kişisel hiçbir şey yoktu. Demir merdivenlerden ikinci kata çıktım ve bir yatak odası buldum. Odaya bitişik bir çalışma odası vardı.

"Bingo."

Ofisine girip kağıtlarını karıştırdım. Gördüklerim meşru görünüyordu. İnşaat projeleri, bir mimarlık firması, bir geliştirme start-up'ı. Yaptıkları şüpheli işleri gizlemek için hepsi meşru işlerdi. Ama bu bana bir şey kazandırmayacaktı.

Bilgisayara doğru yürüdüm ve onu açtım. Bir kutu şifre sordu.

Hemen Chelsea'yi aradım.

"Selam," dedi. "İçeride misin?"

"Evet." Oturdum ve bana verdiği USB'yi çıkardım. "Ne yapacağım?"

"Kolay. USB'yi tak ve bilgisayarı yeniden başlat. F2 veya sil tuşuna basarak BIOS'a gir. Önyükleme seçenekleri altında, çıkarılabilir aygıtları sabit sürücüden daha öncelikli önyükleme sırası olarak ayarla. Ayarları kaydet ve bilgisayarı yeniden başlat."

Bilgisayara gözlerimi kırptım. "Bana ne dedin sen?" O kıkırdadı.

"Tamam, sabırlı ol. Sana adım adım anlatacağım."

Onun dediğini yaptım, adım adım ilerledim. Bilgisayar yeniden açıldığında, şifre devre dışı bırakılmıştı. Oturum açtım ve onun dosyalarını inceledim.

"Bakmak için endişelenme. Ne yapacağını bilemezsin. Sadece sabit sürücüyü kopyala."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordum.

"Sabit diskin boyutuna bağlı. Ne kadar büyükse, o kadar uzun sürer."

Midem düğüm düğüm oldu. Harika. Enzo'nun dairesinde oturuyordum ve oradan ne zaman çıkabileceğimi bilmiyordum. Bilgisayar koltuğuna yaslandım ve etrafa baktım.

"Peki, bu adam kim?" "Kötü bir adam," diye cevapladım.

"Öyle mi? Peki, Blu'dayken neden ona öyle baktın?"

"Nasıl?" diye sordum.

"Sanki onun tüm penisini ağzına alıp yutmak istiyormuşsun gibi."

Inleyerek ayağa kalktım. "Kapa çeneni."

"Konuşmadan kaçmaya çalışma. Soruma cevap ver, Texas. O kadar kötüyse, neden onun gelip seninle konuşmasını *istiyormuş* gibi baktın? Sanki peşinden koşmasını istiyormuşsun gibi," dedi, kelimeleri uzatarak.

Çenem kilitlendi. "Tek istediğim onu parmaklıklar arkasına sokmak."

Ofisten çıkıp koridora doğru yürüdüm. Üç çocuğun resmi vardı. Vitale kardeşler miydiler acaba?

"Ve bir kez hapse girerse, artık benim sorunum olmayacak."

Kız ıslık çaldı. "Ah, anladım. O kötü çocuk. Sen iyi çocuksun. Cehennemde yapılan bir eşleşme, ama cennette yapılan bir şehvet," diye iç geçirdi. "Gerçekten mükemmel bir düzenleme."

"Yine çok fazla romantik film izlemişsin."

"Öyle bir şey yok. Başka bir arama geliyor. Hala bana ihtiyacın var mı?"

Kafamı salladım. "Hayır. Gerisini ben hallederim."

"Kötü çocuğunla iyi şanslar."

"Siktir git."

Onun kahkahasını duyarak telefonu kapattım. Evinin geri kalanını dolaşarak her köşeyi ve her yeri aradım. Enzo'nun çok fazla kitabı vardı. Kitaplar raflarda, masaların üzerinde ve açıkça yer kalmadığı köşelerde gelişigüzel bir şekilde duruyordu. Yerde, yarısı monte edilmiş yeni bir kitaplık vardı. Temiz, koyu renkli ahşabı parmaklarımla okşayarak dolaşmaya devam ettim.

Enzo'nun evi... rahattı. Büyük ama konforluydu. Kendimi burada kanepede kıvrılmış ya da mutfak masasında bir fincan kahve ile oturmuş olarak hayal edebiliyordum. Bu düşünce aklımdan geçerken donakaldım. *Ne halt ediyorum ben? Ben buraya ait değilim.*

Doğru, burası çok uzun bir süre hapishaneye göndermek üzere olduğum adamın eviydi. Aklımdan geçen aptalca hayalleri görmezden gelerek, topuklarımı döndürdüm ve ofise geri döndüm. İlerleme çubuğu hâlâ yavaşça doluyordu.

Tekrar ayrılıp daha fazla keşfetmekten başka seçeneğim yoktu. Gördüğüm kadarıyla Enzo hakkında bazı şeyler öğrendim; cazı seviyordu ve enstrümanlarla ilgileniyordu. Benim odamda olduğu gibi onun yatak odasında televizyon yoktu, ama daha fazla kitap vardı. Dolapta pahalı takım elbiseler vardı, ama şifonyerinde dokunması yumuşak, rahat kıyafetler vardı.

Yatağının altına baktım ve bir ayakkabı kutusu gördüm. Onu dışarı çıkardım. Kapağını açıp içine baktım. İçinde fotoğraflar vardı. Bazıları evcil hayvanların, ailenin ve uzun zaman önce geçmiş doğum günlerinin normal fotoğraflarıydı. Ama kutuyu karıştırırken donakaldım.

Enzo, bana biraz benzeyen bir adamla birlikteydi. Aynı koyu saçlar ve mavi yerine gri olan parlak gözler, ama kameraya çok gülümsüyordu. Enzo stoik görünüyordu, ama gözlerinde neşeye benzeyen bir şey vardı.

Fotoğrafları tek tek karıştırmaya devam ettim. Fotoğraflar sevimli ve tatlıdan seksi ve vahşiye dönüştü. Fotoğraflar elimden düşene kadar hızla onları geçtim.

Orada, grubun son fotoğrafında, önceki adam vardı. Yüzü kanlıydı, bir gözü şişmiş ve ağzından kan damlıyordu. Yüzünde yalvaran bir ifade vardı ve Enzo'nun eli kadrajda, çenesini nazikçe tutuyordu. Parmağındaki yüzüğü her yerde tanıyabilirdim.

Gerçeği anladığımda midem bulandı. Boğazıma safra yükseldi. Hızla ayağa kalkıp tuvalete koştum. Dizlerim soğuk fayanslara çarptı ve tam zamanında klozet kapağını kaldırıp akşam yemeğimi içine kustum. Yemek parçalar halinde çıktı, boğazımı tıkadı ve gözlerimi yaşarttı.

Enzo sevgilisini öldürmüştü.

Son kusmuk kalıntıları da çıkıncaya kadar kusmaya devam ettim, sonra kendimi ayağa kaldırdım. Tuvaleti sifonu çektikten sonra lavaboya doğru sürünerek gittim ve suyu açtım. Musluktan direkt olarak su içtim, su ağzımdan akıp dilime yapışan kötü tadı temizledi. Ağız gargarasını kapıp ağzımı çalkaladım, ağzımı kaplayan iğrenç tadı gidermek için.

Enzo Vitale sevgilisini öldürdü.

Gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim kadar bunu da biliyordum ve lanet olası vergiler için çok fazla para ödüyordum. Kararlılık damarlarımdan akıyordu. Yatak odasına geri koştum ve mutlu olanları bulana kadar fotoğrafları yaydım. Hepsinin fotoğrafını çektim ve telefonu cebime geri koydum.

O adamın kim olduğunu bulacak ve zaten bildiğim şeyi doğrulayacaktım. Beynimin küçük, rahatsız edici bir kısmı bunun doğru olmadığını haykırıyordu. O adamı şehirde sağ salim bulacağımı. Ama gerçekçi tarafım *biliyordu.*

Dikkatlice, her şeyi mümkün olduğunca orijinal yerlerine geri koydum ve ayakkabı kutusunu tekrar yatağın altına ittim. İlerlemeyi kontrol etmek için ofise gittim. Yüzde 87'si kopyalanmıştı. On üç tane daha kalmıştı.

"Kahretsin, bu şey çok ağır!"

Kalbim durdu. Aşağıdan gelen sesleri duyunca ofis kapısına bakakaldım. Yavaşça kapıya yaklaştım ve aralığından içeriye baktım.

"Neden başka bir kitaplığa ihtiyacın var? Seninkini bile henüz monte etmedin," diye şikayet etti bir adam, İtalyan aksanı belirgindi.

"Bu gece onu monte edeceğim," diye cevapladı Enzo. "Bitirdiğimde üzerinde çalışmak için bir tane daha istedim."

"Lanet olsun, sen garipsin," diye karşılık verdi adam. "Benim için iyi bir gece, sevişmek ve içmekken, senin için kitaplık kurmak." Bir süre durdu. "Belli bir polisten dikkatini başka yöne çekmek için mi?"

Sessizlik oldu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." "En azından onu takip ediyor musun?"

"Tabii ki," dedi Enzo. "Bu gece o kızın evine gitti ve genellikle birkaç saat birlikte kalırlar. Bu gece onun evine gidip orada olduğundan emin olacağım." Vücudum soğuk terlerle kaplandı. Enzo benim polis olduğumu biliyordu. Başından beri beni izliyor muydu? Kalbim mideme düştü ve gömleğimin içinden onu sıktım. gömleğimden. Kahretsin. Başından beri kim olduğumu biliyordu.

"Tamam," dedi adam. "Benito'nun dediklerini yap, yoksa ikimizin de başı belaya girer." Homurdandı. "Ben gidiyorum. Son polisi hallettin mi?"

"Evet, Ramada," diye cevapladı. "Onu kumarhane gemimizde bulduk ve hallettik."

Bayılmak üzereymişim gibi hissettim. Ramada mı? Benim bölgemdeki Ramada olamaz, değil mi? Sanki yer altımda bir deprem oluyor gibi hissettim. Enzo'nun kötü bir adam olması yeni bir haber değildi, ama yine de insan hayatını bu kadar rahatça sonlandırmaktan bahsetmelerini *duymak* şok ediciydi.

"Aferin," dedi adam. "Biraz dinlen, tamam mı? İyi geceler, Enzo." "İyi geceler, Gin."

Ön kapı kapandı ve boğazım sıkıştı. Bilgisayara geri döndüm ve kopyalamanın yüzde doksan beşte olduğunu gördüm. Bu kadarı yeterli olmalıydı. Kopyayı çıkardım ve bilgisayarı yeniden başlattım. Merdivenlere yaklaştığımda ortalık sessizdi ve ben bekledim.

Dikkatlice aşağı indim. Kalbim göğsümde çarparken Enzo ortalıkta yoktu. *Belki kardeşi ile dışarı çıkmıştı?* Onlar beni görmeden aşağı inip binadan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Yavaşça kapıya doğru yürüdüm, ama kapı açılmaya başlayınca bir geyik gibi donakaldım.

"Enzo, lanet olası anahtarlarımı unuttum," diye bağırdı Gin.

Sert bir şey bana çarptı ve mutfağa doğru uçtum. Yere düştüm ve Enzo orada duruyordu, gözleri çılgınca bana bakıyordu. Parmağını dudaklarına götürdü, başını salladı ve uzaklaştı.

"Anahtarı ön kapının yanında bırakmışsın," dedi. "Bu masaya bak."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum. Enzo beni korumuş muydu? Kardeşi beni görmemişti, onun peşinde olduğu şey bu muydu? Kardeşler konuştular, anahtarlar bulunduğunda tınladı ve ben tekrar kusma isteğini durduramadım.

"Tamam, tamam, gidiyorum," dedi Gin. "Beni itmeyi bırak!" "Yalnız kalmaya hazırım," diye homurdandı Enzo.

Kapı kapandı ve ben ayağa kalktım, sonra USB belleği ayakkabıma sıkıştırdım. Enzo mutfağa girip beni tezgaha çarptığında kendimi toparladım.

"Benim evimde ne halt ediyorsun? Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

Boğazım düğümlendi, ama ağzımdan tek kelime çıkmadı. İhtiyacım olan kanıtla buradan tek parça halinde çıkabilmek için ona ne söyleyecektim? Gözlerine baktım

gözlerine baktım ve yıllarca yalan söyleyen, manipülatif bir bağımlı olarak edindiğim tecrübelerimi kullandım. "Seni özledim."

KANIM KAYNAYDI ve iğne batması gibi bir his ön kollarımda ve Tex'in boğazını saran parmaklarımda dans ediyordu.

Seni özledim.

Sözleri bir yılanın avını sardığı gibi beni sardı, nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar beni sıktı.

Neden buradaydı? Bunun cevabını biliyordum, ama yine de kabul etmek istemiyordum. Başım ağrımaya başlayınca gözlerimin arkasında bir ağrı hissettim. Refleks olarak parmaklarım boğazını sıktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Vücudum anında tepki verdi, ama ben hareketsiz kaldım, aramızdaki sürekli çekişmeye boyun eğmeyi reddettim.

Kaşlarımı kaldırarak başımı eğdim. "Ne?"

Tex, gırtlağını yutkunarak avucumu okşadı. "Seni özledim."

Neyin ne anlama geldiğini anlamak için çok fazla şey oluyordu. Yalan mı söylüyordu?

Beni özlemiş miydi, yoksa başka bir şey mi vardı?

Tex kalkmaya çalıştı ve ben onu dolaba doğru iterek, gözlerimle tekrar denemesini cesaretlendirdim.

O hareketsiz kaldı. "Ne? Yani sen benim evime izinsiz girebilirsin, ama ben aynısını yapamam mı?"

"Hayır."

Tex'in kaşları çöktü. "Bu saçmalık."

Hareket etmeye ya da elimi boynundan çekmeye çalışmadı. İyi bir karardı. Öyle yapsaydı ne yapardım, emin değildim.

"Kuralları ben koyarım." Parmaklarımı onun tenine bastırdım, sonra tekrar gevşettim. "Anlaşıldı mı?"

Tex'in nefesi düzensizdi ve ona yaklaştıkça kokusu daha da güzel geliyordu. Bir anlığına mavi gözlerinde kendimi kaybettim. Onları cama benzetmekle haklıydım çünkü Tex beni kesecekti.

"Bunu hiç kabul etmedim," dedi Tex.

"Sordum hatırlamıyorum."

Aramızda geçen her kelimeyle birbirimize daha da yaklaştık. Tex'in tezgahtan uzaklaştığını ve bana doğru çekildiğini fark ettiğini bile sanmıyordum. Sanki çekimine karşı koyamayan mıknatıslar gibiydik. Dünya bizi asla karışmaması gereken bir kombinasyon olan yağ ve ateş yapmıştı.

"Enzo."

Dudaklarından çıkan adım, taze bilenmiş bir bıçağın eti kesmesi gibiydi. Neden? Kimseye bağlanmamaya özen göstermiştim. Tex ile bir gece geçirdim ve ona bağlandım. *Benito çok kızacak.*

Kardeşimi düşünmek yüzüme soğuk su dökülmüş gibi oldu ve vücutlarımız tamamen temas etmeden geri çekildim.

"Gelmen gerekmezdi," dedim.

"Beni özlediğin için teşekkürler." Tex dudaklarını büzdü.

Onu özlemiş miydim? Kafamdaki her düşüncenin onu işgal ettiğini biliyordum. Tex rüyalarımda bile sürekli oradaydı. Uyandığımda ona dokunmak istiyordum. Gin haklıydı; takıntım tehlikeliydi.

Hiçbir şey söylemeden onu aradım ve telefonunu ve anahtarlarını

aldım. "Hey."

"Yapma," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Mermer tezgahın üzerine her şeyi attım. Anahtarlar lavaboya düştü ama onları almaya tenezzül etmedim. Tex'e çok odaklanmıştım.

Ne yapacağımı düşünürken bir adım daha geri attım. Ona ne duyduğunu sormak dilimde ağır bir yük oluşturuyordu, ama cevap onu öldürmek zorunda kalmamla sonuçlanabilirdi. Dudaklarımı sıkıştırdım ve sormam gereken soruları sormayı reddettim.

Tex, bakışlarım altında kıpırdanmaya başladı. "Demek o senin kardeşindi. Benzerliklerini görebiliyorum." Bakışları anahtarlara ve telefona kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Deneme bile.

"Annemiz farklı." Sinir ve kafa karışıklığına yakın bir duygu başımı sardı, burnumun köprüsünü sıktım.

Giancarlo, Tex'i görmesine saniyeler kalmıştı. Kardeşim onu görseydi? Tex'i öldürmesini engelleyebileceğimi sanmıyordum. Tex'in evime girdiğini öğrenirdi, bu da bizim açığa çıktığımız anlamına gelirdi. Tek bir seçenek vardı: tehdidi ortadan kaldırmak. *Aile önce gelir.*

"Ben gidebilirim. Yalnız kalmak istediğini söylemiştin..."

Elim birden Tex'in boğazına dolandı ve sıkıca kavradım. "Ya da biraz kalabilirim."

Elim içgüdüsel olarak gevşedi ve midemdeki gerginlik azaldı. Kalacaktı. Tex bir felakete yol açmayacaktı ve elim zorlanmayacaktı. Onun büyük mavi gözlerine baktım ve orada korku vardı ama öncekinden farklı olarak, buna eşlik eden bir heyecan yoktu.

Elimi geri çektim ve ondan uzaklaştım. "Git otur," diye
emrettim, oturma odasını işaret ederek. Tex, her
adımını dikkatli atarak etrafımdan dolaştı.

"Aptalca bir şey yapma, Tex."

Buzdolabına gidip su sürahisini çıkardım. İkimize de birer bardak su doldurdum ve Tex otururken onu oturma odasına götürdüm. Sırtı dik duruyordu ve bakışları sürekli çıkışa doğru kayıyordu. Bardakları sehpanın üzerindeki bardak altlıklarına koyarken iç geçirdim.

"Su."

Tex ona baktı ve ben de yanına oturdum. Aramızda boşluk kalmıştı. "Sana zaten farkında olmanı tercih ettiğimi söyledim."

O başını salladı ve bardağa uzandı. Sessizce oturduk, gerginlik her saniye artıyordu. Parmaklarım bardağı tıklatıyordu ve ayak parmaklarım çoraplarımın içinde kıpır kıpırdı. Her şey ters gidiyordu ve dünyam altüst olmuştu. Her nefesim boğazımı sıyırıyor gibiydi ve boynumdaki eti tırmalama tehlikeli bir dürtü hissediyordum. Belki o zaman her nefes aldığımda hissettiğim tuhaf his sona ererdi.

"Çok kitabın var," dedi Tex, etrafımdaki gerginliği bozdu.

Muhtemelen normal ses tonuyla konuşuyordu, ama sanki kulağıma megafon dayamış gibi geliyordu. Geri çekildim ve çabucak toparlanarak tekrar dikleştim. Tüm aletlerin uğultusu gittikçe yükseliyor, kulaklarımda vızıldıyordu ve bardağımı daha sıkı tuttum. Soğukluk, beni canlı canlı pişirmeye çalışan sıcağa karşı hiçbir işe yaramıyordu.

"Enzo?" Tex'in yüzü gözümün önüne geldi ve ben yavaşça gözlerimi kırptım, ama bu çok fazlaydı. Ağzımı kapalı tutarak ona baktım ve zihnimde ona susup oturmasını haykırıyordum.

Her şeyin kapanmasını istiyordum.

Bana uzandı, ama ben hareketsiz kaldım, her ne kadar bu en son istediğim şey olsa da. Tex'in eli bana dokunmak üzereyken durdu ve düştü. Etrafına baktı ve alet çantasını aldı.

"Uh, rafları birleştirmek ister misin?" diye sordu.

Neden kaçmıyor? Ben kafamda sıkışıp kalmışken, şimdi tam da uygun bir zaman. Ona dokunmamaya dikkat ederek alet çantasını uzattım.

"Ben bununla başlayayım," dedi Tex.

Başımı salladım. Daha önce üzerinde çalıştığım kitaplığın önüne otururken yapabileceğim en fazla şey buydu. Adımları okuyup onları takip etmek beni sakinleştirdi. Etrafımdaki gürültü azaldı ve rahatladım, Tex başka bir şey söylemedi. Sanki dairemdeki bir mobilya parçası gibiydi ve ona ikinci kez düşünmeme gerek yoktu.

Zaman geçiyordu ve ben hareketlerime kendimi kaptırmıştım. Beynimdeki ateş yatıştı ve oda tekrar netleşti. Kitaplık bitmişti ve ben onu kitaplarla doldurmanın yarısını bitirmiştim bile.

Tex'e baktım. Elindeki kitaplara bakıyordu.

"Bu yanlış." Raflara gelişigüzel yerleştirdiği kitapları işaret ettim. Tex iç geçirdi.

"Alfabetik sırayla dizmek istediğini söyleme sakın?"

"Hayır." Ona doğru yaklaştım ve beni ne kadar dikkatle izlediğini fark ettim. "Her yazar ve en çok beğendiğim seriler."

Bana yavaşça göz kırptı. "Bir dakika, bu kitapların hepsini gerçekten okudun mu?"

Başımı salladım, onun rafa koyduğu kitapları aldım ve en alta indirdim.

"Romantik kitaplar bile mi?" Kaşları neredeyse saç çizgisine

değecekti. "Bu kadar inanması zor mu?"

O başını salladı. "Sen daha çok tarihi kurgu türünü seven birine

benziyorsun." "Birkaç tane var."

Tex yüzünü buruşturdu. "Özellikle kitaplardan bahsederken, hiç de tehlikeli değil, tam bir inek gibi göründüğünü biliyorsun."

Zaten düzenlenmiş bir kitap yığınını ona uzattım. Parmaklarımız birbirine değdi ve kolumdan aşağıya, penise kadar bir karıncalanma hissettim. "Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Kitapları bekleyen kollarına koyduğumda Tex kaskatı kesildi. Gözlerimiz buluştu ve almam gereken kararı almaya hiç de yakın değildim. Midem düğüm düğüm oldu, hareket etmek rahatsız edici hale geldi.

"Ben... şey... Enzo..."

Kafamı salladım. "Bitir." Ayaklarımı zorla hareket ettirdim ve diğer kitaplığı tamamlamaya gittim.

Sessizce çalıştık. Artık daha farkında olduğum için, Tex'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeye devam ettim. Bir şey yapmasını veya söylemesini bekledim, ama o kitapları rafa koymaya devam etti. Aramızdaki sessizliği bozmadan bir saniye daha geçti.

Çekime boyun eğdim ve Tex bir kitabın arkasını okurken harekete geçtim. Tex'i döndürdüm ve onu yere ittim. "Siktir." Dengesi bozuldu ve onu sabitlemek için elini tuttum.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Tex haddini aşmıştı. Ona haddini bilmesi gerektiğini hatırlatmak benim görevimdi. "Kuralları kimin koyduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Tex'in ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı ve ben yüzümdeki sırıtışı gizleyemedim. Pantolonumun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. Tex'in gözleri her hareketimi takip etti. Benimle kavga etmek yerine, bana daha da yaklaştı. Şimdi bile, kaçması gerekirken, benim merhametime kalmıştı ve ona yaptığım her şeye tepki gösteriyordu. İhtiyacım alt karnımda kıvranırken, penisim seğirdi.

.

Tex'in etkileyici göğsü nefes alıp verirken hızla inip kalkıyordu. Dilini dışarı çıkardı ve çekici ağzını yaladı. "E-evet."

Penisimi serbest bıraktım. Tex ağzını açıp beni bir bütün olarak yutarken hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Zevk beni bir buldozer gibi ezip geçerken boğazımın derinliklerinden bir inilti çıktı.

Parmaklarım saçlarında, başının arkasını avuçladım ve ecstasy içimi kaplarken sikimi daha derine ittim. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve boğazımdan çıkan bir inilti etrafımızda yankılandı. Bunun benden geldiğini anlamam çok uzun sürdü. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dudaklarının sikimin etrafında gerilme şekli ya da muhteşem mavi gözlerinin sulanma şekli.

Zevk gittikçe yükselirken, ben de ileri doğru sallandım. Tex'in penisimin etrafındaki inlemeleri, testislerime titreşimler göndererek onları karıncalandırdı.

Başparmağımı ağzının köşesine bastırdım ve penisimin yanında parmağımı hareket ettirerek Tex'in ağzını daha da genişlettim. Gözlerinde sarhoş bir bakışla bana baktı.

Zirveye ulaşmam beni şaşırttı. "Benim" diye inledim. Dudaklarımdan fısıltıyla döküldü.

Tex yüksek sesle inledi, gözleri kapanırken ağzını spermimle doldurdum. Yutmasını söylememe gerek kalmadı. Tex gözlerini açmadan önce her damlayı yutarken boğazı çalıştı.

Sıcak dili yumuşayan penisimin üzerinde dolaştı ve beni temizlerken vücudumda küçük şoklar dans ettirdi. "Beni tekrar yapmaya teşvik ediyorsun."

Tex'in dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. Onu yere yatırıp parçalamaktan başka bir şey istemiyordum. Onun benim tipim olduğunu düşünmüştüm, ama Tex bundan daha fazlasıydı. Sadece fiziksel olarak değil, her açıdan benim kriterlerimi karşılıyordu.

Burada tehlikeli olan tek kişi ben değildim.

O benim sikimi kaldırdı ve ben de onun ayağa kalkmasına izin verdim. Onu öldürmek istemiyordum. Bu sefer Tex'in yüzünü avuçladığımda, onun çekip gitmesine izin vermedim. Neredeyse hiç öpüşmemiştim, ama son karşılaşmamızdan sonra aklımda tek yer eden şey buydu.

Dudaklarımız birbirine değdi ve ağızlarımızdan yavaşça yayılan bir sıcaklık tüm vücudumu sardı. Onu kendime yaklaştırdım ve dilimi dudaklarının kenarından geçirdim.

. Tadına bakmak istedim. Hayır, havaya ihtiyacım olduğu gibi buna ihtiyacım vardı.

Tex bana kapılarını açtı ve ben hiç tereddüt etmeden daldım. Dilinde kendimin tadını aldım, ama ondan sonra her şey Tex'ti. Dillerimiz birbirine dolanırken onu kendime daha da yaklaştırdım. O benimkini domine etmeye çalıştı, ama ben onun dilini ısırdım. Tex pes ederken inledi.

Neden biz olamıyoruz? Gözlerim sadece bir saniye kapandı. Onu öpmeyi bırakmak istemiyordum. Onu henüz bırakmak istemiyordum. Bir parçam Tex'in benim olduğunu haykırıyordu. Onu şimdi hapsetsem, aileme zarar veremezdi ve ben de onun hayatını sonlandırmak zorunda kalmazdım. İstediğim zaman onunla oynayabilirdim ve Tex'in bundan hoşlanacağını biliyordum. Bana çok güzel tepki veriyordu.

Ciğerlerim hava ihtiyacı ile yanıyordu ve başım dönmeye başladı. İsteksizce geri çekildim. Tex nefes aldı, göz bebekleri büyümüştü ve yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Duygularımı bir saniye daha serbest bırakıp sonra hepsini bir kutuya tıkıştırdım. Elimi uzattım, gömleğini avuçladım ve onu yere geri çektim. Dizleri bir kez daha yere çarptı ve homurdandı.

Penisinin hatları çok çekiciydi, ayağımı kaldırıp giysili penisinin üzerine bastırdım. Tex, öpücükten şişmiş dudaklarını yalarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tex..." Öne eğildim ve penisine daha fazla baskı uygularken kulağını ısırdım. Bir inilti kulaklarımı okşadı ve ben o anın tadını çıkardım. "Yukarı gel ya da git." Tutuşumu sıkılaştırırken tırnaklarımla kafasını tırmaladım. "Gidersen..." Bunu söylemeye cesaret edemedim, ama ikimiz de sonunda ne olacağını biliyorduk. "Gidersen, aptalca bir şey yapma." *Lütfen*.

Onu bıraktım ve ondan bir adım uzaklaştım. Merdivenlere doğru yönelmeden önce Tex'e bir saniye daha baktım.

Lütfen beni seni öldürmek zorunda bırakma.

BEN ZAVALLI BİR ŞEKİLDE YALNIZ MIYDIM? Yoksa ölüm arzusunda mıydım?

Enzo'nun ön kapısına bakarken hangisinin doğru cevap olduğunu düşündüm. Ayrılmak tek akıllıca karardı, ama ayaklarım yere yapışmıştı. Dilimde hala onun tadı vardı, tuz ve tehlikenin lezzetli karışımı, beni geri dönüp tekrar tatmak istememe neden oluyordu.

Kanıt ayakkabımda. Buradan çıkıp kontrol etmem lazım.

Yukarıda, müzik sesinin başladığını duydum ve kaşlarımı çattım. Su akıyordu ve onun kıyafetlerini çıkarıp buharlı duşa girdiğini hayal edebiliyordum. Ayrılırken yüzündeki ifade çelişkiliydi ve...

Hayal mi görüyorum, yoksa üzgün müydü?

Kesinlikle bir şey onu etkilemişti. Tek düşünebildiğim, kitaplık projesiyle dikkatini dağıtmaktı, ama bir şey olmuştu. O kısa anda, tanıdığım polisi öldüren adam değildi. Kaybolmuş ve kararsızdı.

Ramada zaten dürüst bir polis değildi.

Herkes onu ve neye bulaştığını biliyordu. Cebini doldurmak söz konusu olduğunda, bu konuda en iyisiydi. *Enzo'nun bir adamı öldürmesini haklı mı çıkarıyorum?*

Bu, üzerinde yürümesi zor bir zemindi.

Merdivenlerin altına yürüdüm ve yukarı baktım. Midem sıkıştı ve içimi bir şey kapladı. Soğuk bir korku titremesi hissettim. Enzo'yu yalnız bırakmak istemiyordum, ama ona gitmekten de korkuyordum. Ya bir daha iyileşemezsem? Ya saplantım tam anlamıyla psikoz haline gelirse?

Ayağımı kaldırdım ve merdivene basar basmaz hızla yürümeye başladım. Geri dönmemi söyleyen içgüdülerime karşı, duş kapısını açtım ve suyun onun teninden aşağı akışını izledim. Bana baktı ve içimdeki bir şey eridi.

Kahretsin. Babamla sorunlarım mı var?

Chelsea haklıydı; ben iyi adamdım. O ise kötü çocuktu. Ve ben ona kanmıştım. Ayakkabılarımı çıkardım ve onun eli gömleğimi kavrayana kadar onları yana doğru ittim. Enzo beni duşa çekti, sırtım duvara çarptı ve dudakları benimkileri yuttu.

Nefes almayı unuttum. Mantığım çoktan uçup gitmiş, yerini içimi parçalayan yakıcı bir ihtiyaç almıştı. Enzo'nun dili dudaklarımın arasına girdi. Ona kendimi açtım, dilim onun diline kayarken nefes nefese kaldım. Enzo'nun elleri gömleğimi kavradı, dudaklarından bir homurtu çıkarken gömleğimi çekiştirdi. Bu ses, sikimin zıplamasına ve dokunulmak için çaresizce acımaya başlamasına yetti.

Tam o anda, Enzo'nun eli benim uzunluğumu sardı ve dizlerim titremeye başladı. Ben ondan çok daha büyüktüm, ama o beni sanki onun oyuncağıymışım gibi çökertmeyi başardı. O benim kıyafetlerimi çaresizce ve endişeyle çekerken, vücudumun her santimi alev aldı.

"Enzo," diye inledim, ağzı boğazıma doğru hareket ederken. Keskin dişleri boynuma battı ve aynı anda parmakları da etime gömüldüğünde küfrettim. "Siktir."

Enzo'nun kontrolünü elinden almaya çalışmak her zaman eğlenceliydi, ama sanki artık hiç kontrolü yokmuş gibiydi. Giysilerimi çıkarıp bir kenara attı, sonra bileğimi tutup beni döndürdü. Göğsüm duvara çarptı, kalçalarım geriye doğru çekildi ve nefes almayı unuttum. Bir parmak deliğime girdi, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudaklarımdan bir inilti çıktı.

"Enzo, neyin var?" diye sordum. Midem kasıldı ve gerçeği anladım. Onun için endişeleniyordum. "Aklını mı kaçırıyorsun yoksa... Kahretsin!"

Tek kelime etmedi. Enzo'nun her hareketi kasıtlı ve sert, sanki beni parçalamak istiyormuş gibi. Islak bir şey kalçalarımın arasına kaydı. Omzuma baktım. Enzo elinde bir şişe tutuyordu ve kararlı bir ifadeyle onu kalçalarımın arasına sıkıştırıyordu. Yakından baktım ve aloe vera gördüm. *Çok ciddi.*

"Beni biraz korkutuyorsun."

Enzo, penisini deliğime sürttü ve içime girerken homurdandı. Yıldızlar gördüm. Dizlerim titremeye başladı, ama o kolunu belime doladı ve içimde sallanmaya başlarken beni yerinde tuttu. Nefesi kulağıma değiyordu.

"Sen benimsin," diye homurdandı.

Vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı. Aşağıdayken de benim onun olduğumu söylemişti. İçimi endişeli bir enerji dalgası sardı. Bunun anlık bir heves olduğunu düşünmüştüm, sikim senin ağzında, benim. Ama ona bakıp gözlerindeki karanlık bakışı gördüğümde, o kadar emin olamadım. Gerçekten beni sahiplenmeye mi çalışıyordu?

Hayır, hayatta olmaz. Bu son kez yapacağım.

Bunu söylemek kolaydı, ama Enzo içimde sertçe vururken ve derin, homurdanan inlemeleri kulaklarımda yankılanırken, buna inanmak zordu. Hiç kimse bu kadar iyi hissettirmemişti. Sanki onun penisi benim için yaratılmıştı, beni doruğa ulaştırmak ve daha fazlası için geri dönmemi sağlamak için mükemmel bir şekilde donatılmıştı.

"Siktir, dayanamıyorum," diye inledi Enzo.

Uyluklarımın arasına uzandım ve penisimi okşadım. "O zaman içime boşal," dedim ve hemen kendime tokat atmak istedim. *Ama bunu istiyorum.* "Beni doldur, Enzo."

İçimde daha derine itti, prostatıma sürtündü. Gözlerim yuvarlandı. Enzo'nun elleri aynı anda her yerdeymiş gibi hissettim. Tırnakları sırtımı kazıdı, parmakları piercingli meme uçlarımı çekiştirdi, dişleri omzumun üzerinde süründü. Enzo başka bir gezegendeydi, yüzü tozlu bir pembe tonuna bürünmüştü, kıçımı kullanmaktan zevk alıyordu.

Ona bakarken titredim. Aramızda hiçbir engel olmadan onu içimde hissetmek çok daha sarhoş ediciydi. O ne kadar çok iterse, kafam o kadar bulanıklaşıyordu. İçimdeki aptal bir parça bunu her zaman yaşamayı düşünüyordu. Benden ellerini çekemeyen, sonsuza kadar bana takıntılı olacak birine sahip olmayı.

Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Midem düğümlendi ve panik hissetmeye başladım. Kaçmam gerekiyordu. Ama çok geç kalmıştım, Enzo da öyle. Gözlerimi kaçırmaya çalıştığımda başımı çevirdi, dudaklarını aralarken bakışlarımı tuttu. Sanki bir şey söylemek istiyor gibiydi. Ancak dudaklarını kapattı, bileğimi tuttu ve beni bir daha asla görmeyecekmiş gibi sikti.

Etin ete çarpma sesiyle boşaldım ve onun adını haykırarak duvarına sperm fışkırttım. Enzo alnını omzuma dayadı. İşini bitirdikten sonra bile, su vücudumuza yağmur gibi yağarken, nefes nefese birbirimize sarıldık.

Sanki ikimiz de hareket etmek istemiyorduk. Enzo kollarını bana doladı ve ayrıldığımız anda illüzyonun parçalanacağını ve gerçek dünyanın geri geleceğini biliyordum.

"AL."

Enzo, yatağının kenarına oturduğumda bana bir havlu uzattı. Havluyu alıp saçımı kurulamak için saçlarımın arasına geçirdim. Bakışlarım Enzo'ya kaydı, o

Yatak odasında dolaşırken gözlerim Enzo'ya kaydı. Giyinmek için acelesi olmadığı belliydi. Kıçının kıvrımlarından aşağı akan bir su damlasını izledim ve nefesimi tuttum.

Siktir. O kadar yakışıklı ki, bu yasadışı olmalı.

Bana baktığında, gözlerimi kaçırdım. *Buradan gitmem lazım.* Tekrar baktığımda, Enzo hala bana bakıyordu.

"Gitmeliyim,"

dedim. Enzo başını

salladı.

İkimiz de kıpırdamadık.

Bu adam beni deliye çevirecekti. Her fırsatta, onun hakkında bildiğim her şeyi, dosyalarındaki soğuk, sert gerçekleri sorgulamama neden oluyordu. Onu neredeyse farklı bir adam olarak görebiliyordum. Tehlikeli bir yanı olan biri, elbette. Ama onun olduğu gibi cinai bir psikopat değil.

Artık bana bakmasına dayanamıyorum.

"Ne oldu? Az önce?" diye sordum. "Sen birden... donakaldın."

"Aşağıda mı?" diye sordu Enzo.

"Evet."

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Bazen ben sadece..." Sesi kesildi, gözleri kısıldı ve yere baktı, sonra tekrar bana döndü, sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibi. "Önemli değil," diye bitirdi. Bir süre durakladı. "Kalacak mısın?"

Enzo'ya göz kırptım. *Beni gece kalmaya mı davet etti?* Ne diyeceğimi bilemedim. Başka bir hayatta, bir iki tur daha umarak onun yatağında kalmaktan mutluluk duyardım. Ancak Enzo'ya bakarken, oradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Ayağa kalkıp, düşünmeden havluyu katladım ve yatağına koydum. "Gerçekten gitmeliyim. İşim var."

Senin bildiğin iş. Polis olduğumu biliyorsun. Hatta belki de seni soruşturduğumu bile biliyorsun.

Sözler aramızda havada asılı kaldı, söylenmeden. Gerginlik ikimizi de kapladı. Enzo'nun ifadesi bir anlığına değişti ve ben... hayal kırıklığı mıydı? Küçümseme mi? Öfke mi? Dünyam altımda kaydı ve durumu düzeltme dürtüsü içimde alevlendi.

Sevgilisini öldürdü. Ve bir polisi öldürdü. Muhtemelen hayatı boyunca birden fazla polis.

Aklını başına al, Tex. Aramızda hiçbir şey yok.

Doğru. Enzo Vitale'nin bana yardım etmesinin tek yolu, onun parmaklıklar arkasına girip benim sonunda dedektif olmaktı. *Bu* benim hayalimdi. Var olmama tek nedenim, babamın yaptığını yapabileceğimi, ama ondan çok daha iyi yapabileceğimi kanıtlamaktı. Ona ve herkese, artık eskiden olduğu gibi beceriksiz biri olmadığımı göstermekti.

Giysiler yüzüme çarptı. Onları yakaladım ve Enzo bana attığı giysilere başını salladı. Benimkiler hala sırılsıklamdı ve duşta topaklanmış bir yığın halinde duruyordu.

duşta duruyordu. Onun siyah eşofmanını ve yumuşak, mavi tişörtünü giymekten başka seçeneğim yoktu. Bana bir ceket de verdi ve o orada durup bana bakarken ben de onu giydim.

"Enzo..."

"Çıkarken kapıyı kendin kapat," dedi keskin bir sesle. Arkanı döndüğümde, adımı seslendi. Ona bir bakış attım. "Bir daha buraya gelme."

Kızgınlık içimi kapladı. Ağzımı kapalı tutarak başımı salladım ve kendimi öldürecek bir şey söylemeden odasından çıktım. Ayakkabılarımı kapıp ayağıma giydim. Ayak tabanımda bir şey batıyordu. Spor ayakkabımı çıkarıp içine baktım. *USB bağlantı noktası.* Nedense bunu tamamen unutmuştum.

Öfkeyle karışık bir acı boğazıma yükseldi. O şeyde ne bulacağımı bilemezdim. Gerçeği öğrenmeye karar verip kapıya doğru koştum.

Ne kadar acı verici olursa olsun.

Penelope'nin mırıldanmasının sürekli gürültüsü genellikle dünyadaki en yatıştırıcı şeydi. Bu gece ise sinirlerimi bozdu ve babamın dosyalarını incelerken beni daha da gergin hale getirdi. Penelope'nin kuyruğu sallandı, bir klasöre çarptı ve kağıtları yorganın üzerine dağıttı.

"Tamam, bu kadar. Seni seviyorum, ama gitmen gerek." Onu kucağıma aldım ve o da kocaman patilerini omzuma koydu, hala giydiğim ceketin üzerinden beni yoğurmaya başladı. "Bir ödül ve biraz müzik nasıl olur?"

Penelope'yi mutfağa götürdüm ve bir kutu ıslak mama çıkardım. Ayak bileklerime dolanarak bana o kadar yüksek sesle miyavladı ki gülmekten kendimi alamadım. Kasesi yere koyup televizyonu açtım. Işıkları kapattığımda yumuşak, sessiz bir müzik çalmaya başladı, sadece Penelope'nin karanlıktan korkması ihtimaline karşı taktığım gece lambalarının yumuşak ışığı kaldı.

Evet, bu çok aptalcaydı. Arkadaşlarım bunu bana defalarca hatırlattılar ve karanlıkta görebildiğini söylediler, ama yine de ışıkların onun için orada olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Onu uzun uzun, sıkıca okşadım ve mırlaması arttı. Gülümsayarak, artık daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayana kadar kuyruğunu ileri geri salladım. Ayağa kalktım ve iç geçirdim.

"Tamam, geri dönüş yok. O dosyaları incelemem lazım. Uslu dur, Pen."

O ise beni görmezden gelerek yemeğini tıkınmaya devam etti. Göğsümde hızla büyüyen o acı geri dönmüştü. Onu ovuşturarak, başka bir içki alemine yol açan yaklaşan yalnızlık hissini silmeye çalıştım. Penelope harikaydı; beni hayatta tutuyordu. Ama bazen hala bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum.

Depresif hayatımı düşünmek için vaktim yoktu.

Yatağa geri uzandım ve dosyaları aramaya devam ettim. Düşündüğümden çok daha fazla bilgi vardı. Küçük şeyler; takıldığı yerler, tanıdığı kişiler, geçmişi. Çoğu muhtemelen işe yaramazdı, ama samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi.

Telefonum çaldı ve hemen elime aldım.

"Selam," dedi Chelsea, sesi ağırdı. "Ölmediğini bilmek güzel. Eve geldiğinde güvenlik kameralarını kontrol etmiş olabilirim."

"Neden şaşırmadım acaba?"

"İyi misin?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Hayatımda kokain çekmek hiç bu kadar cazip gelmemişti." "Yapma," dedi yumuşak bir sesle. "İşler ters gittiğinde zor olduğunu biliyorum, ama sen bunun seni nereye götüreceğini biliyorsun. Ayrıca, işini kaybetmek ve her şeye baştan başlamak istemezsin. Gelip sana bakayım mı?"

Chelsea'nin endişesine gülümsedim. Bizim eski arkadaş olmamızın bir nedeni vardı. O, benim tüm kirli sırlarını bilen birkaç kişiden biriydi ve ben de onun sırlarını biliyordum. Ne zaman bir hata yapmak üzere olsam, beni ayık tutmak için ilk aradığım kişi Chelsea olurdu.

"Tex?"

"Bilmiyorum. Belki sen..." Parmaklarım yatağımdaki kağıtların üzerinde kaydı ve durdum. Tanıdık bir yüz bulana kadar kağıtları karıştırdım. "Vay canına."

"Vay ne?" diye sordu. "Tex?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. Sayfayı aradım. *Brycen Grennan.* Enzo'nun eski sevgilisi. Midem sıkı bir düğüm haline geldi. Bu hızla devam edersem, ülser olacağım. O zaman gerçekten babam gibi olacağım. "Bu gece için sorun yok," dedim Chelsea'ye. "Yarın bunu çözmek istiyorsam uyumam lazım."

"Neyi çözmek?"

"Kimle uğraştığımı."

Kapıyı tekrar çaldım, yeşil boya parmak eklemlerime yapıştı. Yumruğumu kot pantolonuma sürterek, kapı yarım santim açıldığında donakaldım. Bir göz beni baştan aşağı süzdü ve sigara dumanı kokusu yüzüme çarptı.

"Ne var?" diye sordu bir kadın. "Abigail misiniz?"

"Siz kimsiniz?"

Rozetimi çıkardım. "Memur Caster. Kardeşin Brycen Grennan hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

"Neden? Aklıma gelen her soruyu zaten cevapladım. Onu bulmadığınız sürece ne anlamı var?"

En resmi, otoriter ve sempatik ses tonumu takındım. "Sadece birkaç dakika sürer. Lütfen, hanımefendi."

Kadın iç geçirdi ve kapıyı kapattı. Zincirin kayma sesi boş koridorda yankılandıktan sonra kadın karşımda durdu. Abigail, Brycen'e benziyordu. Saçları ve gözleri aynıydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve parmaklarında bir sigara sallanıyordu.

"Girin."

Onu takip ederek daireye girdim. Oturduk ve o sigarasını ağır cam küllüğe vurdu.

"Size kahve ikram etmek isterdim, ama bunun uzun bir ziyarete dönüşmesini istemiyorum," dedi kısaca. "Sorularınızı sorun ve gidin."

"Tamam," gıcırdayan metal sandalyeye yaslandım. "Brycen hakkında bana bilgi verebileceğini umuyordum. Ona ne olduğu hakkında."

"Bilmiyor musun?" diye sordu.

"Bunu, bunu yaşamış birinden duymak isterim."

Bunu ve tam olarak bilmiyordum. Önceki gece araştırma yapmış ve internetten birkaç bilgi bulabilmiştim. Ancak, karakola girip araştırma yapamazdım. Her şey izleniyordu. Burnumu sokmamam gereken şeyleri araştırırken yakalanırsam, kovulur ve hatta suçlanabilirdim. Hayır, bunu kendi başıma yapmak daha iyiydi.

"Brycen... benim küçük kardeşimdi," dedi kısaca. "O hayvanla tanışana kadar hayatı çok iyiydi."

"Hayvan mı?"

"Enzo Vitale," diye tükürdü. "Bütün aile suçlu haydutlarla dolu." Kuru bir kahkaha attı. "Eskiden onlar hakkında konuşmaktan korkardım, ama artık umursamıyorum. Kardeşim birçok şey olabilir, ama bana karşı iyiydi. Ailemize karşı iyiydi. Hepimizi deli etse bile."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Brycen kaçmayı severdi. Vahşi biriydi, biliyor musun? Partiler, içki, yanlış erkeklerle yatmak. Ona bunun onu öldüreceğini hep uyardım..." Sesi kesildi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, koluyla sildi.

"Ve öldü."

"Şu anda öldüğü varsayılıyor," diye mırıldandı. "Polislere göre o sadece kayıp bir kişi, ama ben gerçeği biliyorum. Kardeşim öldü ve onu Enzo öldürdü."

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"O olaydan sonra buraya çiçek gönderirdi. Kart ya da başka bir şey yoktu, ama çiçeklerin ondan geldiğini biliyordum. Bazen onu caddenin karşısında

apartmana bakarken görürdüm. Ya da arayıp hiçbir şey söylemeden kapatırdı. Beni ürkütüyor," dedi. Sigara içmek için uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Brycen'in neye bulaştığını bilmiyorum, ama her neyse onu öldürdü."

"Üzgünüm," dedim sessizce.

Omuzlarını silkti. "Özür dilemek neye yarar? Vitales gibi adamlar, kendilerinden başka kimseyi umursamazlar. İnsanları öldürmek onların işinin bir parçası. Keşke o pislik kardeşim, ona bunu söylediğimde beni dinleseydi," diye hıçkırarak ağladı, nefesi kesik kesikti. "Hepsi bu mu?"

Masayı aşıp elini tuttum. "Odasına bakabilir miyim?"

Abigail güldü. "Benden daha ne istiyorsun?" diye tersledi. "Buraya gelip iki yıl önceki bir olayı gündeme getiriyorsun, şimdi de odasını aramak mı istiyorsun? Bak ne diyeceğim? Orada hiçbir şey yok. Elimden geleni bağışladım, geri kalanını sattım ve kalan her şey depoda. Şimdi," sandalyesi linolyum zemine sürtünürken elini benimkinden çekerek, "evimden çık. Benden bu kadar. O orospu çocuğu ve ailesi ya hapiste ya da ölmüş değilse, buraya bir daha gelme."

Başımı salladım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Abigail tek kelime etmeden beni kapıya kadar geçirdi. Kapı kapanır kapanmaz, omzumun üzerinden arkama baktım. Gözetleme deliğinden onun bakışlarını hissedebiliyordum, bu yüzden yürümeye devam ettim.

Arabama binene kadar bekledim ve sonra Chelsea'yi aradım. Telefonu açtı ve her zamanki "yo" selamlamasıyla bana karşı ihtiyatlı bir iyimserlikle seslendi.

"Senin yardımına ihtiyacım var," dedim. "Abigail Grennan. Bir yerlerde bir depo kiralamış, orayı kontrol etmek istiyorum. Onu bulabilir misin?"

"Düşündüğünden daha hızlı," dedi. "Akşam yemeğinde buluşalım."

"Aç değilim," diye mırıldandım, karnımın gurultusunu görmezden gelerek. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Tex, sesin iyi gelmiyor," dedi, sesi gergindi. "Lütfen, akşam yemeğinde buluşalım ve olan biten her şeyi konuşalım. Belki sana yardımcı olabilirim."

Chelsea'yi seviyordum, ama şimdilik yalnız kalmak istiyordum. Biriyle konuşmak ve cesur bir yüz takınmak, kafamın karışık ve kaybolmuş gibi davranmamak zorunda kalırsam, zihnim ayrıntıları ayıklayamazdı. Ve şu ana kadar, çok kaybolmuştum.

Brycen Grennan kayıp olarak kabul ediliyordu, ama kız kardeşi onun öldüğünü düşünüyordu. Ölmüş müydü? Yoksa sadece gitmiş miydi? Abigail, onun kaçmayı, ortadan kaybolmayı sevdiğini söyledi. İki yıl, dolaşmak için uzun bir süreydi, ama benim de peşimde bir gangster olsaydı, ben de öyle yapardım. Özellikle de Brycen'in oldukça kötü dövülmüş gibi göründüğü o fotoğraf çekildikten sonra. Belki de gitmek ve ortadan kaybolmak için yeterince akıllıydı.

"Tex. Senin için endişeleniyorum," dedi Chelsea. "Bu her neyse, bırakıp yoluna devam etmelisin."

"Sabit diski incelediniz mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Deniyorum, ama çoğu şifreli. Neredeyse her şeyi şifrelemek ya da başkasına şifreletmek kadar akıllıydı."

"Bunu halletmen ne kadar sürer sence?" "Yapmam doğru

mu bilmiyorum."

Durakladım ve direksiyonu sıktım. "Ne?"

"Takıntılı hale geliyorsun," dedi sakin bir sesle. "Senin çöküşünün bir parçası olmak istemiyorum."

Burnumun köprüsünü sıktım. "Yap şunu Chelsea. Ya da geri ver, ben de işini yapabilecek başka birini bulurum."

"Peki. Pislik."

Telefonu kapattı ve ben ekrana baktım. Harika. Kendimi hasta hissetmenin yanı sıra, bir pislik gibi de hissediyordum. Kafamı direksiyona vurdum. *Ona daha sonra özür dilerim.* Neler olup bittiğini anlamaya çok yakındım, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Brycen hakkında bilgi edinmek benim için bir hobi gibiydi. Enzo'yu suçlayabilir miydim, bilmiyordum. Ya da bu yeterli olur muydu? Araştırmaya devam etmeliydim.

Dedektif olmaya çok yakındım, bunu hissedebiliyordum. Bir büyük dava daha ve hedefime ulaşacaktım. Omuzlarımı gevşetmeye çalışarak gerginliği azaltmaya çalıştım. Ama gerginlik taş gibi kalakaldı, göğsümü sıkıştırıyor ve cildimi gerginleştiriyordu.

İstediğim her şeye kavuşmak üzereydim. Öyleyse neden bu kadar boş hissediyordum?

Fourteen
Enzo

Rıhtımda dururken, sigara kokusu havada ağır bir şekilde hissediliyordu. Okyanusun tuzlu kokusu bile onu uzaklaştıramıyordu. Göz kapaklarım titreyerek kapandı. Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordum, kendimle gurur duyduğum kontrolümü ele geçirmeye çalışıyordum. Ama gevşediğim anda, temiz traşlı bir yüzün üzerinde kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş en mavi gözler önümde belirdi. Isırmak için mükemmel olan keskin bir çene hattı ve cesur bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılan yumuşak pembe dudaklar.

"Sandığı aç," dedi Benito.

Benito'nun sesiyle gözlerim birden açıldı ve her şeyi bastırdım. Kardeşim benim ne kadar kendimde olmadığımı fark ederse, tarih tekerrür ederdi. Bunu bir daha yaşayamazdım.

Üç adamımız kalın ahşap kapağın altına levye soktu ve kapağı kırarak açtı. Kapak, kutunun yanındaki yere düştü ve içindekiler ortaya çıktı. Ya da yokluğu.

"Siktir," diye inledi Gin. Bir saniye boyunca gözlerimiz birbirine kilitlendi, sonra ikimiz de Benito'ya baktık. Silah sevkiyatının içinde olması gereken boş sandığın üzerinde duruyordu. Zaten sattığımız silahların.

"Bütün kutuları açın," dedi Benito dişlerini sıkarak.

Gin ve ben bir levye aldık ve diğer kasalara doğru yöneldik. Bütün adamlar orada kasaları açıyorlardı. Birer birer, hepsi boş çıktı. İçlerinde sadece saman vardı.

Gin bana doğru geldi. "Sence ne oldu?"

Kafamı salladım. Belki de zihnim dağınık olmasaydı ve düşüncelerim sürekli belirli bir polise dönmeseydi, bir cevabım olurdu.

Etrafımızda silah sesleri yankılanıyordu. Ne olduğunu öğrenmek için acele etmemize gerek yoktu. Sırtımı düzelttim ve kardeşimin yanına yürüdüm. Adamlardan biri yerde yatıyor, kanayan dizini tutarak ileri geri sallanıyordu.

"Sevkiyattan sen sorumluydun. İki yüz saldırı tüfeği ve işaretsiz tabancanın nasıl kaybolduğunu anlayamıyorum." Benito onun üzerinde durdu, silahını Benjamin'in yüzüne doğrulttu.

"Bilmiyorum," diye sıkıntıyla cevap verdi Benjamin.

Neredeyse iki yıldır bizimle birlikteydi ve Benito'nun en sevmediği kelimenin "bilmiyorum" olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sanki ona bunu hatırlatmak istercesine, Benito diğer bacağına bir kurşun daha sıktı.

Benjamin, silahın patlama sesini çok aşan, yakışıksız bir çığlık attı. Kanayan iki bacağını tutarken küfürler savurdu. Kan, yere ve yakındaki birkaç sandığa sıçradı. Bu manzara normaldi ve herkes, kanamasını durdurmaya çalışan Benjamin'i izliyordu.

Kardeşim sinirlendikçe İtalyan aksanı daha da kalınlaşıyordu. "Bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun? Silahlarım nerede?" diye sordu Benito.

Etrafında duran diğerlerine baktı ve hepsi onun bakışlarından kaçındı. *Hiç iyi değil*. Ellerim titredi. Bu gece eğlenecektim. Şu anda, gerçeğin nihayet ortaya çıkmasıyla birlikte kan ve çığlıkların resmini gözümde canlandırabiliyordum. Bu genellikle beni saatlerce süren soğuk bir heyecanla doldururdu, ama şu anda omurgamın dibinde bir karıncalanma hissetmekten öteye geçmiyordu.

"Yani burada kimse bilmiyor mu?" diye sordu Benito.

Kimse konuşmadı ve Gin omuzlarını geriye attı, aynı derecede kızgın görünüyordu. Silahları temin etmek epey zaman aldı ve kesintisiz teslim edilmesini sağlamak daha da fazla uğraş gerektirdi.

"Patron, ben söylüyorum..." Benito tetiği çekti ve Benjamin'i kaçınılmaz olarak sonsuza kadar susturdu. Vücudu yere yığıldı. Kanama kendiliğinden yavaşlarken bacakları garip açılarla yere düştü. Kimse kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Konuşmak isteyen var mı, yoksa bu gece bizim gecemiz mi olacak?" diye sordu Benito sakin bir şekilde. Bakışları adamlarımızı taradı. Birkaç kişi, ilk fırsatta kaçmaya hazır gibi görünüyordu.

"Deneyin, bu attığınız son adım olacak," diye tehdit etti Gin.

Bir hata, bir deponun bulunmasıdır, ama bu kasıtlıydı. Kaybettiğimiz para miktarı ağır bir darbe oldu. Önce uyuşturucuların bulunduğu depo, şimdi de

bu.

"Benjamin'in altında kim vardı?" diye sordu

Gin. İki adam öne çıktı. "Biz vardık."

Benito silahını kaldırdı. "Geri kalanlarınız bu pisliği temizleyin. Siz ikiniz, konuşalım."

Onlar başlarını salladılar ve kardeşimin peşinden gittiler. Benito'nun bakışını yakaladım ve onların peşinden gitmem gerektiğini anladım. Gin temizliği denetlemek için kaldı. Bazıları başka ailelere ait olan sayısız nakliye sandığının arasından geçtik. Önümdeki ikisi gergin bir şekilde etrafa bakındılar.

"Ben olsam denemezdim," dedim, sağdaki adamın adımları sendelediğinde. Omzunun üzerinden baktı ve sanki beni ilk kez fark etmiş gibi gözleri büyüdü. Sesli bir şekilde yutkundu.

"Patron, biz sadece Benjamin'in dediğini yaptık. Biz..."

"İyi, o zaman bu kısa bir konuşma olacak ve evlerinize, eşlerinize gidebilirsiniz," dedi Benito.

Bu bir yalandı. Onları serbest bırakmayacaktı; yarının güneşini asla göremeyeceklerdi.

Her şeyi mahvetmişlerdi ve bunun farkındaydılar.

"Gerçekten, patron. Hayatımı Vitale ailesine adadım. Bu örgüt benim her şeyim."

Adamın yalvarışlarını duymazdan geldim; kulak asmadım. Benito, aileye ve kurduğumuz şeye her şeyini vermişti, ama ailemizi mahvetmeye çalışan kimseyi hoş görmezdi.

Sağdaki adam vücudunu hafifçe çevirdi ve limandan ayrıldığımız andan itibaren onu izlemiyor olsaydım, bunu fark etmezdi. Arkadaşı davalarını savunurken, o kaçmaya çalıştı.

"Onu öldürme," dedi Benito.

Onu kovalarken iç geçirdim, New York'un serin havası yüzüme çarptı.

Kovalamaca sırasında ciğerlerim, içeri girip çıkan soğuk hava nedeniyle yanıyordu.

Silahını elinde tutarak arkasını döndü. Bu, işi kendisi için daha da zorlaştırıyordu. O iki el ateş ederken ben yana doğru atladım.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırdı.

O zaman neden kaçıyorsun? Yüksek sesle sormadım; onu daha sonra sorgulayacaktım. Tekrar koşmaya başladığını duyana kadar bekledim ve sonra peşinden koştum. Nakliye kasalarından birinin üzerine tırmandım, buz gibi metal ellerimi yakarken üstüne süründüm.

Gözlerimi etrafa gezdirdim ve onu gördüm, başını köşeden çıkarmış, benim gelmemi bekliyordu. Silahı, hala yerde olsaydım görüneceğim noktaya doğrultulmuştu.

Derin bir nefes aldım, silahımı kaldırdım ve ateş ettim. Mermi havayı yararak koluna isabet etti. Silahı yere düştü ve gürültüyle yuvarlandı. Ayağa kalktım ve tepenin üstünden atladım, yere inerken çömeldi.

Dizlerimdeki hafif ağrıyı görmezden geldim. Bu işler için çok yaşlanıyordum. "Siktir, siktir, siktir." O eğilmiş, kolunu tutuyordu.

Silahımı hala kaldırmış halde ona doğru yavaşça yürüdüm. Kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu, sonra silahımın kabzasını şakağına indirdim. Yere yığıldı ve üç adamımız daha köşeyi döndü.

"Onu bağlayın ve depoya götürün." "Evet, patron." Hepsi aynı anda harekete geçti.

Benito'yu arabasının yanında dururken buldum. "Bana tüm nakliye sahasını temizletmem gerekmediğini söyle."

Kafamı salladım. "Tek kurşun yarası."

O başını salladı. "Her şeyi öğrenin. Biri bizi kazıklıyor."

Gin bize doğru koştu, cildinde hafif bir ter tabakası vardı. "Burada genellikle görevde olan adam, geçen hafta birkaç kez işten çıkarıldığını söyledi. Bizim adamlarımız tarafından."

Benito küfretti. "Sadakat artık bir anlam ifade etmiyor mu?"

"Bu durumu kontrol altına alacağız, Benito," dedi Gin.

Benito'nun bir saniyeden fazla sakinliğini kaybetmesi nadirdi. Derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Arabasının direksiyonuna geçmeden önce hepimizin gözlerine baktı.

"Umarım iki yıl önceki gibi bir fiyasko olmaz," dedi Gin.

Midem bulandı ve onaylayarak başımı salladım. Elini omzuma koydu.

"Buradan gitmeliyiz. Yeterince olay çıkardık. Polisi olabildiğince oyalamışlardır."

Polis denince aklıma Tex'in yüzü geldi. Gin ıslık çaldı. "Enzo," dedi uyarıcı bir tonla.

"Biliyorum."

Bana baktı ve başını salladı. Topuklarımı döndürdüm ve arabama doğru yürüdüm. Yola çıkmadan önce Tex'in nerede olduğunu kontrol ettim. Şu anda ona tek bir kuyruk takmıştım.

Tex çalışıyordu ama şehrin diğer ucundaydı ve rahat bir nefes aldım. Her şeyi kontrol altına almam gerekiyordu. *Hem de çabuk.*

Neşterimi tırnağın altına soktum ve etrafımda boğuk çığlıklar yankılanırken yavaşça ileri geri hareket ettirdim. Tırnak çıktı, arkasına kan ve et parçaları yapışmıştı. Oldukça temiz bir kesimdi. Kırmızı damlalar yüzeye çıkıp yere damladı ve büyüyen su birikintisine katıldı.

İdrar kokusu havayı doldurmuştu ve tiksinti ile burnumu kıvırdım. Masamdaki adama baktım. Yeşil gözleri geniş ve kırmızıydı, bana bakarak kelimeler olmadan yalvarıyordu.

"Bu elin sadece yarısına geldim, sen şimdiden pes mi ediyorsun?" Sözlerim hayal kırıklığıyla doluydu.

Adam başını salladı ve onayladı. "Hala hiçbir şey bilmiyorum." Gülümsedim. "O zaman devam edeceğim."

Diğer adam tavana bağlanmıştı. Gözleri sersemlemiş bir şekilde bana bakıyordu. İkisi arasında gidip gelerek seçim yapabilirdim. Buz gibi dallar beni yavaşlattı, acele etmeme gerek olmadığını hatırlattı. Benim aradığım cevaplardı. Onları bulduğumda, istediğim gibi davranmakta özgürdüm.

Bir elindeki tüm tırnaklarını çıkardım, sonra diğer elindeki tırnakları da çıkardım. Küçük parmağını yaparken, o masada titremeye başladı. Ağzındaki ıslak bezi çıkardığımda, öksürdü ve boğuldu.

"Kiminle çalışıyorsun?"

Kafasını salladı. "Kimseyle. Yemin ederim."

Başımı salladım ve tavandan sarkan adama doğru yürüdüm. Kolundaki kurşun yarasından kan damlıyordu. Ama kolu yukarıda olduğu için kanama çok yavaşlamıştı.

Elim yüzüne çarptı, ama gözlerindeki sersemlemiş bakış değişmedi. Elimizin altında tuttuğumuz dolabı açtım ve altından testereyi aldım. En sevdiğim alet değildi, ama iş görüyordu.

"Ne... ne yapıyorsun?" masadaki adam kekeledi.

Ona cevap vermeyi düşünmedim bile, parmağımı gaz koluna bastırıp kordonu çekerek motoru çalıştırdım. Motor çalışmaya başladı ve titreşim beni ayak parmaklarımın ucuna kadar sarsdı. Masadaki adam başka bir şey daha söylediyse de, motorun gürültüsünden duyamadım.

İleri adım atarak, testereyi kaldırdım. Sanki üzerine buzlu su dökülmüş gibi, tavandan sarkan adam titredi. Tavandan sarkan zincirler gürültüyle sallandı.

"Ne oluyor lan!" diye bağırarak yardım istedi ve çırpınarak sallanmaya başladı.

Elektrikli testereyi ne kadar uzun tutarsam parmaklarım o kadar uyuşuyordu. Onun sallanmasına izin verdim, ama kontrolünü kaybetti. Vücudu daireler çizerek hareket etmeye başladı. Yaralarından akan kan beyaz gömleğime damladı ve üzerinde kırmızı bir leke oluşturdu.

Bir saniye ona odaklandım, ikisini de unutarak kaosun mutluluğuna daldım. Bazıları kontrolünü kaybetmiş hissederken, ben normal hissediyordum. Herkesin her gün böyle hissettiğini hayal ediyordum, beyinleri yanmıyor ve onları yok etmeye çalışmıyordu.

Yavaşça gülümsedim ve bir adım öne çıkarak testereyi uzattım. Vücudunun momentumunu durduramadı ve testereye doğru sallandı. Sıkıştı ve testere eti kesmeye başladığında çığlıkları daha da şiddetlendi.

O asılı dururken, kemiği kesmek için yeterli basıncı uygulayamadım. Elektrikli testereyi çekip çıkardım ve gözlerimdeki kırmızı lekeleri silerek gözlerimi ve gözlüklerimi temizledim. Yaradan kan fışkırıyordu ve kesemediğim kasları ve kemikleri görebiliyordum.

Vücudu gevşek bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Hayatının gözlerinden kaybolduğunu görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. Onun arkadaşının yanına gittim ve onunla konuşabilmek için motorlu testereyi durdurdum.

"Bir polisle buluşacaktı," masadaki adam bağırdı. Başını salladı, diğer adama bakmayı reddetti. "Lütfen, bunun olacağını bilmiyorduk."

"Ne olacağını düşünüyordun?"

"Adamın sadece bir iki kasa alması gerekiyordu." Ben testereyi çalıştırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dur. Dur!"

Motor çalışmamıştı ve ben de geri çekilmesini engelledim. Kaşlarımı kaldırdım.

"Benim bir adım yok." Öksürmeden önce çatlamış dudaklarını yaladı. "Yemin ederim.

Lütfen."

"Kimdi o?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Onu sadece bir kez gördüm ve maske takıyordu." "Diğer bir deyişle, artık bir faydan yok."

"Bekle, onu gösterebilirim." O çaresizce bir çare arıyordu.

O bunu önermeden önce bile başımı sallamıştım. "New York'taki tüm polisleri sıraya dizip, senin düşündüğün kişiyi seçmeni sağlamak imkansız."

Benjamin'in geçmişteki tüm işlerini araştırıp, paranın ve ürünlerin ne zaman ve nerede kaybolmaya başladığını bulmam gerekecekti. Elektrikli testere bir kez daha çalışmaya başladı ve bağırışları ve küfürleri bastırdı.

Burası cennet.

Her şey bittiğinde odadan çıktım, gözlüklerimi takarken üzerlerindeki kanı sildim. Baştan aşağı kanla kaplıydım. Nasıl göründüğümü bilmek için aynaya bakmama gerek yoktu. Yaptığım dağınıklığın ortasında dururken dudaklarım gülümsedi. Her şeyin bunaltıcı olmadığı tek an buydu. Hiçbir gürültü, koku veya dokunma, içimi kaplayan sükuneti benden alamazdı.

"Enzo," diye seslendi Benito.

Zıplamadım, bu tepki çoktan içimden silinmişti. Kardeşime dönüp baktım. Normalde işkence yapmam gerektiğinde asla yanımda kalmazdı. İşaret parmağıyla orta parmağı arasında bir sigara asılıydı. Sigara ucu kırmızı renkte parlıyordu, ardından havada bir duman kıvrımı belirdi.

O anki normalliğin etkisiyle o kadar uçmuştum ki kokuyu bile fark etmemiştim. Benito duvardan itti, ağır bakışları beni olduğum yere çiviledi ve bir adım öne çıktı. Tam önümde durduğunda bir nefes daha çekti. Benden çok daha uzundu, ama kardeşim bana hiç üstünlük taslamamıştı, en azından çocukluğumuzdan beri. Başımı hafifçe geriye eğdim.

"O resim hâlâ sende mi?"

Midem kasıldı, tam olarak hangi fotoğraftan bahsettiğini biliyordum. Onun bakışlarına karşı koymaya çalıştım. Normallik, ben hazır olmadan kayboluyordu.

"Evet."

Benito başını salladı ve yanımdan geçmek için harekete geçti. Ağır elini omzuma koydu ve sıktı. "Neden onu saklamanı istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Aynı hatayı tekrarlamayayım diye."

Benito'nun tutuşu sıkılaştı. "Öyle mi?" En büyük ağabeyime döndüm. Bakışları kararlıydı. "Aynı hataları tekrar mı yapıyorsun, Enzo?"

Kalp atışlarım yavaşladı, parmak uçlarım soğudu. Anında vereceğim cevap hayır olmalıydı. Ancak Tex'in yüzü gözümün önüne geldi ve onu evimden nasıl çıkardığım aklıma geldi. Onu kontrol bile etmemiştim.

"Enzo." Benito'nun sesi bir oktav düştü. "Bana yalan söyleme, kardeşim."

Dilim ağzımda ağırlaşmış, üzerimi kaplayan kan sıkılaşmıştı. Hepsini yıkamak istedim. Üzerimdeyken orada ne kadar uzun durursam, sanki her saniye küçülen dolap büyüklüğünde bir odadaymışım gibi hissediyordum.

Ona gerçeği söylersem, Tex de aynı kaderi paylaşacaktı. Ya da benden alınacaktı ve bu düşünce nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Odaklan." Benito hızlıca İtalyanca konuştu.

Bana, statik seslerin üstüne karıştırılmış kelimeler gibi geldi. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtım, ama bu da işe yaramadı. Göğsüm yanmaya başladı ve konuşamadan donakaldım.

"Nefes al, fratello." Benito alınlarımızı birbirine bastırdı. "Sen benim kardeşimisin ve biz her zaman birbirimize sahip olacağız."

"Aile her şeydir."

Benito geri çekildi ve açık kahverengi tenine biraz kurumuş kan yapışmıştı. O bunu umursamadı ama ben, o temizleyene kadar gözlerimi o noktadan ayırmadım. Elini o noktaya sürdü ve parçalar yere düştü.

"Ben de dahil olmam mı gerekiyor?"

Kafamı salladım. "Aynı hatayı tekrarlamayacağım."

Benito'nun omuzları gevşedi. "İyi." Çıkışa doğru yürürken omzuma hafifçe vurdu. Çıkmadan önce durdu. "Bizi kim ihanet ediyor, bul."

Bulacaktım. Umarım Tex'le bir ilgisi yoktur.

F GÜNLERİMİZDE, Tex'le ne yapmam gerektiğini hala bilmiyordum. Tex'in her zaman benim emrim altında olmasını istiyordum, ama isteklerim gerçeklerle pek uyuşmuyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Tex'in gittiği dördüncü barın karşısındaki sokak lambasına yaslanarak bir nefes verdim. Ayrı kaldığımız süre boyunca, Tex Blu'ya bir kez bile uğramamış ya da benim evime gelmemişti. Ona bir daha geri gelmemesini söylediğimi biliyorum, ama bir yanım onun beni dinlememesini umuyordu.

Gece neredeyse bitmek üzereydi ve sabahın erken saatleri yaklaşıyordu. Saat 2:45'ti ve son bar da boşalmaya başlamıştı. Bakışlarımı caddenin karşısına sabitleyip, belli bir polisin çıkmasını bekledim. Saat 4 oldu ve midem düğümlendi. Dışarıda tembellik eden kapı görevlisi içeri girdi. Ne yaptığımı fark etmeden, caddenin ortasına gelmiştim.

"Bekle," dedim.

Durdu ve bana doğru baktı. "Üzgünüm, kapandık. Evde iç." "Emerson,

buraya gel," içeriden biri bağırdı.

"Buraya içmeye gelmedim. *Benimkini* almaya geldim..." *Neyi? Oyuncak mı?* Göğsüm sıkıştı, ama içerideki kişi kapı görevlisini tekrar çağırdı.

"Gitmem gerek. Belki aradığın kişiyi kaçırdın." Kapıyı kapatmaya çalıştı.

İki adımda aramızdaki mesafeyi kapattım. Elim kapıda, ayağım eşikte, kapının kapanmasını engelledim.

"Bundan çok şüpheliyim."

Derin bir nefes aldı. "Güzel bir geceydi. Mahvetme. Çık dışarı." Dik durdu ve göğsünü şişirdi.

Beni korkutabileceğini düşünüyorsa, bu pek de mümkün değildi. Aksine, bu beni sinirlendiriyordu. O zaman kaybettikçe, Tex ile aramdaki mesafe artıyordu.

"Emerson, seni arıyordum. Erkekler tuvaletinde yine baygın bir adam var," dedi bir kadın. Dönüp yeşil gözlerini genişletti.

"Kapalıyız. Üzgünüm, bu akşam tekrar gelin." Elini beline koydu ve Emerson'a baktı.

"Ben deniyorum..."

"Tuvaletteki adam. Onu almaya geldim."

İkisi de bana doğru döndü. İri yarısı kapı görevlisinin kaba kaşları çöktü. "Aradığınız kişinin o olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Sana mesaj falan mı attı?" diye sordu kadın.

Hayır. Keşke gönderseymiş.

"Siyah saçlı, mavi gözlü, keskin çeneli. Ehliyet numarası sıfır bir iki dört dört dört altı üç bir."

Kadın omuz silkti. "Bana yeter. Gel onu al." Topuklarını döndü ama kapı görevlisi beni içeri alır almaz durdu. "Hesabı." Beni baştan aşağı süzdü. Zihin okuma yeteneğim olmasa da, tasarımcı kıyafetlerini onun seçtiğini anlamıştım. Silahımı geçip bir tomar para çıkardım. "Bu fazlasıyla yeter."

Gözleri bir saniye için büyüdü, sonra parayı aldı. "Evet, koridorun üçüncü kapısı." O işaret etti, ben de küçük barın yarısını geçmiştim bile. Sadece iki kişi temizlik yapıyordu. Bana baktılar ama pek ilgi göstermediler, şüphesiz oradan çıkıp eve gitmek için acele ediyorlardı.

Kapıyı iterek açtım. Yumuşak horlama sesleri, yukarıdaki ışıkların uğultusuna eşlik ediyordu. Son kabine doğru ilerlerken, zemin siyah ve bilinmeyen maddelerle kaplıydı. Kapı kilitli değildi, ayak parmağımla iterek açtım. Tuvaletin yanındaki yerde Tex yatıyordu. Başı kollarının arasında, sırtı duvara yaslanmış haldeydi.

Alkol kokusu barda olmaktan değil, Tex'ten geliyordu. Ona yaklaştıkça koku daha da güçlendi. Burada hiçbir şeye dokunmak istemedim.

Tex'in ayağına tekme attım. Bacaklarından biri kayarak onu uyandırdı.

"Uh, siktir git." Eğilirken sözleri peltek çıkıyordu. Yere düşmeden onu yakaladım.

Çenemdeki kaslar, onu ne kadar sıkı tuttuğumdan dolayı titriyordu. "Kalk, Tex."

O inleyerek kurtulmaya çalıştı. "Hayır."

Şimdi de zorluk mu çıkarmak istiyor? Bir avuç siyah saçını tutup başını duvara doğru geriye doğru çektim. "Sormuyordum."

Tex'in göz kapakları, açmakta zorlanıyormuş gibi titriyordu. Yavaşça gözlerini kırparken inledi. Bana odaklandıkları anda ruhumu ele geçiren sulu mavi gözlerle karşılaştım.

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Ne oluyor lan?" Tex bana baktıkça bakışları sertleşti. Gözlerindeki arzu ve korkuyu daha çok tercih ederdim, ama öfkeyle de başa çıkabilirdim.

"Neden buradasın?"

"Gidelim."

Tex elimi itti ve saçları parmaklarımın arasından kaydı. Elinden geldiğince kendini düzeltmeye çalıştı ama yine de sağa doğru ağır bir şekilde eğiliyordu. Hafif bir esinti bile onu devirebilirdi.

Kapının çalınması bizi böldü. "Hey, eve gitmek istiyorum. Acele et." Tex yerden kalkmaya çalıştı, her hareketi en iyi ihtimalle titriyordu.

"Hey, beni duydun mu?" Bir adam kafasını kabine soktu.

Tex'in önüne geçtim. "Çık dışarı."

Bir adım geri attı. "Bak, sadece eve gitmek istiyorum."

"Gideceksin, ama buraya gelmeye devam edersen, gidemeyeceksin." Geri dönmeden önce sesli bir şekilde yutkundu.

"Vay canına, sen tam bir gangstersin, ha?" Tex gülerek sordu.

Ona dönünce sesim tuhaf çıktı. Ayağa kalkmıştı, ama duvardan uzaklaşmamıştı.

"Benimle tanıştığında bunu biliyordun."

Mavi gözleri bana odaklandı. "Tıpkı benim kim olduğumu bildiğin gibi."

Bu bir soru değildi, ama yine de başımı salladım. Başı öne düştü ve saçları gözlerini benden gizledi.

"Tex..."

"Memur Caster demek istedin herhalde?" Başını salladı ve tekrar kaldırdı. "Burada olmamalısın." Dişlerini alt dudağına geçirdiğinde gözleri yaşardı.

Ona doğru yaklaştım ve elini çektim. Tepkisi yavaştı, elini kaldırıp benim elimi itmek istedi ama bu sefer ben kıpırdamadım. "Buradayım."

"Burada olmamalısın. Biz düşmanız."

Kamuoyunun ya da Benito'nun görüşüne göre, evet, düşmandık. Hâlâ onu istemem ne anlama geliyordu? "Beni istiyor musun?"

Tex'in ağzı açıldı, ama kapattı ve başını salladı. Göğsüm sanki bir bıçakla delinmiş gibi hissettim.

"İstememeliyim, ama sen kafamı ağrıtıyorsun."

Bana da aynısını yaptığını bilmiyor mu? Onu kendime doğru çektim ve kolunu omzuma attım.

"Sen pisliksin."

"Evet, şimdi ben seni kirletiyorum." Tex, banyodan çıkarken bana ağır bir şekilde yaslandı. Onu bir blok ötedeki arabama kadar dik tutmaya çalıştım. Yürüyüş onu biraz ayırmış gibi görünüyordu, çünkü onu arabaya oturttuğumda etrafına bakınıyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaştım. Direksiyonun başına geçtim, ama ona hala bir cevap verememiştim.

"Penelope'de yemek var mı?"

Tex başını salladı, sonra iki eliyle başını tuttu ve inledi. "İlk gece vardiyamdan sonra o otomatik besleyicileri aldım."

Başımı salladım ve yola çıkarak trafiğe karıştım. Sabahın beşine yakın bir saatte bile New York'ta trafik sıkışıktı. Yolcu koltuğunda Tex'in titrediğini fark ettim ve sessizce ilerlerken ısıtıcıyı açtım.

Farkına varmadan, apartmanımın önüne gelmiştik. Tex yol boyunca uyuyakalmıştı ve onu uyandırmak istemiyordum. Uykusunda inlerken gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşmuştu.

Rezervasyonlu park yerime park ettim ve arabayı durdurdum. Onu uyandırmadan önce bir dakika daha öylece oturdum.

"Tex."

Sıçrayarak uyandı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde etrafına bakındı. Gözlerimiz buluştuğunda yavaşça sakinleşti.

"Hadi."

Tex, onu daireme ve evime götürmeme itiraz etmedi. Merdivenlere doğru bir adım attı ve ben, daha fazla ilerlemeden onu yakaladım.

"Ne?"

"Giysilerini çıkar," dedim.

Tex, gömleğini çıkarıp pantolonunu ve boxerını bacaklarından aşağı iterek iç geçirdi.

baca

kları "Çorapları da," dedim, onları işaret ederek.

ndan "Siktir, çok titizsin." Tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalışırken duvara çarptı.

aşağ

ı itti.

. Sonunda onları çıkardı ve yığının üzerine attı. "Duş almak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır!"

"Git yıkan."

Tex bana orta parmak gösterdi ama merdivenlere doğru yöneldi. Her adımda sıkı kalçalarının esnemesini hayranlıkla izledim. O aptal dövme bile bakması hoştu.

Kafamı salladım ve temizlik yapmaya başladım, sonra da üst kata çıkıp ona katıldım. Misafir yatak odasında duş aldım, Tex'e biraz alan verdim, ama tek istediğim

oraya gidip onu yatağıma zincirlemek ve artık benden kurtulamayacağını söylemekti.

Bu çok cazip gelse de, bir polisin oğlunu ortadan kaldırmak kolay olmazdı. Çok fazla soru sorulurdu.

Yatak odama gittim ve Tex'i beline bir havlu sarılmış halde yatağımda otururken buldum. Üst vücudu tamamen ortada, ellerine bakarak oturuyordu.

"Giysilerini attım."

"Ne için lan?" Tex homurdandı.

"O iğrenç zeminde oturuyordun." "Çamaşır makineleri ve kurutucular bunun için var."

Kafamı salladım ve odanın içine doğru ilerledim. "Ne kadar dezenfekte etsen de benim istediğim kadar temiz olamazlardı."

"Giysilerine kan bulaştığında ne yapıyorsun?" Tex, sorduğu sorunun farkına varmış gibi omuzlarını gerdi.

Odadaki gerginlik boğucu bir düzeye ulaştı ve ben kendimi zorlayarak dolaba doğru ilerledim. "Onları atarım."

"Ne?" Tex yatağa döndü, ben de onun için siyah bir eşofman ve mavi pijama altımı alıp odadan çıktım. Kendi pantolonumu giyerken ona pantolonunu attım.

"Onları saklamak, yakalanmak istemek gibidir. DNA'da çok fazla kanıt vardır. Onları temizlesem bile, bu yeterli olur mu?"

Tex ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Bunu ciddi olarak mı söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Pantolonunu giy." Bakışlarım Tex'in başından ayaklarına doğru kaydı.

Midemdeki sıcaklık dalgalandı ve penisim sertleşti. *Şimdi bile onu istiyorum.*

"Yoksa ne olur?" diye karşılık verdi Tex.

Tex'in beni kasten sınadığını mı yoksa benden bir tepki almaya çalıştığını mı anlamaya çalışırken başımı hafifçe sağa eğdim.

"Bir daha benden uzaklaşamayacak hale gelene kadar seni sikmeye devam edeceğim."

Gözleri büyüdü, ağzı açılıp kapandı. Dönüp aşağı indim ve bir bardak su aldım. Yatak odasına geri döndüğümde ona uzattım. Tex, kalçalarına kadar inen bir eşofman giymişti. "Kanepede uyuyacağım," dedi Tex.

"Ve vücudundaki yağlarla kanepeyi kirletmek için mi?" Yüzüm tiksinti ile buruştu. "Neyimle?" Tex'in ağzı gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama sen de üzerine oturuyorsun."

"Orası dinlenmek için, uyumak için değil." Elimi salladım, Giancarlo ne zaman kalırsa kalırsa onunla yaptığım aynı eski tartışmayı başlatmak istemiyordum. "Burada, yanımda uyuyacaksın."

"Bu..." Tex benden gözlerini kaçırdı. "Tehlikeli."

Yorganı geri çekerken mırıldandım. "Ve bu seni tahrik ediyor mu?"

Tex başını çevirip bana baktı. "Bu..."

"Yalan söyleme, Tex." Gözlerimi onun vücuduna indirerek ona sabit bir bakış attım. Görünür bir titreme kaslı vücudunu sarstı. Ona sırıttım. "Daha iyi bir

"

"Hayır," diye cevapladı Tex hemen.

Cevabı biliyordum, ama Tex'in bunu yüksek sesle söyleyeceğini beklemiyordum. Gözleri karardı ve başını eğdi.

"Hiç olmadı," diye ekledi.

Tex'i araştırıyordum. Gençken yanlış arkadaşlarla takıldığı birkaç olay olmuştu, ama hiç başını belaya sokmamıştı. Üç kez okuldan atılmıştı, ama bundan öteye gitmemişti. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum, ama bu benim takıntımın artmasına neden olabilirdi.

Zaten çığırından çıkmış durumda değil sanki.

"Yatağa gir, Tex," diye emrettim.

Dudaklarını yaladı, bana baktı, sonra yatağın diğer tarafına. Gözleri kan çanağıydı ve şüphesiz yorgun düşmüştü. Güneş ufukta yükselmeye başlamıştı ama karartma perdeleri sayesinde oda sadece yapay ışıkla aydınlanıyordu.

"Brycen Grennan'a ne oldu?"

Odadaki tüm hava emilmiş gibiydi ve Tex'e bakarken nefesim kesildi. Dudakları hareket ediyordu, ama kulağıma tek bir kelime bile ulaşmıyordu.

Geçmişe geri çekildim.

"Üzgünüm," diye ağladı Brycen.

"Saçmalık," diye bağırdı Benito.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben yumruklarımı bir kez daha geri çektim. Gri gözleri bana merhamet etmem için yalvarıyordu. Kalbim boğazıma sıkışmış, midem ayaklarımın dibine inmişti.

"Her şeyi mahvettim." Brycen'in gözleri benimkilere dikildi.

Ne diyebilirdim ki? O sadece batırmakla kalmamıştı. Ailemi benden almaya çalışmıştı.

"Batırmak, polisi arayıp birkaç şey anlatmaktır. Hemen Enzo'ya rapor etmek senin lehine olurdu. Ama sen öyle yapmadın, değil mi?" Benito, yumruklarını yanına indirmiş, volta atıyordu.

Kardeşim aile dışındaki insanlara karşı her zaman dikkatli davranırdı, ama acısı yüzünden okunuyordu. Brycen'in yanağından gözyaşları süzülerek birkaç kan lekesini sildi. Bundan zevk almayı kendimde bulamadım. Başkalarına acı çektirmek benim için huzur verici bir andı ve Brycen bunu kalbimle birlikte benden çalıyordu.

"Hey!" Yüzümün yan tarafına gelen keskin bir tokat beni anılarımdan kopardı. Gözlerimi kırptım ve gri gözler anılarımın en uzak köşesine kaybolurken mavi gözlerle karşılaştım.

"Siktir, buradasın," dedi Tex, nefesini bırakarak. Başparmağıyla yanağımı ve sakalımı okşadı.

Bu, pek kimsenin bana vermeyeceği bir rahatlıktı. Bunu yapan tek kişiler kardeşlerimdi. Brycen bile bazen yorgun düşerdi. Ne zaman kendimi kaybetsem, o uzak dururdu.

Tex ise her zaman yanıma yaklaşırdı. Ona uzandım ve onu yatağa çektim. Üstüne yuvarlandığımda homurdandı ve vücudumla onu yatağa yapıştırdım.

"Hey, ne yapıyorsun Enzo?" Elini yan tarafıma vurdu ama ben kıpırdamadım.

Yüzümü boynuna dayadım ve kokusunu içime çektim. Etrafımdaki sesleri susturarak beni sakinleştiriyor ve olduğum yere sabitliyordu. Tex altımda kıvranıyordu.

"Böyle kal," dedim.

"Sadece konuşursan."

Bu adil bir takas mıydı? Aklım bir cevap bulamadan, ağzım konuşmaya başladı. "Brycen benim için önemli biriydi."

Tex altımda kaskatı kesildi, ama ben devam ettim. Hikayeyi o istedi, ben de anlatacaktım. Üzerinde telefon ya da kayıt cihazı yoktu. Yatakta sadece ikimiz vardık, yalnızdık.

"Bir hayır etkinliğinde tanıştık; randevusu onu terk etmişti. Ama bütün gece boyunca konuşmaya devam ettik. O çılgın, neşeli ve..." *Benim olmadığım her şeydi.*

Tex'in kalp atışlarını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve bir saniye boyunca bu hissin tadını çıkardıktan sonra devam ettim.

"Bir şey diğerine yol açtı ve onu otele geri götürdüm." "Beni
götürdüğün otele mi?" diye sordu Tex.

"Evet."

Tex altımda kaskatı kesildi. Yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi hissettim. Başımı geriye eğdim, ama o bana bakmayı reddetti.

"Tamam, seviştiniz, sonra ne oldu?" Sözleri hem açık hem de keskin idi.

"Orada kaldı. Otelin süitinde kalmaya başladı. Kısa sürede daha fazlasına dönüştü. Brycen benim istediğim şeydi ve o da kendini bana teslim etmekten mutluydu."

Belki de bu bir işaretti.

"Birkaç ay birlikte olduktan sonra onda bir farklılık olduğunu fark ettim. Her zaman paraya ihtiyacı vardı ve ona verdiğim para asla yetmiyordu. Otelde eşyalar kayboluyordu ve ona sorduğumda, kız kardeşinin yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Nefes aldım. "Evet, öyle yaptı. O sırada hastanedeydi, bu yüzden ona faturaları ödeyebilmesi için yeterli parayı verdim, böylece artık stres yaşamayacaktı."

Tex'in koyu renkli kaşları birbirine yaklaştı. "Tıbbi borçlarla boğuşuyor." Ödevini yapmış olmasına şaşırmalı mıyım? Tex, Brycen'in aksine vahşi biriydi.

Brycen'ın aksine, mavi gözlerinde zeka vardı. Benzerlikler vardı ama çok fazla farklılıklar da vardı. Belki de bu yüzden...

"Ona hiç para vermiyordu. Ama ben hepsini görmezden geldim." Utanç duygusu içimi kapladığında midem burkuldu.

Tex uzanıp omzuma dokundu. Normalde dokunulmaktan çok nefret ederdim, özellikle de kendi duygularımı yaşamaya zorlandığımda, ama Tex'in eli sıcak bir battaniye gibiydi.

"Birkaç ay birlikte olduktan sonra, rastgele zamanlarda ortadan kaybolmaya başladı. Ben buna pek aldırmadım. Oteli haftada sadece bir veya iki kez ziyaret ediyordum." Geriye dönüp baktığımda, fark etmem gereken birçok işaret vardı. "Ancak, ona verdiğim miktarı azalttım. Böyle devam ederse aşırı dozda alacaktı. Brycen bana yardım alıp yavaşlayacağına yemin etmişti. Ama bu hiç olmadı. Bunun yerine, polislerle buluşmaya başladı."

Tex bir kez daha altımda kaskatı kesildi. Bu sefer, onun bana yaptığı gibi onu teselli etmeye çalıştım. Doğru yapıp yapmadığımı bilmiyordum.

"Ailemle ilgili bilgileri sattı, ama onu otelde tuttuğum için, uyuşturucu alışkanlığını sürdürmek için yeterli bilgiye sahip değildi. New York'u neredeyse tamamen kontrol altına almıştık. Birdenbire polisler işyerlerini basmaya, sevkiyatlara baskın yapmaya başladı. İşler hızla kötüye gidiyordu." Yüzümü boynuna dayadım ve bir kez daha derin bir nefes aldım. "NYPD ve diğer ailelerle sürekli çatışıyorduk." Çok şey kaybetmiştik ve bunun nedenini bulamıyorduk.

Tarih kendini tekrar etmeye çalışıyor, ama bu Tex değil. Ruhumun derinliklerinde, olanların hiçbirinin sebebi onun olmadığını biliyordum. O Brycen değildi.

"Onun görüştüğü tek Vitale ben değildim."

"Ne?" diye bağırdı Tex.

Onun görünür öfkesine kaşlarımı kaldırdım. *Bana mı kızgın?*

"Yani o sadece bir ispiyoncu değil, aynı zamanda aldatıcı bir pislik miydi?"

Kahkaha patladı ve ben kendimi toparlamaya çalışırken yüzümü sakladım. Kardeşlerim dışında biriyle en son ne zaman gülmüştüm?

"Evet, ama adil olmak gerekirse, birlikte olduğumuzu hiç söylememiştik. Onun kalması, benimle birlikte olmaktan memnun olduğu anlamına geldiğini düşünmüştüm."

"Onun olduğunu nasıl anladın?" diye sordu Tex.

Tüm o kan ve acıyı hatırlayarak öfke beni sardı. "Kardeşimi vurdu."

"Ne?" Tex oturmaya çalıştı, ama ben onu tekrar yatırdım.

Hayatımın bir gününde daha Benito'nun renginin solduğunu ya da acı içinde terlediğini görmek istemedim.

"O... hayatta mı?" diye sordu Tex.

"Resmi gördün." Ona sormama gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu. "Kardeşim, aileyi öncelikli tutmadığımda neler olacağını hatırlatmak için bana verdi." Bu sadece bana değil, ikimize de bir hatırlatmaydı.

"Bu çok berbat, ama aynı zamanda..." Tex omuz silkti. "Güzel demek istemiyorum, ama birbirinizi desteklediğiniz açık."

Başımı salladım.

Tex kıpır kıpırdı ve acil bir sorusu olduğunu anlayabiliyordum. Sonunda sorusunu sormasını bekledim.

"Onu seviyor muydun?"

Geri çekildim ve Tex'in gözlerine baktım. Soruyu düşünürken kaşlarım çöktü.

"Boş ver." Başını salladı ve bakışlarımdan kaçtı.

Tüm ağırlığımı bir elime verdim, diğer elimle çenesini tuttum ve başını bana dönmesini sağladım. "Sevdiğimi söyleyemem. Brycen birçok ihtiyacımı karşılıyordu. O, istediğim ve hatta bazen değer verdiğim biriydi."

Tex yine sertleşti.

"Ama ona onu sevdiğimi asla söyleyemedim."

Tex yüzümü inceledi. Aradığı şeyi bulmuş olmalıydı, çünkü altımda gevşedi.

"Bunu yapmak istemedin," diye sordu

Tex. "Brycen'i öldürmek mi?"

Tex bana bakarken yüzü soldu. Başını yukarı aşağı salladı. "Hayatta

yapmak istemediğimiz ama yapmak zorunda olduğumuz birçok şey var."

Tex alt dudağını ısırdı, eti acımasızca ısırdı. Onu serbest bıraktım ve başparmağımla okşadım, teslim olup onu tatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Biraz hareket ettim ve gözlerine baktım. "Sıra

bende." "Sıra sende mi?"

"Ne yapacaksın?" diye sordum. "Artık biliyorsun."

Tex gözlerini sıktı ve şu anda ondan bunu istemek için çok fazla olduğunu anladım. Öne doğru eğildim ve dudaklarımızı birbirine değdirdikten sonra ondan uzaklaştım. "Biraz uyu. Bugün izinlisin, o yüzden mümkün olduğunca çok uyu."

"Nasıl..." Tex inledi. "Boş ver." Hareket etti ve yanımdaki yorganın altına girdi.

Uzaktan kumandayı aldım ve ışıkları kapattım, ardından perdeleri kapatan başka bir düğmeye bastım. Oda karanlığa büründü. Tavana bakarak birkaç saniye geçirdim. Tex'in henüz uyumadığını biliyordum. Nefesi henüz düzelmemişti.

Midem kasıldı. *Bu sefer giderse, onu durduracak mıyım?*

Tex beni şaşırttı, neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaştık. Onun sıcaklığı beni cezbetti. Sanki bir kelebek ışığa çekilir gibi. Bunun kötü olduğunu biliyordum, ama uzaklaşmak da istemiyordum. Başını göğsüme koydu ve ben içgüdüsel olarak kollarımı ona doladım. Bir saniye gerginleşti, sonra gevşedi. Aramızda sessizlik oluştu, ikimiz de uykuya dalmadık ya da hareket etmedik.

Tex'in yatıştırıcı sesi sessizliği bozdu. "Ben de Brycen gibi mi

olacağım?" Kollarımı ona daha sıkı sardım. *Umarım olmaz.*

Enzo yanımda uyurken ona baktım. İlk başta kollarında sıkışmış, kapana kısılmıştım, ama bundan hoşlanıyordum. Biraz zaman aldı, ama sonunda kurtulmayı başardım. Şimdi, önceki geceyi düşünerek ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Başım hafifçe zonkluyordu ve bu, onun yatağından çıkmam için yeterliydi. Aşağıya mutfağa indim, kahve makinesini buldum ve çalıştırdım. Kahvenin kokusu, bana yapışmaya çalışan uykunun bir kısmını silkelememe yetti. Düzgünce düzenlenmiş dolaptan bir kupa çıkardım ve tezgahın üzerine koydum, boşluğa bakarak.

Brycen Grennan yine aklımdaydı. Ancak bu sefer, öncekinden farklı hissediyordum. Enzo'yu kendi kardeşi ile aldatmıştı. Ve onu kullanmıştı. *Bu, onu öldürmenin doğru olduğu anlamına gelmez.* Midem düğümlendi.

Hayır, bu doğru değildi, ama eğer her şey onun söylediği gibi olmuşsa, öfkesini anlayabiliyordum. Onların dünyası benimkine benzemiyordu. Ben de daha önce aldatılmıştım ve en fazla bir adamın evine ve arabasına yumurta atmıştım. Vitales'lerin gözünde bu çok daha ciddi bir suç olmalıydı. Ve Brycen'i öldürmek *istediği* de yoktu...

Mazeretler, mazeretler, mazeretler.

İnledim ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Yine bir adamı öldürmeyi haklı çıkarmaya çalışıyordum. Bunu yapmak istememiş olması ya da Brycen'in aldatmış olması önemli değildi. Ahlaki olarak, doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyordum ve Enzo'nun yaptığı şey çok yanlıştı. Yine de onun açısından bakmaktan kendimi alamıyordum. *Neyim var benim?*

"İyi misin?"

Sesini duyunca irkildim. Kupa tezgahtan düştü, yere çarpmadan yakaladım. İç çekerek doğruldum. Enzo kupayı benden aldı ve tezgahın üzerine koydu.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu.

"Sebebi yok," diye mırıldandım, yalan söyleyerek. "Neden uyanıksın?"

Enzo omuz silkti. "Erken kalkmayı severim. Hep öyle olmuştur." Kendine bir fincan aldıktan sonra, o koyu renkli gözleri bana sabit bir şekilde baktı. "İyi misin?" diye tekrar sordu.

Gerçekten beni önemsiyor mu? Umursayan tek kişiler Chelsea ve Rourke gibi görünüyordu. Diğerleri de soruyordu, ama soru sorulduktan sonra zihinlerinin başka yerde olduğu belliydi. Sanki sana aynı şekilde cevap verebilmek için zorunlu "İyiyim" cevabını bekliyorlardı. Enzo öyle değildi. Bana bakarak bekledi, gerçekten iyi olup olmadığımı bilmek istiyordu.

"Evet," dedim sonunda. "Dün geceden daha iyi."

O, benim doğruyu söylediğime ikna olmuş gibi başını salladı. "Bu, konuştuğumuz şeyleri kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Birini öldürmen konusunda mı?" diye sordum.

Gerginlik geri geldi ve aramızdaki boşluğu doldurdu. Enzo başını salladı. "Evet."

Kuru bir kahkaha attım. "Ben bir polisim, biliyorsun. Birini öldürdüğünü bildiğim için seni teslim etmem gerekiyor. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor."

"Ama sen çelişki içindesin." "Öyleyim."

Enzo elini uzattı, avucuyla yanağımı okşadı. Gözlerinde bir anlık endişe ve üzüntü belirdi, bu da içgüdüsel olarak ona daha yakınlaşmamı sağladı. İçimdeki her şey onu rahatlatmak için çığlık atıyordu. Kahretsin, yavaş yavaş onun muhteşem penisi ve tehlikenin heyecanından daha fazlasına kapılıyordum. Onu umursamaya başlamıştım.

Enzo'nun dudakları benimkine değdi. "İşini bırakman için seni ikna edemem mi?" diye sordu.

Ben güldüm ve dudakları benimkine karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır, ikna edemezsin. İşimi seviyorum."

"Öyle mi?" diye ısrar etti.

Başımı salladım. "Yani, çoğunlukla. Ya da dedektif olduğumda seveceğim." "Bu yüzden mi Blu'da beni arıyordun?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Enzo'ya ne kadarını anlatıp ne kadarını anlatmayacağımı bilmiyordum. Ben cevap vermeden başını salladı.

"Neden bu yaşam tarzını bırakmıyorsun?" diye sordum. "Bu yaşam tarzını umursamıyor gibisin."

Enzo kaşlarını çattı. "Bundan kurtulmak mümkün değil. Ailem benim her şeyim."

Bu neden kalbimi sıkıştırdı? Kıskançlığa yakın bir duygu içimi kemirdi, ama onu bastırdım. Gözlerimi kaçırdığımda, Enzo çenemi tutup yüzümü ona doğru çevirdi.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Ailen senin için önemli. Anlıyorum."

Sanki her zaman benden daha önemli bir şey varmış gibi hissediyorum. Tanıdığım herkes için.

"Konuş benimle," dedi Enzo.

"Kahve ve kahvaltı istiyorum," dedim, onun elinden kurtulup konuyu saptırarak. "Bu sırayla."

Enzo bileğimi yakaladı ve beni döndürdü. O bana öfkeyle bakarken sırtım tezgaha çarptı. Yüzündeki o sinirli ifadeyi hiç sıkılmayacak mıyım? Penisim birdenbire sertleşti ve ona defolup gitmesini söyledim. Enzo'yla sevişmeyi bırakmalıydım, yoksa aklımı kaçıracaktım.

"Lütfen, az önce ne düşündüğünü söyle. Anlamıyorum." Kaşlarını çatıp kaşlarını çattı. "Anlamak istiyorum."

Ağzımı açıp ukala bir cevap vermek için hazırlandım. Gözlerine bir bakış attım ve yapamadım. Yavaş yavaş, Enzo hakkında bazı şeyler fark etmeye başlamıştım. O çılgın, tehlikeli bir adamdı, ama ondan daha fazlası da vardı.

"İnsanların her zaman başkalarını benden önce koyduğunu düşünüyordum. Nasıl... Eğer şu an olduğumuzdan daha fazlası olursak, senin ailenin benden daha önemli olacağı için biraz kıskançtım. Bu hiçbir şey, ama..."

"Bizim hiçbir şey olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Ona göz kırptım. "Sıcak seks dışında mı? Bilmiyorum."

Enzo beni kendine doğru çekti. "Sen benimim dediğimi duymadın mı?"

Omurgamdan bir titreme geçti. "E-evet," mırıldandım. "Ama bu sadece insanlar sevişirken söyledikleri bir şey."

"Ben sadece laf olsun diye konuşmam."

Vücudum ısındı. Enzo'ya ve yüzündeki öfkeye bakmaktan başka bir şey yapamadım. Elini boğazıma koydu ve sıkarak beni dudaklarımız buluşana kadar kendine çekti.

"Seni bırakmayacağım, Tex," diye fısıldadı.

"Ya şu anda gitmek istersem?" diye sordum, dudaklarım onun dudaklarına değmiş, onun beni daha fazla öpmesini arzulayarak.

"Sana birçok şans verdim. Artık başka şans vermeyeceğim."

Sesinde, denemek istemediğim bir kararlılık vardı. En azından aklı başında olan tarafım istemiyordu. Azgın beynim ise neredeyse beni tutsak etmesini ve asla kaçmama izin vermemesini istiyordu. *O zaman onun beni gerçekten önemsediğini anlardım.*

Kahretsin, terapiye ihtiyacım var.

Enzo uzaklaştı ve fincanlarımıza kahve doldurdu. Krema ve şekeri çıkardı. Birlikte, içeceklerimizi istediğimiz gibi hazırladık. Onun içeceğini nasıl sevdiğini görmek için ona baktım ve onun da beni izlediğini fark ettim. Hemen kendi içeceğime odaklandım.

"Ailem benim için önemli," dedi Enzo. "Ama sen de öylesin. Yoksa neden güvenliğini sağlamak için bu kadar zaman harcayayım ki?"

Enzo'ya baktım, midem altüst olmuştu. Beni alt etmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Tekrar kahveme odaklandım. İlk yudumda dudaklarımdan bir inilti çıktı. Sanki sıvı altın boğazımdan akıyor ve duyularımı uyandırıyordu.

Telefonum tezgahın üzerinde titreyerek beni gerçeğe geri döndürdü. Ekranda Rourke'un adını görünce telefonu kaptım.

"Cevap verme," dedi Enzo.

Yukarı baktım, kaşları kalkmıştı. Kaşlarımı çattım. "Cevaplamam lazım. Ortağım arıyor.

Muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordur."

"Bugün çalışman gerekmediğini sanıyordum?"

Başımı sallayarak ekrana baktım. "Çalışmıyorum, ama Rourke ve ben genellikle izin günlerimizde buluşuruz. Kahve içip parkta yürüyüş yapar, hayat, iş ve diğer her şey hakkında konuşuruz."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Enzo sertçe. "O iyi bir arkadaş."

"Sadece arkadaş mı?" diye karşılık verdi.

Ona göz kırptım ve gülümsedim. "Evet, arkadaş. Chelsea de arkadaşım. Bütün arkadaşlarım tam olarak söylediğim gibidir. Gözlerine o bakışı takma."

"Ne bakışı?"

Gözlerimi devirdim. "Bana çok yakın olduğunu düşündüğün herkese yasadışı bir şey yapmak istediğini gösteren o bakış."

Onun ilk içgüdüsünün bu olması hoşuma gitmiyor değil. Bende bir sorun olabilir, ama bu çok seksi. Yine de bunu Enzo'ya asla söylemem. Bunu çılgınca bir şey yapmak için bir neden olarak görür.

Telefonum çalmayı kesti ve sonunda tekrar ona odaklandım. "Kahretsin. Onu geri aramam lazım."

Enzo telefonumu aldı, pantolonunun paçasına soktu ve kupasını aldı. Bir yudum aldı, uzaklaşıp bir çekmeceyi açtı ve içinde bir şeyler aramaya başladı.

"Buralarda birkaç iyi restoran var. Ya oraya gideriz ya da eve sipariş veririz."

İnledim. "Telefonumu geri ver."

"Ne yemek istersin?" diye sordu, bir yığın paket servis menüsü seçerek. "Biraz geç uyandık, bu yüzden kahvaltı ya da öğle yemeği seçenekleri var."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Beni duymamış gibi davranmaya devam edeceksin, değil mi?"

Enzo bana baktı ve gülümsedi. "En çok ne yemeyi seversin?"

Siktir. O çok tatlı.

Enzo gibi bir adamı tarif etmek için "sevimli" kelimesini kullanacağımı hiç düşünmemiştim. Kahretsin, hiç yapmayacağımı düşündüğüm her şeyi yapıyordum. Kahvemi yudumlarken, içki içmediğimi ve içki içme isteğim olmadığını fark ettim. Biraz kokain alıp birkaç çizgi çekme düşüncesi de ortadan kalkmıştı. Enzo menüleri incelerken, tek yapabildiğim onun yanında ne kadar sakin olduğumu düşünmekti. Kızgın olmadığım zamanlarda.

Kafam bu kadar karışıkken işimi nasıl yapabilirim?

"Bir şey seçmezsen, ben senin için seçerim," dedi Enzo.

"Peki." Menüyü aldım ve göz gezdirdim. Rourke bekleyebilirdi. Şimdilik. "Yunan yemeği canım çekti."

Enzo telefonumu çıkardı ve bana uzattı. "Şifre." "Telefonumu karıştırmanı istemiyorum."

"Benimki yukarıda. Sadece bize yemek sipariş etmek için kullanacağım," dedi sabırla.

Ona baktım, ona ne kadarını vermek istediğimden emin değildim. Yavaşça, onun göremeyeceği bir yerde şifremi girdim. Telefonu geri aldığında, Enzo restoranın numarasını çevirdi ve telefonumu kulağına dayadı.

Onu, tanıdığım diğer, daha dürüst insanlardan daha fazla güvenebileceğimi ne söylüyordu?

I ELİMDE TUTMAK İSTİYORUM.

Tex'e eve döndüğümü hayal ederken, bu sözler reklamlardaki akılda kalan bir jingle gibi kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. Her gece onu yatağımda görmek. Her sabah kahvesini yudumlarken inlemesi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Tex.

Yemekten sonra mutfağı temizledik. Normalde işe dönmeden önce onun ne yaptığını kontrol ederdim. Bizi kimlerin ihanet ettiğini bulmaya hiç yaklaşmamıştım. Maaş bordromuzda birçok polis ve federal ajan vardı. Bildiğim kadarıyla, hiçbirinin gelirinde artış yoktu. Yine de, ailemin parasını çalacak kadar cesurlarsa, izlerini saklayacak kadar da akıllı olmalılar.

Tex'ten yardım isteyemezdim ya da onu bu işe karıştıramazdım. En iyisi onun bu işten uzak durmasıydı. En azından o zaman Benito beni onu ortadan kaldırmam için göndermezdi.

"İzin günlerinde genellikle ne yaparsın?"

"Son zamanlarda mı?" Tex bana gergin bir şekilde baktı. "Pek bir şey yapmıyorum."

"İzin günlerinde beni araştırıyordun, değil mi?" "Sen ne yapıyorsun?"

Tex, soruyu geçiştirerek sordu.

Sessizce oturduk, ikimiz de cevap vermek istemiyorduk. Ayağa kalktım. "Film izleyebiliriz ya da kitap okuyabiliriz."

"Önce film izleyelim," dedi Tex.

Ayağa kalktı ve oturma odasına doğru yöneldi, ama birden durdu. "Şey, buradaki televizyon nerede?"

"Tüm odaları kontrol edecek vaktin olmadı mı?" diye sordum ve sağa dönüp koridora doğru yürüdüm. Çamaşır odasında kurutucunun yanında dolap gibi görünen bir kapı vardı, ama o kapı başka bir odaya açılıyordu.

"Baktım," dedi Tex, hemen arkamdan.

Kapıları açtım ve gizli bir odaya girdim.

"Vay canına." Tex yanımdan geçip yumuşak çift kişilik koltuğa oturdu. "Kendi sinema salonun var. Lanet olsun, para gerçekten mutluluk getiriyor."

Duvarlardan birindeki düğmeye bastım ve izlediğimiz şeyleri kontrol eden bilgisayar ortaya çıktı. "Ne izlemek istersin?"

"Korku filmi mi? Yoksa aksiyon filmi mi?"

Koleksiyonumu inceleyerek mükemmel filmi seçmeye çalıştım. Tex arkamda belirdi. Farkına varmadan beni kenara itti.

"Bond filmi her zaman iyidir."

Öyle miydi?

"Lütfen onları izlediğini söyle," dedi Tex.

"Hayır." Çocukken filmleri sevmezdim, yetişkin olarak da sevmiyordum. Beğendiğim birkaç iyi belgesel vardı. Giancarlo'nun beni film odasına ikna etmesine izin vermemin tek nedeni buydu.

"Tamamdır. Hepsini izleyeceğiz." Tex beni bir koltuğa itti ve oturdu.

"Ne mükemmel olur biliyor musun?" Hala açmış gibi dudaklarını yaladı. "Patlamış mısır."

Ayağa kalktım ve arka dolaptan patlamış mısır makinesini çıkardım.

"Bu yerde her şey var," dedi Tex özlemle. Telefonu çaldı ve o anı bozdu, ben de onu elinden almak istedim. Tex ekrana baktı ve telefonu cebine geri koydu.

"Acele et. Aklın başından gidecek."

Bundan şüpheliydim, ama Tex'in heyecanına kapılmamak elde değildi. Yanına oturup filmin başlamasını izledim. Gözlerim ona kaydı, bir avuç patlamış mısırı ağzına atarken yüzünü aydınlatan heyecanı izledim.

"Bana bakmayı bırak da filme dikkatini ver," dedi Tex, dirseğiyle beni dürterek.

Dikkatimi tekrar ekrana çevirdim ve kendimi dikkatimi vermeye zorladım. Film ilerledikçe, yanımdaki adama gizlice bakışlar attım. *Bunu yaptığıma inanamıyorum.*

Son jeneriği ekranda akmaya başladı. Üçüncü filmde, sorularım azalmıştı.

"Geç oluyor," dedi Tex, ama kalkmaya niyetli değildi.

Ekranı kapatıp ayağa kalktım. "Hadi, Penelope'yi kontrol edelim."

Tex başını salladı. Bir saniye daha oturduktan sonra ayağa kalktı ve popcornumuzun bulunduğu kapları aldı.

"Gitmeden önce ortalığı süpürmek istemiyor musun?" diye sordu Tex.

Çoğu insan beni acele ettirir, temizliği sonra yapabileceğimi söylerdi. "Evet."

Tex başını salladı. "Burada özel temizlik malzemeleri var mı?"

"Dolap kapısının yanındaki dolapta."

Tex oraya gitti ve temizlik malzemelerini çıkardı. Kullanmadığımız koltuklar da dahil olmak üzere, koltuklarda tüy toplayıcıyı kullanırken bana elektrikli süpürgeyi uzattı.

"Beni izlemeyi bırak. Evin dağınık halini gördüğünü biliyorum, ama ben temizlik yapmayı biliyorum."

"Neden şimdi temizlik yapıyorsun?"

Tex'in siyah kaşları çöktü ve burnu buruştu. "Çünkü bunun seni rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Son film sırasında, yere düşen patlamış mısırları sürekli izliyordun."

Ben fark etmiştim, ama onun fark ettiğini düşünmemiştim. "Tamam, bitti," dedi Tex.

Eşyaları kaldırdı ama yanlış yere koydu. Arkasına geçip düzelttim. "Not aldım, her şeyin bir yeri var. Hepsini ezberlemek imkansız, biliyorsun. Bir etiket makinesi falan al."

"Senin arkandan gidip düzeltmekten rahatsız değilim."

Temizlik, tamamen kontrolüm altında olan tek şeydi. Bu konuda fazladan düşünmeme gerek yoktu.

Her şey temizlendikten sonra, otoparka doğru yola çıktık. Tex tüm yol boyunca sessizdi, omuzları çökmüştü. Yol boyunca konuşmaya devam etmesini bekliyordum, ama apartmanına varana kadar sessiz kaldı.

"Peki, sanırım ben..." Tex arabadan atladı. "Nereye gidiyorsun?" "İçeriye," dedim, kapısını işaret ederek.

Tex ağzını açtı ama ben parmağımı dudaklarına koydum. "Zamanını boşa harcama. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Tex pes ederken derin bir nefes aldı. Anahtarları elinde, saniyeler içinde kilidi açtı. Duvardaki şifreyi girdi, ben de ona baktım.

"Yeni güvenlik sistemi mi?"

"Biri evime girmiş," dedi Tex, bana keskin bir bakış atarak.

Sanki ben yapmamışım gibi mırıldandım. Penelope'yi bacaklarımın arasında dolaşırken buldum, dikkatimi çekmek için miyavlıyordu.

"Penelope ismini nasıl buldun?" Güzel turuncu kediyi kucağıma aldım ve kollarımda mırıldanırken kulaklarının arkasını kaşıdım.

Tex yaklaştı ve Penelope'yi okşamaya başladı. Göğsüm sıkıştı ve bu hissi uyandıran şeyi anlamaya çalıştım. Sürekli çözmeye çalıştığım duyguların ağına takılmıştı.

"Sıkıcı bir hikaye." Parmağıyla kedinin burnuna dokundu. "Değil mi, Pen?"

Tex'in yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve anında onu zincirlemek istedim. Bana, sadece bana öyle gülümsemesini istedim.

"Neden Pen'e öyle bakıyorsun?" Tex kediyi kollarımdan aldı ve ben de turuncu tüylü topu kızgın bir bakışla süzdüm. "Enzo, kedimi incittin ve yemin ederim ki, seni öldürmemi engelleyecek hiçbir hapishane hücresi yok."

Gülmemeye çalışırken ağzımın köşesi titredi. "Demek, geçmeye hazır olduğun bir sınır var."

Tex başını salladı. "Bir adamın tüylü bebeğini incitmek, bunu hak etmek demektir."

Elimi kaldırdım ve diğer elimi kalbimin üzerine koydum. "Yemin ederim, Penelope'nin tek bir saçına bile zarar vermeyeceğim."

Tex kediyi yere indirirken başını salladı. Yavaşça ayağa kalktı ve mavi gözleri bana odaklandı. "Zorbalık yapmaman gereken kişilerin listesini gözden geçirmemiz mi gerekiyor?"

"Söz konusu listedeki insanlardan herhangi birine zarar verirsem beni terk etmeye çalışacak mısın?"

"Evet," diye karşılık verdi Tex. Kollarını kavuşturdu ve inledi. "Bu delilik." "Eve vardığımızda listeyi bana verebilirsin."

Tex'in kolları yanlarına düştü. "Ne? Ben evdeyim."

O cümlesini bitirmeden ben çoktan başımı sallamıştım. "Buraya senin eşyalarını almaya geldik. Pen'i de alabiliriz."

"Senin evinde onun için hiçbir şey yok," diye itiraz etti Tex.

Onun yanından geçip yatak odasına doğru yürüdüm.

Tex hemen arkamdaydı. "Senin evinde evcil hayvan beslemeye izin var mı ki?"

Dolabını karıştırarak, götürebileceğim ve yerine koyabileceğim eşyaları seçtim.

"Beni dinliyor musun, Enzo?" diye sordu Tex.

"Bu bina benim."

"Lanet olası zengin pislik. Tabii ki senin."

Tex elimden bir şeyler almaya çalıştı. Onu yatağa itip sert bir bakış attım.

"Seninle kalacağım demedim."

Bir çanta aldım ve içine giysileri düzenli bir şekilde koymaya başladım. "Sana sorduğumu hatırlamıyorum."

Tex'in ağzı açılıp kapandı. Yanına gittim ve çenesini yukarı iterek ağzını kapattım.

"Kesinlikle ihtiyacın olan her şeyi al."

Tex benimle tartışmaya hazır görünüyordu ve ben parmağımı dudaklarına koydum. "Tekrar söylüyorum, rica etmiyorum. Ya sen yap ya da ben yaparım."

Bana öfkeyle baktı ve ben onu bağlayıp arabanın bagajına atmaktan birkaç saniye uzaktaydım. Yüzümden bunu anlamış olmalı ki Tex ayağa kalktı ve

küfürler mırıldanarak eşyaları toplamaya başladı.

Onun evinden ayrılıp iki saat içinde benim evime döndük. Teslimat için bolca zaman vardı.

Penelope asansörde yolculuk boyunca miyavladı.

"Biliyorum Pen, kaçırılıyoruz, ama endişelenme. Enzo'nun senin tırmalayabileceğin güzel bir kanepesi var."

Asansör kapıları açılırken sırtım gerildi. Tex asansörden adeta zıplayarak çıktı ve kapıma doğru yöneldi.

"Söylediğini hatırla..." Tex birden durdu. "Bu eşyalar da ne böyle?"

Kapının her iki yanında bir yığın kutu vardı. Bazılarının üzerinde marka isimleri yazıyordu. Tex bunları okuduğu anda bana döndü.

"Ona kedi ağacı mı aldın?"

Kafamı salladım. "Ona dört kedi ağacı aldım. İkisi üst kata, biri oturma odasına, diğeri ise duvara monte edilecek."

Tex ağzı açık kalmış bir şekilde bana bakmaya devam etti. Gözlerimi kısarak bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlamaya çalıştım. *Kızgın mı, yoksa sinirli mi?*

"Diğer kutular ne olacak?" diye sordu Tex.

Kapıyı açtım ve o, kafesindeki Penelope ile içeri girdi. Onu yere indirdi ve kutuları içeri taşımaya yardım etti.

"Kedilerin küçük yerlerde uyumayı sevdiklerini okudum. Etrafta kutuların dağılmasını istemiyorum, bu yüzden Pen'in uyuyabileceği birkaç köşe yaptım. Mobilyalarımı mahvetmesini önlemek için altı tane tırmalama direği aldım."

Tex ıslık çaldı. "Bu biraz abartılı değil mi sence? Pen tek bir kedi, tabii sen de kendine bir tane almayı düşünmüyorsan."

Kafamı salladım. "Aklımın ucundan bile geçmedi."

Hareket etmeyi bıraktı ve ben de büyük kutuyu onun etrafında hareket ettirmek zorunda kaldım. "Peki... peki ya, bilirsin."

Cevap bulmaya çalışırken başımı eğdim. "Bilmiyorum."

Tex inledi. "Her ne ise." Aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Bitti mi... Bilmiyorum."

Dört adımda aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi boynuna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum; artık sana beni terk etme şansı vermeyeceğim."

Tex'in kaşları çöktü. "Peki ya hapse girdiğinde?" Boğazını temizledi ve dik durdu. "Ben bir polisim. Sen ise kötü adamsın."

Gözlerinin içine baktım. "Okulda pek iyi değildin." Bana göz kırptı. "Ne, neden böyle söylüyorsun?"

Onu yukarı çıkarmak ve benim altımda olmaktan başka bir şey düşünemeyecek hale getirmek için ne kadar istesem de, onu bırakmaya karar verdim.

"Dinleme konusunda berbatın." Başka bir kutu aldım ve ona uzattım. "Seni asla bırakmayacağım, Tex Caster."

"Tamam, son parçayı da yerleştirdim. Ne yapıyorsun?" diye sordu Tex.

Ben yemeği karıştırırken o omzumun üzerinden bakıyordu. "Siktir, kokusu çok güzel." Kulağıma inledi.

Vücudum anında ısındı, sikim sertleşti. Göğsü sırtıma bastırılmıştı ve ince tişörtünden vücudunun sert hatlarını seçebiliyordum.

"Geri çekil," dedim.

Soğuk hava sırtımı okşadı ve neredeyse ona geri gelmesini isteyecektim. Tex yana doğru hareket ederken siyah saçları kaşlarının üzerine düştü. Bakışları yüzümün yan tarafına yoğunlaşmıştı ve ben tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Neden?"

"Dikkatimi dağıtırsın ve risotto hassas bir yemektir." "Dikkatini mi dağıtırım? Nasıl?"

İç geçirdim. "Bu kadar yakın olman, seni tezgahın üzerine eğip boğazına bıçak dayayarak sikmek istememe neden oluyor."

Tex keskin bir nefes aldı ve ben bir anlığına ona baktım. Göz bebekleri büyümüştü ve bunun gerçekleşmesine fazlasıyla hazır görünüyordu.

"Buna karşı değilim, ama mutfak bıçaklarını kullanmana biraz şaşırdım."

Ağzım kıvrıldı. "Kullanmam. Her zaman üzerimde bıçak taşırım."

"Bu... Lanet olsun, bu çok seksi."

"Penelope'yi kontrol et," emrettim.

"Tamam, o hiç kilitli kalmayı seven bir kedi olmamıştır. O tür şeylerden nefret eder." Tex alt kattaki banyoya doğru yöneldi ve kısa bir süre sonra bir zil sesi duydum.

"Serbest ve etrafta dolaşıyor," dedi Tex.

Zihnimde daha fazla tüy temizleyici ve hava temizleyici sipariş etmeyi not ettim. Tex'in kediye fısıldayarak yeni tırmalama direklerini denemesi için onu cesaretlendirmesini dinledim. Ailemden olmayan birinin kişisel alanımda olması garipti. O zamanlar bile, bazen nefesimi tutarak onların gitmesini beklerdim.

Tex ve Penelope'nin oynaması beni daha da rahatlattı ve kendimi yaptığım yemeğe dalmış buldum.

Ellerimi kurulayıp tabakları masaya koydum ve oturma odasına geçtim. Tex, gümüş asma toplarından birini kedi ağacına attı ve Penelope onu kovalamaya başladı. Onu bir süre daha izledim.

"Sen bir sapık mısın?" diye sordu Tex. "Yemek hazır."

Gülümsedi ve ayağa kalktı. "İyi, açlıktan ölüyorum." Mutfağa girmeden önce durdu. "Eğer herhangi bir şeyi taşımamı istersen, bana söyle.

senin için uygunsuz bir şey olup olmadığından emin değildim."

Bu yeni bir durumdu, ama daha kabul edici olduğumu fark ettim. "Sana haber veririm." Bazen bir şeylerin yolunda olmadığını anlamam biraz daha uzun sürüyordu. Bir yanım, Tex'in benim rahatımı düşünmesinden hoşlanıyordu.

İkimiz de yıkandık ve masaya oturduk. Tex, yıllar boyunca mükemmelleştirdiğim mascarpone kremalı karides risottoyu görünce yüzü aydınlandı.

"Bunu senin yaptığını inanamıyorum," dedi Tex.

"Polis dosyaları sana benim hakkımda öğretmeyeceği birkaç şey var."

Tex, kaşığı ağzına götürürken durakladı. Mavi gözleri bana doğru kaydı ve genişledi. "Az önce şaka mı yaptın?"

Omuz silktim ve yemeğimi kaşıkla yedim. "Ara sıra yapabilirim."

Masadan uzanıp alnıma dokundu. "Hasta olmadığından emin misin?"

Elini itip uzaklaştırdım. "Ye."

Tex gülerek yemeğe başladı. Tex yemek yerken çok çekici inlemeler çıkardı. Onları sürekli duymak istedim. Cazdan bile daha güzeldi. Penisim sertleşti ve oturup yemek yerken onu düzeltmek zorunda kaldım.

Zil sesi aramızdaki anı bozdu. Tex telefonuna uzandı ve gülümsemesi biraz soldu. Ekrana bakarken alt dudağını ısırdı.

"Kim
arıyor?"

"Arkadaşım.
"

Chelsea ismini gördüm. "Bugün üçüncü kez arıyor."

Diğer seferlerde olduğu gibi, Tex aramayı yönlendirdi. Telefonu cebine koyduğu anda omuzları çöktü.

Uzun bir süre sessiz kaldı, ben de onu rahat bıraktım. Bir şey onu rahatsız ediyordu, ama ne olduğunu anlayamadım. Giancarlo anlayabilirdi. İnsanları okumakta çok iyiydi. Benito bile diğer insanları anlayabiliyordu. İnsanların eylemleri ve sözleri benim için bir araya getirmem gereken sürekli bir yapbozdan başka bir şey değildi. Hiçbir zaman tüm parçaları bir araya getiremedim, bu da beni kafam karışık ve tahminlerde bulunmak zorunda bıraktı.

"Geçen gün biraz kafam karışık olduğu için arıyor." Tex başını salladı. "Belki biraz daha uzun süredir."

Tabağını aldım ve o da beni lavaboya kadar takip etti. Tezgaha yaslandı, hiçbir şeye özellikle bakmıyordu. Ağzımı kapalı tuttum, barın tuvaletinin kirli zemininden onu kaldırdığım gece neler olduğunu sonunda bana anlatmasını bekledim.

Tex konuşurken kollarını ovuşturdu. "Hayatım boyunca çılgındım." Kuru bir kahkaha attı. "Bu hafif bir ifade. Ben, diğer ebeveynlerin çocuklarına uzak durmaları konusunda uyardıkları çocuktum. En büyük baş belası."

Yıkanmış tabağı uzattım, o da onu alıp bulaşık makinesine koydu. "Her şeye
bulaştım, gerçekten her şeye. Kısa sürede alkolün yeterli olmadığını anladım
ve uyuşturucuya başladım."

Sırtım gerildi. Brycen'in yüzü bir anlığına zihnimin yüzeyine çıktı, ama ikisi birbirinden çok farklıydı. Brycen bana sorunundan hiç bahsetmemişti. Tex'in buna gerek yoktu. Ben özel bir şey sormamıştım, ama o yine de bana her şeyi anlatıyordu.

"Kayıtlarında o kadar kötü olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Birkaç grafiti olayı dışında başka bir şey yoktu."

Tex güldü. "Beni araştırmış olmana neden şaşırmadım?" Sesinde üzüntü yoktu. "Babam önemli bir dedektiftir ve ben yakalandığımda her zaman nüfuzunu kullanırdı."

"Vücudunda iz bırakan baban mı?" Öfkemi zorlukla bastırdım. Elim cam bardağı sıktı. Farkına varmadan parmaklarımda bir ağrı hissettim. "Siktir, Enzo." Tex elimi yakaladı, diğer tarafa çekti ve
. "Senin sorunun ne? Dikkatli ol."

Kesikler yüzeyseldi ve daha kötüsünü de yaşamıştım. Tex yine de beni mutfakta çekip durdurdu, ta ki oturmak zorunda kalana kadar. Kardeşlerim dışında kimse yaralanmamı umursamamıştı.

Tex mutfakta koşuşturarak kağıt havlu aldı. "İlk yardım çantan nerede
çant
an "Sağ üst dolapta." O kadar şaşkındım ki, ona cevap vermekten başka bir şey
nere yapamadım.
de?" İlk yardım çantasını aldı ve saniyeler içinde önümdeydi.
Elimi ona uzattım ve o da titizlikle inceledi.

"Çok derin değil," dedim.

"Sen doktor musun lan?"

Tex'in öfkesi ve dalgalar halinde yayılan endişesi karşısında
gözlerimi kırptım. "Hayır, ama..."

"O zaman sus. İlk yardım kursu aldım."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve Tex elimi kontrol ederken nefes almakta zorlandım. Küçük cam parçalarını çıkardı. Her parçayı çıkardığında durup bana bakıyordu. Beni tüketmeye çalışan ezici sahiplenme duygusu ve arzuyla kendimi kaybetmiştim.

"Tex." Sesim kulağıma bile yumuşak geldi. Bana ne yapıyordu?

"Acıyor mu?" Tex, mavi gözleriyle yüzümü tarayarak sanki cevabı bulacakmış gibi sordu.

Acımıyordu ama garip bir his vardı ve Tex yanımda olduğunda bu his daha da yoğunlaşıyordu. Ağzım konuşamayacak kadar kurumuş, başımı salladım.

"Neredeyse bitti." Tex, yarayı temizlemeye devam etti ve sonra bandajladı. "Bitti."

Elimi bıraktığı anda, kafamın içindeki çığlık atan sese teslim oldum. Tex'i yakaladım ve dudaklarımızı ateşli bir öpücükle birleştirdim. Tex inleyerek bana teslim oldu.

Geri çekildim, kalbim hızla atıyordu, onun içine girme ihtiyacı beni arzunun uçurumuna daha da sürükledi.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacak?" Tex nefes nefese sordu. "Hâlâ sarmal halinde misin?"

Sonsuzluk gibi gelen uzun bir saniye boyunca bana baktı. "Muhtemelen."

Sesli bir şekilde yutkundum. Kollarını boynuma doladı ve parmakları çikolata kahverengi saçlarımın arasında dolaştı.

"Ama ben uyuşturucu ya da alkol istemiyorum." Göz kapakları kapanıp göz bebekleri büyüdüğünde dudaklarını yaladı. "Çok daha sarhoş edici ve aynı derecede ölümcül bir şey buldum."

Artık ne yaptığım umurumda bile değildi. Dış dünya karmaşık ve kafa karıştırıcıydı. Ama burada? Enzo ile birlikte? Nerede durduğumuzu biliyordum. O kendisiydi, ben de kendimdim. Kaçınılmaz olanı görmezden geliyorduk ama rol yapmıyorduk. Sonunda her şey parçalanacaktı.

Enzo'nun dudakları benimkine çarptığında, zihnim bu düşünceyi hızla bir kenara itti. Beni yatağına ittiğinde, inleyerek dilini dudaklarımın arasına soktu. Oraya nasıl çıktığımızı bile hatırlamıyorum; beynim tamamen Enzo'ya aşık olmuştu.

Eli gömleğimin altına girdi, parmakları meme ucumu okşadı. Enzo meme piercingimden birini çekti ve ben daha fazlasını isteyerek onun dokunuşunu kovalarken sırtım yataktan yukarı doğru kıvrıldı. Ağzımı açtım ve onu içime aldım. Dillerimiz çarpıştı, birbirleriyle savaştı, ama ben Enzo'ya rakip olamazdım. Savaşmayı ne kadar sevdiğim halde, bir parçam şu anda ona rakip olmak istemiyordu.

Enzo'nun kollarında, kendimi bırakıp onun liderlik etmesini sağlayabilirdim. Bana nereye gitmem gerektiğini, nasıl hareket etmem gerektiğini ve nasıl pozisyonumu korumam gerektiğini söylerdi, ta ki tek yapmam gereken ona güvenmek olana kadar. Güvenebileceğim birinin olması düşüncesi midemde kelebekler uçuruyordu. Ben istemediğimde veya beklemediğimde bile o oradaydı.

Ona çok bağlanıyorum.

Enzo'nun yanında kalmak planımın bir parçası değildi, ama pes etmiştim. Onun evinde olmak, rehabilitasyonda bir süre daha kalmaktan daha iyiydi; en azından burada harika bir penis, lezzetli yemekler ve Penelope vardı. Bu, gerçeklikten bir kaçıştı, ama ben bu kaçışa umutsuzca tutunmak istiyordum.

"Aklın nerede?" Enzo kulağıma doğru homurdandı. "Hayal kurmaya başlarsan, seni sıkıyorum diye düşünür ve daha sert davranırım," dedi ve sözlerini omzumu ısırarak vurguladı.

"Sen... ah," diye inledim, başımı sallayarak kendimi odaklanmaya zorladım, vücudumun her yeri karıncalanıyordu. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

"Seni tehdit ettiğimde anlarsın."

"Not aldım," diye mırıldandım. Buradan Kaliforniya'ya kadar her yerde kırmızı bayraklar dalgalandı. Hepsini hemen görmezden geldim. "Öyleyse, beni sıkmayacak bir şey yap."

Enzo meme piercingimi çekiştirdi ve ben dudaklarımı sıkıca kapattım. Nedense, aptalca, lanet olası bir inilti yine de ağzımdan kaçtı. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Elimi göğsüne dayadım, ama beni itmeme izin vermedi. Bunun yerine boynuma saldırdı. Dişleri derime batarak benden bir tıslama ve inilti kopardı. Eli aramıza kaydı, fermuarımı aşağı indirip testislerimi avuçlayarak çok sıkı bir şekilde sıktı.

"Siktir," alt dudağımı ısırdım, kalçalarımı kaldırıp avucuna bastırdım. "Kal."

Enzo yataktan indi ve ben nefes nefese kaldım. Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Ne yapıyorsun?"

"Kal demedim mi?"

Yine yere çöktüm. "Orada ne yapıyorsun? Hemen geri gel."

"Beni o kadar mı özledin?"

Yüzümü buruşturdum. "Daha çok, bana dokunmazsan sikim patlayacak gibi." "Tek duyduğum, beni özlediğin."

Gözlerimi devirdim. Enzo, dosyasını okuduğumda beklediğimden farklıydı. Hiç beklemediğim nazik ve eğlenceli bir tarafı vardı. Enzo başka bir erkek olsaydı, benim için mükemmel olurdu.

O hala bir Vitale.

Bir el ayak bileğimi kavradı ve ben yataktan kayarak düştüm. Enzo, ben oturmadan önce üzerime atladı. Yüzünde kararlı bir ifadeyle giysilerimi çıkardı ve bir kenara attı. Yerdeki giysilere baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Onları temizlemek istemiyor musun?"

Enzo kıyafetlere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Şu anda sen daha önemlisin."

Kalbim birkaç kez takla attı desem yalan olmaz. Enzo bana bakmıyordu, vücuduma bakmakla meşguldü, ama ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Az önce ne dediğinin farkında mıydı?

"Ah," diye bağırdım, gerçekliğe geri döndüm. "Ne yapıyorsun?"

Enzo bana cevap vermedi. Bunun yerine, bana taktığı meme kelepçelerini çekti. Ben de onunla birlikte kalktım, ama o beni hemen yatağa geri itti.

"Kal dememin hangi kısmını anlamadın? Anlaşılan seni cezalandırmam gerekecek."

Boğazım düğümlendi. "Sen ne diyorsun lan?"

Enzo yine beni görmezden gelmeye başladı. Yataktan indi, ben de geri dönene kadar yaptığı her hareketi gözlerimle takip ettim. Enzo bir havlu getirdi ve yere serdi, sonra da oldukça büyük, ten rengi bir dildo aldı. Üzerine kayganlaştırıcı döktü ve ben ona bakarken eliyle penisi okşadı.

"Bacaklarını aç."

Yutkundum. "Lütfen bile demiyor musun?"

Enzo bacaklarımın arasına geçti ve bacaklarımı açtı. Kalbim endişe verici bir hızla çarpmaya başladı. Oyuncakın başı deliğime bastırıldı, sonra daha fazla kayganlaştırıcı sıvı vücuduma döküldü. Yaptığı şeye kendini kaptırmış olan Enzo'ya baktım. Yüzüne o küçük gülümseme geri döndü ve ben pes ettim. O bakış çok etkileyiciydi.

Oyuncağı santim santim içeri ittiğinde nefesim kesildi. Beni kendisinin becermesini beklerdim, ama o bunun yerine oyuncağa odaklandı. Kendimi açılıp gerildiğimi hissettim. Enzo beni izlerken ellerim çarşafları kavradı ve cildim alev alacakmış gibi hissettim. Oyuncağı daha derine soktu, duvarlarıma sürtündü. Dildo prostatıma bastırır bastırmaz, sahip olduğum azıcık soğukkanlılığım da kayboldu ve yıldızlar gördüm.

"Enzo."

Üzerime uzandı, dudakları benim dudaklarıma değdi. "Hmm?" diye sordu, alt dudağımı ısırıp emdi.

"Ne yapıyoruz?"

Sözler ağzımdan döküldü ve keşke onları geri alıp yok edebilseydim. Bu her neyse, şu anda uğursuzluk getirmek istemiyordum. Dünyanın geri kalanı zaten yeterince zordu. Biraz daha rol yapamaz mıydım?

Enzo bu soruya gözünü bile kırpmadı. "Seks yapıyoruz," diye cevapladı. Ona öfkeli bir bakış attığımda, beni tekrar öptü. "Ve ne yapmak istiyorsak onu yapıyoruz. Neden bunu sonra halledemiyoruz?"

Dilimin ucuna gelen itiraz, beni tekrar öptüğünde öldü ve tüm mantıklı düşüncelerimi susturdu. Gözlerim kapandı. Tekrar açtığımda, Enzo'nun çıplak olduğunu fark ettim. Sessizce ve verimli bir şekilde soyunmuştu. Şimdi, cehennem kadar ateşli vücudunu, uyluklarının arasında ağırlaşan ve ön sıvıyla damlayan penisini izliyordum.

Enzo bacaklarımın arasına girdi. Penisinin başı deliğime bastırdığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yavaş yavaş, ne olduğunu anladım. Enzo benimle oynamayı planlamıyordu

oynamayı planlamıyordu, sadece dildoyu kullanmayı planlamıyordu. Beni penisiyle de doldurmaya çalışacaktı.

Kalbim hızla atıyordu, ama onu durdurmayı düşünmedim bile. Enzo dildonun kontrolünü bana bıraktı.

"Durma," dedi bana.

Dudaklarımı yaladım. "Siktir. Tamam."

Enzo gülümsedi ve bu, ona iyi bir gösteri sunmak istememe yetti. Oyuncağı içimde hareket ettirdim, inleyerek onu içeri ve dışarı çevirdim. Normalde bunu sadece yalnızken yapardım. Kafamı kaldırdığımda, Enzo beni dikkatle izliyordu. Bunu yaparken sikini okşadı ve her yere kayganlaştırıcı sürdü, gözleri birkaç saniyeden fazla benimkilerden ayrılmadı.

O tekrar üstüme çıktığında, ben neredeyse duvarlara tırmanacak kadar arzuyla dolmuştum. Zaten dolu olan deliğime bastırırken çenemi ısırdı. Nefesimi tuttum. O daha derine girerken vücudum alevler içinde kaldı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, başım döndü ve kendimi bu harika hissin akışına bıraktım.

Buna alışabilirdim.

Doğruyu yanlışı, Enzo'nun geçmişini, yaptıklarını ve karıştığı olayları sorgulamayı bıraktım. Gözlerimi sıkıca kapatıp, bana bastırıldığında ne kadar iyi hissettiğime odaklandığımda bunların hiçbiri önemli değildi.

"Enzo."

"Adımı inlemeye devam et, Tex," dedi, sesi nefes nefese bir fısıltıydı. "Ne kadar çok yaparsan, o kadar çok benim olduğunu anlarım."

Protesto edecek kadar bile düzgün düşünemiyordum. Enzo meme kelepçelerini çekerken, deliğim daha da genişledi ve hafif acı yavaş yavaş zevke dönüştü. Baskı biraz daha yoğunlaştı ve başım dönüp dururken cildimde kıvılcımlar dans etti.

Enzo, ben onu sıkıca kavrarken daha derine girdi. Ellerim havaya fırladı, tırnaklarım onun etine batarken sırtını kavradım. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Normalde taktığı maske düşmüş, yerini zevk ve özgürlük almıştı. Tamamen girene kadar daha derine itti.

"Siktir, doluyum," diye inledim, ne kadar iyi hissettirdiğine hayranlıkla kalçalarımı sallayarak. "Bunu sadece bir kez yaptım..."

"Kendi başına mı?"

Enzo'ya gözlerimi kırptım. Bir an için yüksek sesle konuştuğumu unutmuştum. Enzo hareketsiz kalarak, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu.

Yutkundum. "Bunun cevabını bilmek istemezsin."

Enzo bana sertçe girdi, penisi içime kadar girdi. Aklımın son parçaları da dağıldı. *Bu düşünceyi kendime saklamalıydım.* Artık geri dönmek için çok geçti. Kahretsin, yapabilsem bile, yapar mıydım? Enzo beni o kadar güzel sikiyordu ki pişman olmadım.

Aramıza uzandı ve alt karnıma bastırdı. "Sikimin içinde hareket ettiğini hissedebiliyorum," diye nefes nefese konuştu. "Seni gerçekten benim yapacağım."

Bir titreme geçirdim. "Sen delisin." "Hiçbir
fikrin yok."

Birazcık vardı. Enzo'nun kalçalarının her sarsıntısı, odasında derinin deriye çarpma sesini yankılattı. Aptalca bir nedenden dolayı, meme ucu kelepçemi çekip dudaklarıma öpücükler kondururken, duygularımın yükseldiğini hissettim. Başka bir hayatta, Enzo'nun olabilirdim. Ve o benim için her şeyi yapardı.

Sırtım eğildi, sperm vücudumuzu lekeledi ve ben bırakmak istemediğim adam için haykırdım. Oyuncağı mümkün olduğunca uzun süre içimde tutmaya çalışarak sıkıca kenetlendim. Enzo küfretti. Dişleri etimi sıyırırken öpücükleri daha keskin ve daha acil hale geldi ve ben cennete taşındım.

Enzo'nun ağzıma karşı inlemesi, ona daha da sıkı sarılmak istememe neden oldu. Sıcaklık deliğimi doldurdu, ama lateks arkasında boğuktu. Neredeyse ona lateks olmadan beni sikmesini isteyecektim.

Enzo üstüme uzandı ve yüzünü boynuma gömdü. İkimiz de sessizlikte nefes nefeseydik, ama bu rahatsız edici değildi. Ben kendimden geçmiştim, peki Enzo? O adamın kafasından neler geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Meme uçlarımın keskin bir şekilde çekilmesi beni tekrar gerçeğe döndürdü. "Hey," diye homurdandım. "Kes şunu."

Enzo güldü, bu ses beni sonsuza kadar dinlemek isteyecek kadar etkiledi. "Yaptığın yorumdan bahsedelim," dedi, oturarak. "Seni daha önce kim doldurmuştu?"

Gözlerinde o kötücül parıltıyı gördüm. "Asla sana söylemem," diye fısıldadım. "Sen delisin."

"Ve sen geri gelmeye devam ediyorsun."

Bu konuda haklıydı. "Kendimi tutamıyorum." Esnedim, uyanık kalmak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Tex?"

"Evet?" diye mırıldandım, vücudumu saran hoş bir uğultuya kapıldım.

"Sana gerçekten yardım ediyor muyum?"

Ona bir göz attım. Yavaşça elimi kaldırdım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Dokunulduğunda yumuşaktı, kalındı ve harika kokuyordu. Saçlarını okşadıkça bana daha çok sarıldı, sanki ortadan kaybolacakmışım gibi vücuduma sokuldu.

"Kokain yığınına burnumu sokmuş değilim, yani evet," diye dürüstçe cevap verdim, çünkü gerçeğin ona yardımcı olacağını biliyordum. "Burada kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de ne kadar batırırsam batırayım, sen ve ailenin çok daha kötüsünü yaptığını bildiğim içindir." Gerildim. "Ben öyle demek istemedim..."

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Bu gerçek." Enzo'nun parmakları tenimde gezdirdi. "Uyu."

"Temizlenmem lazım."

"Hayır, gerek yok. Bırak onu bana."

Enzo sonunda kollarımdan kurtuldu. İçimden çıkarken nefesimi tuttum. *Lanet olsun, kendimi boş hissediyorum.* Enzo'ya geri girmesini söylemek istedim. En azından ben uykuya dalana kadar. Bunun yerine, çenemi kapalı tuttum ve elinde oyuncakla banyoya doğru yürüdüğünü izledim.

Uykuyla mücadelemi kaybediyordum. Telefonum çaldı ve onu yerden aldım. Chelsea. Rourke. Babam. Cevap verdiğim tek kişi Chelsea'ydi.

Tex: Yarın ararım. Benim için endişelenme, iyiyim. Ve ayığım. Chelsea:

Pislik. İyi olduğuna sevindim.

Tex: Özür dilerim.

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve iç geçirdim. Yarın berbat bir gün olacaktı. Chelsea'ye bir özür borçluydum, Rourke ile konuşmam gerekiyordu ve babam muhtemelen dosyalarını karıştırdığımı fark etmişti. Şakaklarımı ovuştururken, üzerime karanlık bir gölge düştüğünde başımı kaldırdım ve Enzo'nun bana baktığını görünce irkildim.

"Ödümü patlattın!"

"Üzgünüm." Enzo bir havlu tuttu. "Kıpırdama ve uyu. O telefon yarına kadar bekleyebilir." Telefona bir göz attı. "Sessize al."

Enzo ile tartışmak anlamsızdı. Bunu çabucak öğrenmiştim. Sesi kapattım ve yüzündeki onaylayan bakışı fark ettim. Beni temizledikten sonra, yanıma yatakta uzandı. Enzo, oturmadan önce kollarını bedenime doladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Meme uçlarımdaki baskı kayboldu. İkisi de zonkluyordu. Onlara dokunmak için elimi uzattım, ama Enzo elimi nazikçe itti. Parmakları beni okşadı ve vücudum bunu tekrar heyecanlanmak için yeşil ışık olarak algıladı.

"Ne oldu?" diye sordu Enzo.

Ona dönmek için yuvarlandım. "Bunu yapmaya devam edersen, yine aynı duruma düşeriz."

Enzo, ovmaya devam ederken gözlerini benimkilere dikti. Omurgamdan bir titreme geçti. Ona tekrar yapacağımızı söylemek için ağzımı açtım ama durdum. Kapıdan gelen miyavlama ve tırmalama sesleri bizi o yöne çevirdi. Enzo inledi.

"Onu içeri alayım."

"Teşekkürler," diye gülerek cevap verdim. "O da muhtaç." "Senin gibi."

Enzo'nun uzaklaşan sırtına göz kırptım. İhtiyaçlı olduğumu düşünmüyordum, ama belki de kendimi kandırıyordum. O odaya koşup Enzo'nun yatağına atladığında, düşüncelerim Penelope'ye yöneldi. Kendini evindeymiş gibi hissederek göğsüme kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Enzo ona sert bir bakış attı.

"Kedimi rahat bırak. Beni paylaşmak zorunda kalacaksın."

Enzo homurdandı. "Asla." Yine de yatağa tırmandı ve yanıma uzandı. "Peki, neden adı Penelope?"

Gülümsedim. "Onu aldığımda, onu sattığı kişi onun kız olduğunu düşünüyordu ve ben *Criminal Minds'ın* büyük bir hayranıydım. Penelope kolay bir seçimdi. Onu kısırlaştırmak için götürdüğümde aslında erkek olduğunu öğrendim ve ismini hiç değiştirmedim.

. O da umursamıyor gibi görünüyor." Penelope'yi okşarken tekrar gevşeyip esnedim. "O beni yine de seviyor."

Enzo o kadar sessizdi ki uykuya daldığını sandım. Ona baktığımda, onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Öyle hissettim. Şimdi yat."

Enzo, Penelope ve benim üzerimize battaniyeyi attıktan sonra kendisi de battaniyenin altına girdi. Penelope'ye son bir kez baktı, iç geçirdi ve bana sarıldı. Ben içimden kıkırdadım. Enzo Vitale gibi bir adamın küçük yaşlı bir kediyi kıskanacağını kim bilebilirdi ki?

R OURKE ELİNİ SALLADI. Ona doğru koştum, Enzo'nun uzun, gri ceketini üzerime daha sıkı çekerek. Görev dışında olduğum zamanlarda genellikle giydiğim yıpranmış kapüşonlu sweatshirt yerine bunu giymem için ısrar etmişti. Adam tam bir baş belasıydı, ama ceketinin daha sıcak olduğunu ve onun kokusunu taşıdığını inkar edemezdim. Belki de ceketini giymemi istemesinin gerçek nedeni buydu, böylece onun kokusuyla sarılmış, ondan, sikinden ve bu sabah bana onun adını haykırttığı şekilde düşünmekten başka bir şey yapamayacaktım.

"Neredeydin?" diye sordu Rourke.

"Biraz zamana ihtiyacım vardı. Çavuş, Carl'la olan çatışmadan sonra biraz dinlenmemi istedi, ben de dinlendim."

Kaşlarını çattı. "Vitales'in peşine düştüğünü biliyor."

Donakaldım. "Ne?"

"Sana neden aradığımı sanıyorsun?" diye homurdandı. "Şef, Vitales'lerin etrafında tırmanan şiddeti ele almak için bir görev gücü oluşturdu. Çavuş, dosyalarınıza erişen ve onların peşine düşen kişinin siz olduğunu anladığında, sizi kovmak yerine ekibe en uygun kişinin siz olduğuna karar verdi. Muhtemelen şef etkilenmişti."

Sözsüz kaldım ve onu kahve dükkânına kadar takip ettim. "Neden beni azarlamak için aramadı?"

"Ben hallederim dedim," dedi. "İki kahve. Biri sade, biri şekerli ve vanilyalı krema ile." Bana baktı. "Acıktın mı?"

Kafamı salladım, hala bana attığı bomba gibi haberi düşünüyordum. Çavuşum ne yapmaya çalıştığımı tam olarak biliyordu ve şimdi ben bir görev gücünün parçası olacaktım

. Peşinde olduğum rüya artık ulaşılabilir bir mesafedeydi. Öyleyse neden midem bu kadar sıkışmıştı?

"Caster."

Rourke'a göz kırptım. "Hayır, ben yedim bile."

Rourke kaşlarını kaldırdı. "Sen mi? Genelde bayılmadan önce seni zorla yediririm." Kahvelerimizi aldı, parasını ödedi ve fincanlardan birini bana uzattı. Diğerlerinden uzak, köşede bir yer bulduk. "Biliyorum, sindirmesi zor bir haber, ama dediğim gibi, günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum, ama hiç cevap vermiyorsun. Neredeydin?"

Konuşmamak için kahvemi içtim. *Bir gangsterin yatağında uyuyordum.* Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. "Sana biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Ve Vitales'leri araştırıyordum."

"Ne buldun?"

Omuz silktim. "Fazla bir şey yok. Bulduğum şeyler önemli değil. Hiçbir şeyi destekleyecek kanıt yok."

"Yine de anlat."

Parmaklarım kahve fincanını sıkıca kavradı. Sıcak sıvı parmaklarıma sıçradı ve tenimi yaktı. Küfrederek fincanı masaya koydum. Rourke ile birlikte peçetelere uzandım ve sıcak sıvıyı silmeye başladım.

"Dediğim gibi, önemli bir şey değil. Zaten şu anda paylaşamam. Kaynağım..."

Çalınmış mı? Bu doğru kelime mi?

"Peki," dedi Rourke iç çekerek. "Bana bir şey vermelisin, Tex. Ben senin ortağınım. Kahretsin, ben senin arkadaşınım dostum."

Öyleydi ve ben ona öyle davranmamıştım. Rourke beni kolluyordu. Ancak, ona Enzo ve Brycen'den bahsetme düşüncesi göğsümü sıkıştırdı.

Enzo beni öldürürdü.

"Sana söyleyecek bir şeyim olduğunda söylerim," dedim. "Bugün bazı cevaplar bulabileceğim bir depoyu kontrol edecektim."

"Ben de seninle geliyorum." "Hayır," dedim hemen.

"Tex," diye homurdandı. "Seninle geliyorum, bu kadar. Sarge senin peşinde olmamı istiyor ve o aksini söyleyene kadar peşinde olacağım. Kariyeri tehlikede olan tek kişi sen değilsin." Beni işaret etti. "Sen batırdın dostum. Ve şimdi bunun bedelini ikimiz ödeyeceğiz."

Yutkundum. Rourke'un ciddi ifadesi geri gelmişti ve daha önce konuştuğu nazik tavrı ortadan kaybolmuştu. O her zaman böyleydi, onu kızdırmadıkça sakin ve soğukkanlıydı. *Dürüst olmak gerekirse, onu Sarge'ın gözüne batmıştım.* Şanslıydım ki beni ispiyonlayıp kovdurmaya karar vermemişti. Ve Rourke, benim tarafımda olacak kadar bana destek olmuştu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Evet, tabii ki benimle gelebilirsin."

Rourke başını salladı, yüzü gevşedi. "Teşekkürler. Sert davranmaya çalışmıyorum," dedi yavaşça, "ama benim de geçimim söz konusu."

"Biliyorum."

"Bunu birlikte yapmalıyız. Neyin peşinde olduğunu unutma, Tex. Dedektiflik. Tanıştığımız günden beri bunun için sızlanıp duruyorsun."

Bu konuda haklıydı. Dedektif olmak hakkında o kadar uzun süre konuşmuştum ki, bu benim bir parçam olmuştu. *Hiç olmadığı kadar yakındım.* Bu görev gücü beni hedefime ulaştıracaktı. Sonunda, herkese benim herkesin düşündüğü gibi bitkin bir ezik olmadığımı gösterecektim.

Enzo hakkındaki düşünceler dikkatimi dağıttı. Yüzündeki acıyı, öfkeyi görebiliyordum. Beni öldürmese bile, yıkılacaktı. *En azından kendime böyle söylüyorum.* Yaptığımız her şey bir yalan olabilir. *Ve ben buna kanıyorum.*

Enzo'nun bu kadar uzun süre bu oyunu oynayacağını hayal edemezdim. Beni öldürmek isteseydi, yapabilirdi. Enzo, göz açıp kapayıncaya kadar cesedimi ortadan kaldırabilir ve iki kez düşünmezdi. Bunun yerine, Penelope ve bana bakıyor, hiçbir neden yokken bizi yanında tutuyordu. Kimse bizim birbirimizin etrafında dans ettiğimiz kadar uzun süre bir oyun oynayabilir miydi?

Yarısı boş kahve fincanımı alıp çöpe attım. Enzo ne yaparsa yapsın, gerçek ya da sahte olsun, benim yapmam gereken bir iş vardı. Aramızdaki ilişki sonsuza kadar süremezdi.

"Gidip o depoyu kontrol edelim," dedim. "İyi misin?"

"Evet," dedim, neredeyse kendim de inanana kadar başımı sallayarak. "İyiyim. Gidelim."

"Benim arabamı alabiliriz." Rourke kahvesini dışarı taşıdı. "Başka bir içkiye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Hayır," dedim, midem bulanıyordu. Denesem bile hiçbir şeyi midemde tutabileceğimi sanmıyordum. "Ben iyiyim."

BRYCEN'in tüm hayatı bir dizi kutuda sergileniyordu. *Sonunda her şey böyle mi oluyor? Her şey soğuk, boş bir odaya indirgeniyor mu?* Midemdeki düğüm hala geçmemişti. Onu zorlayarak eski postaları karıştırıp bir kenara koydum.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Rourke.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Bulduğumda anlarım."

"Bu çok rahatlatıcı."

"Sus ve ara."

"Tamam, tamam," dedi.

Kutuları tekrar aramaya başladık. İçlerinde eski giysiler, ayakkabılar, hatta doldurulmuş hayvanlar vardı. Beynim, Enzo'nun Brycen'i belirli bir kıyafetle gördüğü veya onunla karnavala gidip onu kazandığı senaryolar üretmekten vazgeçmiyordu.

bir ödül. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar sinirleniyordum. Enzo onu öldürdüğü için değil. Bu duygu daha garip, daha karmaşık ve çaresizdi. Ve fark ettim ki sinirli değildim; kıskançtım.

Ölmüş bir adamı kıskanıyordum. Harika. Enzo Vitale bana ne yapıyor böyle?

Ağır bir defter kutulardan birinden düşerek beton zemine çarptı. Onu aldım ve sayfaları çevirdim. Metnin bir kısmını okuduktan sonra bunun bir günlük olduğunu anladım. Brycen'in sözleri beni büyüledi ve gözlerimi ondan ayıramadım.

"Bir şey buldun mu?"

"Emin değilim," diye mırıldandım ve sayfayı çevirdim. "Şimdilik sadece okuyorum." "O zaman ben aramaya devam edeceğim."

Başımı salladım ama kitaba odaklanmaya devam ettim.

... Sanırım E'ye aşık oldum. Bugün şehir dışına çıktık. E bana istediğim her şeyi verdi.

...Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

...Doğru şeyi mi yapıyorum?

...O biliyor. Biliyorum ki biliyor ve çok korkuyorum. Keşke Abi'ye anlatabilsem, ama o anlamaz. Çok korkuyorum.

Kalbim sıkıştı. Okudukça hikaye daha da karmaşıklaşıyordu. Brycen, Enzo ve Benito'dan korktuğunu yazmıştı. Kaçmak istiyordu ama kaçamıyordu. Başka bir sayfaya geçtim. Bir başka hatası daha vardı. Eğri büğrü yazılarından anladığım kadarıyla, eskisinden daha kötü bir şekilde uyuşturucuya geri dönmüştü. Kalbim hızla çarparak sayfayı çevirdim, ama hiçbir şey bulamadım.

Sayfaların olması gereken yerde yırtık kenarlar görünce kaşlarımı çattım. Biri onları yırtmıştı. Midem düğümlendi. *Bunu Enzo mu yaptı? Yoksa Benito mu? Giancarlo mu? Neden tüm günlüğü değil de sadece bu sayfaları yırttı?*

Boğazıma kusma hissi yükseldi. Ya o eksik sayfalar Enzo ve Brycen'e olanların gerçeğini gizliyorsa? Gözlerimi kapattım, bunu düşünmemeye çalışarak. Enzo her şeyi açıklamıştı ve ben onun tarafındaydım. Ama ya yalan söylüyorsa?

"Caster? Ne oldu? Yüzün solgun görünüyor." Rourke'a baktım. "Ne?"

"İyi misin?"

Hayır, iyi olmaktan çok uzağım. Brycen'in anlattığı hikaye, Enzo'nun benimle paylaştığından farklıydı. Brycen ona aşıktı, onu önemsiyordu ve Benito'dan hiç bahsetmemişti. Enzo'nun beni açıkça yalan olan bir şeye ikna etmesine gerçekten izin mi vermiştim?

Neden şaşırıyorum ki? O bir suçlu. Tabii ki bana yalan söyledi.

Endişeyle yüzünü buruşturan Rourke'a odaklanmaya zorladım kendimi. "İyiyim. Bu sabah daha fazla yemeliydim."

"Tamam," dedi Rourke yavaşça. "O nedir?" Elimde tuttuğum kitaba doğru başını salladı. "İlginç bir şey mi?"

Deri ciltli kitaba baktım. "Hayır, sadece eski bir günlük. İçinde pek bir şey yok." Kitabı kutuya geri attım. "Orada bir şey var mı?"

Rourke bana sırtını döndü ve kutulardan birinden bahsetmeye başladı. O kısa anı fırsat bilip günlüğü kaptım ve kot pantolonumun beline sıkıştırdım. Rourke, kitabı saklamak için gömleğimi aşağı çekiyordum ki arkasına döndü.

"Burada hiçbir şey bulamıyorum," dedi. "İncelenebilecek birkaç not var, ama başka bir şey yok." Omuz silkti. "Bu bir fiyasko."

İç geçirdim. "Bırakalım artık." Önümdeki kutuyu kapattım ve bulduğum yere geri koydum. Üstüne bir tane daha koydum. "Umarım hepsi olması gereken yere geri gider. Burada bulunmaya hakkımız yok."

Rourke kaşlarını çattı. "Sorun olmaz." Başını salladı. "Beni yasadışı işler yapıyorsun, Caster."

"Son kez, yemin ederim." Dışarı çıktık. "Sırada ne var?"

"Sarge ve şefle yüzleşmeye gel. Sana ne yapman gerektiğini söyleyecekler, biz de ona göre hareket edeceğiz. Merak etme. Bu adamları hapishanenin en derinlerine atacağız, orada çürüyecekler."

Gülümsedim, ama dudaklarımdan garip bir his geçti. "Biliyorum," dedim. "Birkaç işim daha var. Yarın işten önce buluşabilir miyiz?"

"Tabii ki. Eve git ve biraz dinlen," dedi Rourke, arabasına binerken. "İşler çığırından çıkmak üzere."

Ona inandım. Enzo'nun dairesine döndüğümde, ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Bu beni terletse bile.

Onun evinden çıkmam gerekiyordu.

Enzo'nun yalan mı söylediği yoksa doğru mu söylediği sorun değildi. Artık resmen ona karşı olan takımdaydım. Ne olacağını bildiğim halde onun yatağında uyumaya ve mutluymuş gibi davranmaya devam etmem mümkün değildi.

Enzo'yu bir kez ve sonsuza kadar terk etmem gerekiyordu.

ÇANTASI merdivenlerden aşağı atılmıştı ve diğerlerinin yanına yığılmıştı. İçlerini karıştırmam gerekmeden, çantaların Tex'in kıyafetleriyle dolu olduğunu anladım.

Zamana karşı yarışarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yatak odamın önünde durup Tex'in diz çökmüş, Penelope'yi kafese sokmaya çalıştığını gördüm.

"Hadi Pen. Acele etmeliyiz."

"Ne yapıyorsun?" Bu sözler ağzımdan çıktı, ama Tex'e bakarken kendimi bedenimden kopmuş gibi hissettim.

O hareketsiz kaldı, Pen ondan uzaklaşıp bana doğru koştu. Eğilip onu okşamaya cesaret edemedim, tek bir yanlış hareketle her şeyin önümde paramparça olacağından korkuyordum.

"Enzo." Tex bana dönerek dudaklarını yaladı. Bakışları elimdeki çantalara düştü, sonra tekrar yüzüme döndü. Mavi gözlerinde görünür bir mücadele vardı.

Tex gözlerini kırptı ve midemde oluşan düğüm daha da sıkılaştı.

"Enzo, bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordun."

"Bilmiyordum." Göğsüm sanki bir bıçakla kesiliyormuş gibi hissettim. "Hadi ama. Ben bir polisim. Ben..."

"*Sen* benimsin!"

Tex bana bakarken ağzını kapattı. Bu nasıl olabilirdi? Bu sabah birbirimizin kollarında sarılmıştık, şimdi ise ne olmuştu? Beni terk etmeyi mi planlıyordu?

Kalp atışlarım hızlandı. Sanki üzerimde karıncalar dolaşıyormuş gibi kaşınıyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum, ama kaşınmak için duyduğum dürtüyle mücadele ederken istem dışı seğirmelerim durmuyordu.

"Enzo, senin olamam," dedi Tex, sanki bunu itiraf etmekten korkuyormuş gibi fısıldayarak.

Bir anda kendimi kaybettim. Bir saniye sonra Tex'e saldırdım. Beni gördü ve etrafımda yere kaydı. Ayağa kalktı ve ben de topuklarımı döndürerek peşinden koştum. Ayaklarımız fayans zemine vuruyordu. Tex merdivenlerden aşağı atladı ve ben de hemen arkasındaydım. Vücudumdaki ağrıyı umursamadım; Tex'i yakalama ihtiyacımla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Neredeyse kapıya ulaşmıştı. Onu yere indirirken parmakları kapı koluna değdi.

"Lanet olası piç." Tex kolunu geri çekti ve yumruğu havayı yararak yüzüme indi.

Başım yana doğru savruldu ama onu daha sıkı tuttum. Kanın tadı bana güç verdi, bileklerini yakaladım ve yere çarptım.

"Enzo, bırak beni!"

Hayır, eğer yaparsam, sen gideceksin.

"Tex, ne yaptığını bir düşün."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şu anda benimle dalga geçiyorsun." Benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. "Beni tutan sensin."

"Çünkü gitmek istiyordun."

"Gitmek zorundayım!" Tex'in mavi gözleri bana yalvarıyordu, ama ben onları görmezden geldim.

Onu bırakamazdım. Kardeşim istese bile. Tex benim için çok daha önemli bir şey haline gelmişti.

"Ne oldu?" Ben düzeltebilirdim. "Bu sabah her şey harikaydı. Akşam yemeği için planlarımız vardı, ama eve geldiğimde senin valizini topladığını gördüm."

Tex başka yere baktı. Bir anlığına, beni tutan ellerime karşı koymayı bıraktı. "Aklım başıma geldi. Sonsuza kadar hayal dünyasında yaşayamam."

Benimle olmak bu kadar mı zor? Tex başını yavaşça bana doğru çevirdi ve gözlerimiz bir kez daha buluştu. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, emin değilim. Düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim, ama Tex ne gördüyse, bana uzanmasına neden oldu. Onun bileklerini bıraktığımı fark etmemiştim bile.

Gözlerimi bir saniye kapattım ve yüzümü avucuna bastırdım. Bu çok sakinleştiriciydi ve o bunu benden almak istiyordu.

"Enzo, bu işe yaramaz."

Neden olamaz ki? Geri çekildim ve ayağa kalkarken Tex'e öfkeyle baktım. Onu kendime doğru çektim ve arka cebinden kelepçeleri çıkardım, sonra da bileklerine taktım.

"Ne oluyor lan?"

Hiçbir şey söylemeden onu arkama çekip misafir odasına sürükledim. Tex yol boyunca çekip direndi, ama artık gerçekten sıkışmıştı.

"Fırsatım varken seni kilitlemeliydim."

Tex, onu kraliçe yatak üzerine ittiğimde sesli bir şekilde yutkundu.

"Enzo, bu delilik. Yapamazsın..."

Saniyeler içinde bıçağımı çıkardım ve giysilerini kestim. Onun vücudundaki her bir kumaş parçasını yırtıp kenara attığımda ağzı açık kaldı.

"Belki de Brycen bu yüzden senden korkuyordu." Tex'in sözleri kafama dank edince zaman durdu.

"Onun sana aşık olduğunu ve seni aldattığını söyledin. Yoksa bunu gerçekten yaptı mı? Yoksa sadece bir yalan mıydı?"

Oturdum, elim hızla uzandı, Tex'in ağzını kapattım ve yüzünü sıktım, beni ele geçirmek üzere olan duygularımı zar zor kontrol ettim.

Brycen'i öldürmem, onun beni aldatmasıyla pek ilgisi yoktu. Bu canımı yakmıştı, ama sonunda Benito'nun da bu durumdan ne kadar yıkıldığını görmüştüm. İkimiz de bilmiyorduk. Brycen çok daha kötüsünü yapmıştı.

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ve bu beni daha da öfkelendiriyordu. Tex'in iri gözlerine baktım.

"O kimseyi sevmiyordu." Kesinlikle ben değildim. Söyleyecek çok şey vardı, ama beynim hâlâ düzgün çalışmıyordu ve kelimeler kafamda karışıyordu. Konuşmak yerine, Tex'e onun bana ait olduğunu gösterecektim.

Ben kıyafetlerimi yırtıp atarken Tex yatakta yukarı kaydı. Onun ayak bileğini tutup geri çektim.

Bağlı bileklerini tutup yatağa bastırdım ve komodinden kayganlaştırıcı şişesini aldım. Prezervatiflere iki kez bakmadım. Tex'i mümkün olan her şekilde sahiplenmek istedim. Onun zihnini, bedenini ve ruhunu tanımam gerekiyordu. O benim ve sadece benimdi.

"Enzo, ciddi olamazsın," dedi Tex nefes nefese.

Bacaklarının arasına geçtim ve penisime kayganlaştırıcı sürdüm. Penisimin başını onun girişine dayadım. *Seni çok istiyorum ve senin de aynı şeyi istediğini biliyorum.*

"Beni istemediğini söyle." Kanım o kadar hızlı akıyordu ki, Tex'in cevabını duyamayacağımdan korktum.

Ağzını açıp kapattı ve gözleri parladı. "Ben... ben." Tex ağzını kapattı, gözlerini kapattı ve o güzel mavi mücevherleri çaldı.

Elim yüzünün yan tarafına çarptı ve gözleri birden açıldı.

"Benden gözlerini ayırma." Bizim olanı yok ederken gözlerindeki ifadeyi görmek istedim.

Tex dudaklarını yaladı ve tek bir gözyaşı damladı. "Yapamam." Sözleri boğuk bir sesten ibaretti, ama ben anladım.

Prezervatifsiz olarak onun içine daldım. Sıcaklık beni içine çekti ve tüm mantığımı çaldı. Ben tamamen onun içine girerken inlemelerimiz karışmıştı. Dinlendim.

Tex'in başının iki yanına kollarımı doladım ve onu kafese kapattım. Eğilip, düşen gözyaşını yaladım ve her iki gözünü de öptüm.

"Sen benimsin."

Alnlarımızı birbirine bastırdım ve geri çekildim, sonra kalçalarımı öne doğru ittim. Etlerimizin çarpışmasının sesi, Tex'in çıkardığı iniltiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Tex inledi. "Ama..."

"Ama yok."

Onun ağzını talepkar bir öpücükle ele geçirdim. Onun her santimini sahiplenmek istedim. O kadar içselleştirmesini istedim ki, varlığının en derinlerinde kime ait olduğunu bilsin.

"Söyle," diye emrettim.

Geri çekildim ve onun hoşuna gittiğini bildiğim gibi kalçalarımı salladım. Tex başını geriye attı ve bacaklarını kaldırdı. Ağzı açık kalmış, nefes nefese inlemeler çıkarıyordu.

Ona asla doyamazdım. Ona olan ilgimi giderebileceğimi sanmıştım, ama bunun tek sonucu sağlıksız bir takıntıya dönüşmesiydi. Tex'i anlayamıyordum, yanımda olamazdı, benim olamazdı. Bu, benim parçası olmak istemediğim bir gerçeklikti.

Dişlerimi defalarca derisine batırdım, göğsünü birçok ısırık iziyle süsledim. Bu yetmezdi. Onu tamamen sahip olmak istiyordum.

"Lütfen boşalmama izin ver," diye yalvardı Tex.

"Benim sikimle boşalacaksın, yoksa hiç boşalmayacaksın." Öne eğildim, onu neredeyse ikiye katladım. "Boşalana kadar seni sikmeye devam edebilirim."

"Siktir," diye bağırdı Tex, ben onu sikmeye devam ederken.

Vücudu beni içine çekmeye ve asla bırakmamaya çalışıyordu. Keşke Tex'in zihni de bu kadar dürüst olsaydı. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu.

"Enzo, lütfen." Tex, bağlarını çekerek başını ileri geri salladı.

Hızımı yavaşlattım ve Tex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Vücudunda hafif bir ter parıltısı vardı, ona evimi açtığımdan beri birçok kez hayranlıkla baktığım vücut.

"Sakın durma," dedi Tex.

Öfke içimi kapladı ve kalçalarımı öne doğru ittim, bizi sarsarak. "Beni terk etmek istediğini sanıyordum, şimdi ise durmamam için yalvarıyorsun."

Tex inledi. "Adil davranmıyorsun."

Bacaklarını bıraktım ve öne eğildim. Kulağını ısırdım. "Adil olmayı siktir et. Seni elde tutmak için parçalamam gerekirse, yaparım."

"Senden nefret ediyorum."

Tex bağlı bileklerini boynumun arkasına doladı ve beni kendine çekti. Sanki bensiz nefes alamıyormuş gibi beni öptü. Benimle kaldığı sürece ona ihtiyacı olan tüm oksijeni verirdim.

Tex'in dudaklarından kulağına kadar ağzımı açarak öptüm. "Tüm nefretini seve seve kabul ederim." Tex'i sikmeye devam ettim, her itişte damarlarımdan ecstasy akıyordu. "Sadece benim ol." Sanki yalvarıyormuşum gibi hissettim.

Geri çekildim ve Tex'in gözlerine baktım. Ağzının köşesinden bir damla kan süzülüyordu. Öne eğilip onu tekrar öptüğümde inledim.

Tex'in ağzı açıldı. Bakır rengi kan kokusu burnuma çarptı, ama onun ötesinde, her şey Tex'ti. O, istediğim tek şeydi. Bir çığlık çıkmaya çalıştı ama ben onu yuttum ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Deliği etrafımda sıkılaştı, hareketlerimi durdurdu ve içimi sonsuz bir zevk dalgası sardı. Zirveye ulaştığımda öpüşürken inledim. Duygularımdan mahrum kaldım ve kaosa sürüklendim.

Birkaç kalp atışı boyunca kendimi kaybettim, mutluluk içinde boğuldum, sonra kendimi geri çekip Tex'e baktım. Bayılmıştı, göğsü ve göğüs kafesi spermle kaplıydı. Vücudu altımda gevşemişti ve ben, çoktan boşalmış olmama rağmen, içinde sallanmaya devam etmek istedim.

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve siyah saçlarını geriye ittim. "Beni terk etmene izin veremem," diye fısıldadım ve onu yumuşakça öptüm. "Benden nefret edebilirsin, ama ben seni seviyorum..."

Zil sesi havayı deldi ve yere düşen kıyafetlerimize baktım. İsteksizce Tex'ten çıktım ama onun deliğinden damlayan spermimi görmek için durdum.

Telefonumu buldum ve düşünmeden cevap verdim.

"Selam. Neredesin?" diye sordu Giancarlo.

Yataktaki Tex'e baktım. Kalbim hala göğüs kafesinden çıkmaya çalışıyordu. Başım dönüyordu ve gerçekliği tam olarak

kavrayamıyordum. "Enzo, dünyaya dön."

Gin'e cevap vermediğimi fark ederek gözlerimi kırptım. "Ev."

Hattın diğer ucunda bir gürültü duyuldu, ardından yüksek sesli müzik çalmaya başladı ve sonra sessizlik oldu.

"Ben arkadayım. İyi misin?"

Hayır. Cevap veremedim. Sıkışmıştım. Fiziksel olarak ağzım yapışmış gibi hissediyordum.

"Enzo, gelmemi istersen seslen."

Saniyeler geçti ve Giancarlo beni aceleye getirmedi. Birine ihtiyacım vardı. Tex baygındı ve durumu daha da kötüleştirecekti. Gözlerimi kapattım ve homurdandım.

"Yola çıktım bile."

Arka planda motorun sesini bile fark etmemiştim. "Temizlik mi

lazım?" diye sordu Gin.

Kafamı salladım ve onun beni göremediğini hatırladım. Konuşmaya zorlamak, dilimin üzerinde cam kazıyormuş gibi hissettirdi. "Hayır." Basit bir kelimeydi, ama onu söylemek sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

"Tamam, iyi."

Giancarlo tüm bu süre boyunca benimle telefonda kaldı. Kim bilir ne hakkında konuştuk. Aklım başka yerlere kayıyordu, ama nereye kayarsa kayın, gözlerimi hep

Tex'e

O anda bile, tek takıntım oydu. Zaman geçtikçe, yavaşça yerimden kalkıp misafir yatağına geçtim. Battaniyeyi aldım, ama Tex'in üzerine örtmek yerine yere attım.

"Enzo!" Gin bağırdı, sesi evimde yankılandı. "Vay, ne kadar da tatlısın!"

Konuk odasına yaklaştıkça sesi daha da yükseldi. Gin, Pen'i kucağında tutarak kapıyı açtı. Bakışları anında Tex'e düştü ve ben ona doğru ilerledim.

Gin kediyi yere bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Ona bir şey yapmıyorum. Sadece kontrol ediyorum." Gin sesli bir şekilde yutkundu. "Hala hayatta mı?"

"Evet."

O başını salladı. "Dışarı çıkmak ister misin?"

Normalde konuştuğum gibi konuşamadığımın saçma olduğunu bilerek başımı salladım. "Ben... Onu yukarıda istiyorum." Her kelime bir öncekinden biraz daha kolay çıkıyordu.

Giancarlo bana soru sormadı ve atılmış battaniyeyi aldı. Bana attı. "Adamını ört. En son ihtiyacım olan şey, onun cildine dokunduğum için parmağımı kesmen."

Teşekkür ederek başımı salladım ve Tex'i sardım. Inledi ama hala baygındı. Gin ve ben onu yukarı taşıdık, Pen de tüm yol boyunca peşimizi takip etti. Tex'i yatağa yatırdık ve ben hemen onu temizlemeye başladım.

Gin odadan çıktı ve bana ihtiyacım olan zamanı verdiği için memnun oldum. Tex'e iyi bakmak için uğraştım. Kalçalarında morluklar oluşmaya başlamıştı ve göğsünde ve boynunda ısırık izleri vardı.

Temizliği bittiğinde, battaniyeyi üzerine örttüm. Pen, sahibinin yanına yatakta atladı. Tex'in bileklerini tutup kelepçeleri çıkardım. Onu öptüm, onu uyandırıp bir şeyler söylemek istedim, ama daha çok, tek düşünebildiği ve hissedebildiği ben olana kadar onu tekrar tekrar almak istedim.

Temizlenip giyindikten sonra aşağı indim.

"Yatağında baygın bir polis ve kıçından sızan senin menin hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Gin.

Omuzlarım gerildi ve kardeşime sert bir bakış attım.

Omuzlarını silkti. "Birkaç şekerle kaplı seçenek vardı, ama gerçekçi olalım Enzo. Sen essere stupido'sun."

"Biliyorum." İnkar edemedim, ama başka çarem yoktu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başımı salladım. "O benim."

"Enzo..."

"Gin, lui è il mio tutto."

Giancarlo beni boğazlayacak gibi görünüyordu, ama bu bile olanları değiştirmeyecekti. "Cazzate!"

Bu saçmalık değildi; Tex daha fazlasıydı. Onunla birlikteyken, neredeyse kendimi tam hissediyordum. Etrafımdaki her şeyi sürekli çözmeye çalışmıyordum. O, işleri

kolaylaştırıyordu. Tabii ki, aynı zamanda işleri karmaşıklaştırıyordu, ama karmaşık olan benim hayatımdı.

"O sadece bir takıntıdan ibaret," diye vurguladı Gin.

Kardeşime doğru adım attım ve onun bakışlarını doğrudan karşıladım. Gin inledi ve kollarını havaya kaldırarak sessiz irade savaşımızdan çekildi.

"Benito bunu sevmeyecek," dedi Gin.

"Neyi beğenmeyeceğim?" diye sordu Benito, kapımdan içeri girerken.

Twenty-one

T HROBBING. İlk başta hissedebildiğim tek şey buydu. Sonra göğsümde bir ağırlık, Enzo'nun yumuşak çarşaflarının hissi ve üstümdeki battaniye. Gözlerimi zorla açtım.

"Miyav!"

Penelope yüzüme bağırdı. İnleyerek, o üzerimden atlayana kadar yuvarlandım. Göğsümdeki ağırlık kalkınca, daha rahat nefes alabildim. *Enzo'nun odasına geri dönmüştüm.* Enzo'nun ne yaptığını hatırlayana kadar zihnim karışmıştı.

Vücudumdaki zonklama, daha önce yaşadığım her anı hayal ettikçe daha da şiddetlendi. Ne kadar zaman *önce* olduğunu bile bilmiyordum, ama Enzo'nun öpücüklerinde hala kanın tadını alabiliyor ve onun penisinin beni tekrar tekrar ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Yataktan kalktım, ama zemin gıcırdayınca durdum. Enzo hemen gelmeyince, hareket etmeye devam ettim. Çekmeceleri karıştırdım ve kıyafetlerimi buldum.

"Buradan gitmeliyiz, Pen," diye mırıldandım. "Bu sefer gerçekten. kalmayacağım."

İşim beni bekliyordu; kariyerim ve geleceğim tehlikedeydi. Enzo'nun yanında kalırsam, hepsini çöpe atmış olacaktım. Yatak odasının kapısına yürüdüm, kalbim hızla atarken kapıyı araladım.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Ne yaptığımı biliyorum," diye cevapladı Enzo.

"Öyle mi? Her şeyi kontrol altında tuttuğunu sandığında ne olacağını sana hatırlatmamış mıydım?" Adam, benim anlayamadığım hızlı İtalyanca konuşmaya başladı. "O nerede?"

"Onu rahat bırak," Enzo'nun sesi kalınlaştı, neredeyse bir hırıltıya dönüştü. "Ona dokunursan

—

"Ne yaparsın?"

"Siz ikiniz sakinleşir misiniz?" Bu tanıdığım bir sesdi. Giancarlo. "Ne zamandan beri

ne zamandan beri ben lanet olası mantığın sesi olmak zorundayım?"

Kahretsin, diğer ses Benito Vitale mi?

Sırtımdan soğuk terler aktı. Ailede herkes arasında en tehlikeli olan oydu. Dosyası diğerlerinden daha kalındı ve yaptığı şeyler... Titredim. *Bunu düşünmemeliyim. Buradan çıkmalıyım.*

Nefesimi sakinleştirmek için tüm gücümü kullandım. Ayaklarım soğuk merdivenleri tek tek indi. Giymek üzere olduğum ayakkabılar ön kapının yanındaydı. Ona ulaşabilir miydim? Penelope'yi yanımda tutmaya devam ettim. Genelde bana sarıldığında sessizdi ve öyle kalması için dua ettim. Misafir odasına girip giydiğim pantolonumdan cüzdanımı aldım. *Anahtar yoktu.*

"Ondan kurtulacaksın," diye homurdandı

Benito. "Hayır."

Sessizlik.

"Enzo, ben rica etmiyorum."

"Ve ben bunu yapmayacağım," dedi Enzo sakin bir sesle. "O benim."

Ardından, kulaklarımda kalbimin atışını duyabileceğim kadar yoğun bir

sessizlik oldu. "Ben kendim yapacağım," diye bağırdı Benito.

Bir adım geri çekilirken göğsüm sıkıştı. Benito'nun yaklaşma sesi, ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. Suç mahalleri ve onun yaptıkları, birbiri ardına zihnimde canlandı. Kopmuş uzuvlar, boş göz çukurları, soğuk mavi bedenler. Hepsinin ben olduğumu hayal ettim ve korku omurgamdan aşağı süzüldü.

Hadi, Caster. Eğer öleceksen, en azından savaşarak öl.

Kendimi hazırladım ve Benito ile göz göze gelmeyi bekledim. Bunun yerine, bir homurtu, bir gürültü ve kavga sesi duydum.

"Siktir. İkiniz keser misiniz?" diye sordu Giancarlo. "Lanet olsun!"

Penelope'yi kafesine koydum. Mutfağa doğru baktığımda kavga ettiklerini duyabiliyordum ama onları göremiyordum. Bu, onların da beni göremediği anlamına geliyordu. Dönüp etrafıma baktım. İhtiyacım olan çanta, en önemli eşyalarımın olduğu çanta, hala merdivenlerin dibinde duruyordu. Onu kaptım ve Enzo'nun dairesinden kaçarken her şeyi dengelemeye çalıştım.

Açık kapının önünde durdum. Hâlâ etin ete çarpma sesini duyabiliyordum. *Enzo iyi olacak mıydı?* O bir pislikti, ama onun

yaralanmasını istemiyordum.

"Onu bırak, Enzo!" diye bağırdı Giancarlo.

Bunu bir işaret olarak aldım. Enzo kazanıyordu. Ayrıca, onlar kardeşti. O iyi olacaktı. Benito beni bulursa, ben iyi olmayacaktım.

Asansörün kapıları açılırken bir ses duyuldu. Sandıkta Pen'i kontrol ettim. Bana bağırarak, bu durum hakkında ne hissettiğini açıkça belli etti.

"Üzgünüm dostum, ama arabada kaymana izin veremem." Çömelip çantayı karıştırdım. Anahtarlarımı üstüne atmıştım, ama orada değillerdi. "Sanırım yürüyeceğiz. Cüzdan," dedim, onu çekip çıkararak. "Taksi tutabiliriz."

Temiz havaya çıktığımda, yavaş ve düzenli nefes aldım. Kendime baktım. Ayakkabısız, dağınık giysiler, bir kedi taşıma çantası ve giysilerle dolu bir plastik torba ile dolaşırken, deli gibi görünüyordum. *Tehlikeli şeyleri sevmem başıma bu geldi. Ne düşünüyordum ki?*

Telefonum bile yanımda değildi. Chelsea'yi arayıp beni veya Rourke'u almasını isteyemezdim. Sıkışıp kalmıştım. Ve eve gidemezdim.

Enzo nerede yaşadığımı ve oraya nasıl gireceğini biliyordu.

Etrafa bakındım ve bir karar verdim. Rourke'un evi çok uzak değildi. Orada birkaç kez maç izlemiş, iş hakkında dedikodu yapmış ve çok fazla bira içmiştim. Ona neler olduğunu anlatırsam, bana kalacak bir yer verecekti.

Sadece oraya varmam gerekiyordu. Yarı çıplak, donarak, iğrenç New York zemini üzerinde yürüyerek. Gençken verdiğim tüm kötü kararlar bir anda aklıma geldi. Büyüdüğümü sanıyordum, ama görünüşe göre yanılmıştım. Hâlâ yüksek hissetmek için uğraşıyordum, ama bu sefer uyuşturucunun adı Enzo Vitale'ydi.

"NE?" Rourke üçüncü kez sordu.

Kalın bir havluyla saçımdaki suyu sildim. Rourke bana kanepeyi verdi ve duşunu kullanmama izin verdi. Penelope dışarıda dolaşıyor ve sinirliydi. O bana bağırmadan ona bakamıyordum bile.

"Caster!"

Irkıldım. "Üzgünüm." Kanepeye çöktüm. "Enzo yüzünden kalacak bir yere ihtiyacım olduğunu söyledim. Nerede yaşadığımı biliyor. Zaten evime girmiş. Oraya geri dönemem."

"Peki neden senin peşinde? Yakalandın falan mı?"

Gözlerimi kaçırdım. Kim olduğunu bilmediğim bir adamı korumak için sessiz kalmak istedim. Ancak kuralları biliyordum. Ortaklar birbirlerine her şeyi anlatmak zorundaydı. Ona yalan söylemeye devam edersem, dava suya düşecek ve kendimden başka kimseyi suçlayamayacaktım.

"Onunla birlikte yaşıyorum."

Rourke birasını boğazına kaçırdı. "Ne?"

"Bunu söylemeyi kesmelisin," diye inledim. "Onun peşine düştüm, işler karmaşıklaştı ve yanına taşındım."

Kaşlarını çattı. "Ne yani? Bir gangstere mi aşık oldun?"

"Hayır," diye tükürdüm. "Küçük, aptalca bir kaçamaktı. Hepsi bu." Midem düğümlendi. "Önemli bir şey değildi."

"Bir şüpheliyle yattın," dedi Rourke. "Bu önemsiz bir şey değil. Bunun kariyerine ne yapabileceğini biliyor musun?"

"Aptal değilim," dedim sakin bir sesle. "Ve şu anda babamın evinde olsaydım duyacağım nasihatlere ihtiyacım yok."

"Baban işini yaptı," diye tersledi Rourke. "O madalyalı bir memurdu. Sen bir gangsterle yatıyorsun. Sana baskı yapmasının doğru olduğunu hiç düşündün mü?"

Rourke'a baktım, o da bana baktı. Çenemi o kadar sıkı kapattım ki dişlerim ağrıdı. Siktir et babamı. Rourke neden ona bu kadar yalakalık yapıyor?

Belki de haklıdır. Herkes babamın bir kahraman olduğunu söyler. Ona bu kadar kızan tek kişi ben miyim?

"Tex," diye iç geçirdi Rourke. "Sana pislik gibi davranmak istemiyorum, ama bunun berbat bir durum olduğunu biliyorsun, değil mi?" Parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Eğer biri bunu öğrenirse..."

"Kimseye söyleme," dedim çabucak.

"Ona karşı hislerin varsa, tüm bu işi tehlikeye atabilirsin." Yine kaşlarını çatmıştı. Son zamanlarda bunu çok sık görüyordum. "İşini yapmaya istekli olup olmadığını bilmem gerek. Onu hapse atabilir misin?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Onu vurabilir misin?"

Kafamda bir çığlık yankılandı ve Rourke'un yüzüne yumruk atma isteği uyandı. Bu şiddetli düşünce kısa ama güçlüydü. Nefesimi tuttum. *Bu da nereden çıktı?*

Enzo. Cevap hızlı ve netti. Onunla tanıştığımdan beri geriye doğru gitmeye başlamıştım. Evet, uyuşturucuyu bıraktım, ama yine dürtüsel, sinirli ve vahşi olmaya başlamıştım. Enzo bana bunu yapmıştı.

"Evet," diye cevapladım, endişe dalgalarının beni sardığını hissederek. "Yapabilirim."

Rourke yüzümü inceledi. Her an bana saçmalık deyip aptallığım için bağırmaya başlayacakmış gibi hissettim. Ancak, başını salladı ve birayı açtıktan sonra bana uzattı.

Birayı aldım ve dudaklarımdan uzaklaştırmadan önce yarısını bir dikişte içtim. Rourke bana baktı. "Uzun bir gün oldu," diye mırıldandım.

"Yarın işimiz var. Erken yatman iyi olabilir." "Sence beni burada bulur mu?"

"Evet, ve çok yakında," dedi Rourke. "Bu adamlar sadece zeki değil, aynı zamanda onlara ne söylerse yapmaya hazır onlarca insanı da var. Eminim bizim yaklaştığımızı biliyorlardır. Benim yerimi bulmak o kadar da zor olmayacaktır."

"O zaman gitmem gerek," dedim, ayağa kalkarak. "Başka bir yerde kalacak yer arayacağım."

"Otur," dedi Rourke, elini sallayarak. "Nereye gidersen git, tehlike altında olacaksın. En azından burada, biz onlara karşı savaşıyoruz. Masum kimse zarar görmeyecek." Başını salladı. "Bu, Vitale'leri kapatmak ve onları uzun süre hapishaneye atmak için daha da büyük bir neden."

Başımı salladım, ama ağzım yapışmış gibi hissediyordum. Enzo parmaklıklar ardında olacaktı ve onu bir daha göremeyecektim. Birlikte geçirdiğimiz son zamanlar gerçekten öfkeli seks ve söylenmemiş sözler mi olacaktı?

Boğazım talaşla tıkanmış gibi hissettim ve bu hissi silmek için daha fazla bira yuttum. Aramızdaki ilişkinin iyi bitmeyeceğini zaten biliyordum. Öyleyse neden bu kadar çok acıtıyordu?

Penelope miyavladı, kanepeye atladı ve koluma sürtündü. Kulaklarının arkasını kaşıdım ve Enzo'nun yaptığı gibi hızlı ve sert bir şekilde vücudunu okşamaya başladım. Anında mırlamaya başladı, sesi o kadar yüksekti ki televizyonun sesini bastırıyordu.

"O kediyle ne yapacaksın?"

"Pen?" diye sordum. "Ona birkaç şey almam lazım, ama burada bir sorunu olmaz."

Ben konuşurken, Penelope Rourke'a doğru koştu. Partnerim kaşlarını çattı, elini kaldırdı ve Penelope'yi okşamaya çalıştı. Penelope'nin boğazından bir hırıltı yankılandı ve sonra ona tısladı. Penelope sırtını kaldırdı, kuyruğunu havaya dikti ve pençesini uzatarak Rourke'a saldırdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Rourke, ben yanına yaklaşırken koltuğundan fırlayarak. "O şeyi başka bir yere götürmelisin!" Kanayan eline baktı. "Kahretsin, acıyor. Bunu temizlemem lazım. Bu davayı bitirene kadar onun kalabileceği bir yer bul."

"Öyle demek istemedi," dedim. "Sadece stresli."

"Evet, stresli," diye mırıldandı Rourke. Topuklarını döndürerek koridordan aşağı yürüdü. "Ciddiyim. Kalacak bir yer bul. Zaten alerjim var."

Penelope'ye baktım. "Neden yaptın bunu?" diye mırıldandım. "Sen iyi bir çocuk olmalısın."

Yine homurdandı, sesi neredeyse hırlamaya yakındı. Kafamı sallayarak Penelope'yi tekrar kafesine koydum, ama bu sefer isteyerek girdi. Onu nereye götürebileceğimi biliyordum. Chelsea Pen'i severdi ve dava bitene kadar onu korumaktan çekinmezdi.

Penelope'nin yanımda olmayacağı düşüncesi omuzlarımı daha da çökertmişti. Enzo gitmişti. Penelope gönderilmek üzereydi. Geriye kalan tek şey, bu davayı çözersem karşımda duran hayalimdi.

Artık bunu istiyor muyum ki?

Bu düşünceyi sert ve hızlı bir şekilde bastırdım. Dedektif olmak istediğim her şeydi. Kimsenin yoluma çıkmasına izin veremezdim.

Twenty-two
Enzo

C HAOS, kaçamadığım, içinde boğulduğum sonsuz bir havuzdu. Karanlık etrafımı sardı ve her hareketimde uzuvlarım daha da ağırlaşıyordu. Acıyı hissetmiyordum, sadece göğsümün ortasında bir ağrı vardı.

"Siktir, burası çamaşır suyu kokuyor." Gin'in sesi, beni çevreleyen sürekli sisin içinde yankılandı.

Fayansların arasındaki olukları ovmaya devam ettim. Parmaklarım buruşmuştu ve parmak uçlarımı kesme isteğine zar zor direndim.

"Enzo," diye seslendi Gin.

Yaptığım işten başımı kaldırmadım. Temizlemeye ve hareket etmeye devam edersem, gerçeklik uzak kalırdı. Kendim üzerinde sahip olduğum azıcık kontrolü elinde tutabilirdim.

Ağır bir el omzuma kondu ve ben kaskatı kesildim. Midem bulandı. Kafamın arkasında küçük bir ses, elin çekilmesini haykırıyordu.

"Bunu bırakmalısın. Onu aramak için dışarıda değilsen, burada temizlik yapıyorsun." Gin beni kaldırmaya çalışırken elini sıkılaştırdı. "Kahretsin, Enzo, bu iyi değil. En son ne zaman uyudun?"

Uyumak mı? Artık uyuyamıyordum. Tek düşündüğüm Tex'ti. Gözlerimi kapattığımda, onun büyük mavi gözlerinin bana dik dik baktığını görebiliyordum. Yumuşak kahkahasını duyabiliyordum.

ya da benim yaptığım yemeği yerken çıkardığı inlemeler. Uykum yoktu; bu sadece acıyı daha da şiddetlendiriyordu.

"Enzo!"

Durup dizlerimin üzerine oturdum. Gözlerimi kırpıştırarak kardeşime baktım. Bakışlarım bir saniye kadar odaklanmış kaldı, sonra mutfak masasındaki kitap yığınını fark ettim. Ayağa kalkıp onlara doğru yürüdüm ve onları bir yüzeyden alıp oturma odasına taşıdım. Kitaplar her yere dağılmıştı, yarısı rafta, diğerleri ise çeşitli yığınlar halinde.

Dağınık ortama bakarken boğazımın arkası yanıyordu. *Bunu bitirmeyi nasıl unutmuşum?*

"Kahretsin, Enzo. Burayı hiç böyle görmemiştim. Buradan gitmelisin."

"Geri gelebilir," dedim. Üç gün boyunca onu aradıktan sonra her seferinde verdiğim cevap buydu. Tex ne kendi evinde ne de ailesinin evindeydi. Partneri hakkında bile bilgi almıştım ama hiçbir şey bulamamıştım.

Gin olmasaydı, doğrudan karakola giderdim.

Gin homurdandı. "Aklını başına topla. Benito bu kadarını görmezden gelebilir."

Umurumda değil.

"Ya kendi isteğinle gelirsin ya da eski günlerdeki gibi yaparız."

Gin parmaklarını kırdı ve ben onun ellerine baktım. Onlar da benimkiler kadar kanlıydı.

İç geçirdim ve kitapları yere bıraktım. "Nereye gidiyoruz?" Bağlanıp bagaja atılmak istemiyordum. Artık on altı yaşında değildim. Bu hiç komik değildi. Giancarlo'yu tanıyorsam, sırf bana acı çektirmek için birkaç saat daha arabayla dolaşırdı.

"Benito bizi çağırdı."

Vücudumdaki morluklar, kardeşimin bana ne kadar kızgın olduğunun kanıtıydı, ama ben de ona aynı miktarda morluklar yapmıştım. Tex'i savunmamdan hoşnut olması imkansızdı.

"Hadi ama, bu kadar fazla düşünmeyi bırak. Benito'nun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bu iş meselesi."

Başımı salladım ve kapıya doğru yöneldim, ama Gin beni durdurdu.

"Duş ve temiz kıyafetler. Lanet olsun, seni tanımıyorsam, aşık olduğunu ve şimdi kalbin kırıldığını düşünürdüm." Gin, bu en saçma fikirmiş gibi gülmeye başladı. Belki bir zamanlar öyleydi.

Ama artık o kadar emin değildim.

Misafir odasına gidip kendimi temizledim. Yatağıma küçümseyerek bakmadan odama gidememiştim. İnsanları odama hiç almamamın bir nedeni vardı ve ben bu odayı Tex'e açmıştım. Onu özlüyordum. Pen'in boynundaki çanın sesini bile özlüyordum.

Kulübe giden yol bulanık bir anıdan ibaretti. Her şey sessizdi ve dikkatimi vermezsem, her şey kalın bir filtreden geçiyormuş gibi geliyordu, bu da her şeyi

yumuşak ve bozuk geliyordu.

Kulübe girmek bile rahatsız edici değildi. Can sıkıcıydı ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Benito'nun ofisine doğru ilerledik ve her adımda köpekbalıklarıyla dolu bir tanka yaklaşıyormuşum gibi hissettim. Kardeşim olanları kolayca unutacak biri değildi. Tex konusunda hâlâ kızgın olduğunu biliyordum, ama bu benim de kolayca unutabileceğim bir şey değildi.

Gin kapıyı açtı ve içeri girdik. Benito masasının arkasında oturmuş, evrakları inceliyordu. İçeri girdiğimiz anda, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan bana baktı.

"Düşmanı kovalamayı bıraktın mı?" diye sordu

Benito. "Hayır."

Giancarlo, sanki başka bir kavga çıkacakmış gibi iç geçirdi.

"O kalmadı bile. Bu, onun başından beri hiç umursamadığını gösteriyor," dedi

Benito

dedi.

Zaman, kardeşim masasına doğru fırlayıp

ellerimle masayı silkelediğimde etrafımdaki zaman donmuş gibiydi. Ellerim ahşap masaya sertçe çarptığında her şey yana doğru uçtu. "Bu doğru değil."

Benito'nun bakışları sertleşti, bir milim bile geri adım atmadı. Bu onu harika bir lider yapıyordu ama bazen berbat bir kardeş. "Enzo, bunu konuştuk. Sen olayları diğerlerinden farklı algılıyorsun."

Parmaklarım kıvrıldı ve eklemlerim ahşabı çizdi. Yanılmış olabilir miydim? Tex ile geçirdiğim zaman çok daha fazlası gibi gelmişti. Kafamı salladım.

"Bu sefer değil."

"Enzo..."

Ayağa kalktım ve kardeşimin bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Hayır. Tex farklı." "O bu aile için bir tehdit."

Benito yanılmıyordu. Tex'in işi bir tehdit oluşturuyordu, ama Tex'in kendisi...

Emin değildim. "Ona dokunmayız," dedim.

Benito tartışmaya hazır görünüyordu, ama Giancarlo yanımıza geldi.

"Bu kadar, kararımı verdim. Kavga etmeyi bırakıyoruz. Biz kardeşiz." Masaya yaslandı. "İkiniz de geçmişte farklı şekillerde incindiniz."

Benito alaycı bir şekilde güldü, ama ben gerçeği biliyordum. Kardeşim Brycen'e aşık olmuştu; o adamın ikimizi de kullandığını bilmiyordu.

"Enzo, Tex farklı mı?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Öyle." İki kardeşimin de gözlerine baktım.

Benito uzun bir süre bana baktıktan sonra, içinden homurdandı. "Onun için sahip olduğumuz her şeyi riske atmaya hazır mısın?"

"Evet."

Benito'nun yüzünde hiçbir ifade yoktu, birbirimize bakıyorduk. Her geçen saniye gerginlik artıyordu. Tex

O gün benim evimde, kardeşlerimden birine karşı kendimi kaybettiğim nadir anlardan biriydi.

Benito'nun gözleri "Ben değilim" diyordu. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Midem bulandı ve kardeşimle ölüm kalım meselesi olan bir durumda karşı karşıya kalmamak için dua ettim, ama Tex için? Yapardım.

"Odaklanmamız lazım," dedi Gin.

"Senin evinden bir şey aldı mı?" diye homurdandı Benito.

"Hayır, orada hiçbir şey saklamıyorum."

Gerilim o kadar yoğundu ki sinirlerim gerilmişti. Normalde kardeşlerimin yanında olmak bana biraz huzur verirdi ama şu anda ikisinin de her hareketini ve söylediği her kelimeyi dikkatle izlemem gerekiyordu. Tex'in hayatı buna bağlıydı.

"Benito," dedi Gin.

"Kapa çeneni!" Benito bir sigara çıkardı ve kibritle yaktı. "Polisler her zaman baş belasıdır. Zamanı gelince hallederim." Elini kaldırarak, dilimin ucunda duran itirazımı kesip attı. "Bir başka sevkiyatımız daha çalındı ve dört adamımız öldü."

"Siktir," diye homurdandı Giancarlo.

"Nasıl?" diye sordum. Mantıklı gelmiyordu. Elimizdeki bilgilere göre adam bir polisti, ama bizim maaş bordromuzda yoktu. Birkaç kez kontrol etmiştim.

"Hayal dünyasından çık ve işini yap," dedi Benito. Bana bakarak, "Benim kardeşim lazım, hain değil," diye ekledi.

Geri çekilme dürtüsüne direndim ve başımı salladım. Onu asla ihanet etmeyeceğimi söylemenin bir anlamı yoktu. Benito çoktan kararını vermişti; ona ailemin arkasında olduğumu göstermek bana kalmıştı. Ve Tex'in öldürülmesine gerek olmadığını. İkincisi biraz daha zor olacaktı, ama bunu kanıtlamak için her şeyi yapardım.

Her birimizin bulduklarını gözden geçirmeye devam ettik. Geçen hafta hiçbir şey bulamamıştım; Tex'i aramakla çok meşguldüm. Bunu Benito'ya söyleyemezdim, bu yüzden sessiz kaldım. Onun sarsılmaz bakışları, işimi yapmadığımı zaten bildiğini gösteriyordu.

Toplantımız bittiğinde, arkanı dönüp oradan hızla uzaklaştım. Gerginlik beni de etkiliyordu. Normalde bu tür durumlarda başarılı olurdum, ama kendimi iyi hissetmiyordum.

Ofisten çıkınca, kulaktan tırnağa kulüp müziği ile karşılaştım. Perşembe gecesi olmasına rağmen her zamanki gibi doluydu. Parmaklığa yaslanıp insan denizine baktım.

Kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş tanıdık mavi gözler dikkatimi çekti. Hayalini kurduğum kare çene ve dudaklar, merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladım. Yerdeydim, kalabalığın içinden aceleyle geçiyordum. Terli vücutlar bana baskı yapıyordu ve ona doğru ilerlerken hızımı kesiyordu.

Ona yaklaştıkça, o uzaklaşıyordu. Tex'i yakalamaktan başka bir şey istemeden peşinden koştum. Bu sefer kaçmasına izin vermeyecektim. Arka kapı açıldı ve birkaç saniye sonra dışarı koştum.

Anında, giydiği ceketi fark ettim. Ayaklarım beni ona yeterince hızlı götüremiyordu. Adını çağırmak istedim, ama ağzım kapalı kaldı. Omzunu tuttum ve onu döndürdüm.

"Siktir, ne oluyor dostum?" Kalp şeklinde bir yüzü ve kahverengi gözleri olan bir yabancı bana bakıyordu. Tex'in ağzı olmayan bir ağız, kaşlarını çatarak aşağı doğru kıvrılmıştı. Benim tutuşumdan kurtuldu. "Dostum, senin sorunun ne?"

Gördüğüm şeyi biliyordum. Halüsinasyon görmüş olamazdım. Yabancı bir yere gitmeden onu yakaladım.

"Bu ceketi nereden aldın?" "Sana

ne?"

Ona yaklaştım ve ona baktım. Ya yüzümde ölümünü gördü ya da içgüdüleri devreye girdi. Yabancının vücudu kaskatı kesildi ve göz teması kurmayı bıraktı.

"Bir adam bana bunu ve biraz para attı ve orada kalmamı söyledi."

"O nereye gitti?" Sesimdeki çaresizlik kulaklarımda çınladı. Tex'i görmem gerekiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Onu kucaklamam ve yanımda tutmam gerekiyordu.

“O caddenin karşısına koştu. Hangisi olduğunu görmedim...”

Omzundaki basınç noktasına sertçe bastırdım. Yabancının bacakları titredi ve boğuk bir çığlık attı. Eli uzanıp bileğimi kavradı, ama ben daha fazla bastırdım.

"T-tamam."

"Zamanımı boşa harcıyorsun. Hangi yöne?"

Titrek parmaklarıyla bileğimi bıraktı ve solu işaret etti. Onu bıraktım ve koştum. Soğuk hava ciğerlerime girip çıkıyordu. Yanma hissi, giderek artan ağrıya kıyasla hiçbir şeydi. Trafik ışıklarında durdum ve her iki yöne de baktım.

Kalbim çarpıyor, ciğerlerim yanıyordu. Her iki yöne de baktım ama Tex yoktu. Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup çektim. İçimi kaplayan çalkantılı duyguların yerine, bir tanesi kontrolü ele geçirdi. En iyi anladığım duygu.

Öfke.

"Eğer ben sana sahip olamıyorsam, kimse sahip olamaz."

Ateş , bir köşeyi, sonra bir köşeyi daha döndüğümde ciğerlerimi yakıyordu. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!* Blu'ya girmek istememiştim, ama ayaklarım beni otomatik pilotta gibi oraya götürmüştü. Enzo'yu kafamdan çıkarmak için her şeyi denedim, ama o hep oradaydı. Onu bir kez görmek yeterli olur, sonra ortadan kaybolurum diye kendimi ikna etmiştim, ama o da beni görmüştü.

Enzo'nun karanlık gözleri benimkilere bakınca omurgamdan aşağı yukarı titreme geçti. Bir bakışta, onun yatağına girip, bana gülümsene kadar onun sikini sürmekten başka bir şey istemedim. Blu'da, benimle birlikteyken hariç, onun pek gülümsemediğini hatırladım.

Kalbim hızla atarken, bir ara sokak duvarına yaslandım ve yakınımdaki birinden sigara dumanıyla dolu bir nefes çektim. Kadın bana kaşlarını kaldırdı, ben de başımı salladım. Muhtemelen onu çok korkutmuştum. Gözlerimi kapattım ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atmayı bırakana kadar uzun ve derin bir nefes daha çektim.

Yeter. Artık ona bakmaya devam edemem.

Tek görevim Vitale ailesini araştırmaktı. Enzo'yu izlemek için küçük geziler yapmayacaktım. Aldığım yeni hurda arabayla onun evinin önünden geçmeyecektim. Ve onu düşmanımdan başka bir şey olarak görmeyecektim.

Duvardan iterek, arabamın yanına gelene kadar başka bir sokakları geçtim. Direksiyonun başına geçip, uzaklara baktım. Hayatım çok düzgün gidiyordu, ama şimdi kaos içindeydi.

Bunun suçlusu ben olmaktan başka kimse yoktu. Onunla asla yatmamalıydım.

.

Onun ellerini vücudumda, ağzını dudaklarımda hissetmeyeceğim düşüncesi beni tam bir depresyona sürüklemeye yetiyordu. Torpido gözünü açtım ve sigara paketini aldım. Bir tane çıkardım, ağzıma attım ve yaktım. Yıllardır sigara içmemiştim, ama bir gecede bacaya dönüşmüştüm.

Arabayı çalıştırıp doğruca Chelsea'nin evine gittim. Penelope beni gördüğüne sevinecekti, ben de onu. Biraz teselliye ihtiyacım vardı.

"Selam," dedi Chelsea kapıyı açarken. "İçeri gel." Renkli dairesine girdim. "Pen nerede?"

"Muhtemelen buralarda bir yerde, bir şeye işiyor. O intikam için işeyen biridir," dedi dilini şaklatarak. "Pen, babam geldi!" Bana döndü, baştan aşağı süzdü. "Ter ve sigara kokuyorsun. Nerelerdeydin?"

"Dışarıda," diye mırıldandım.

"Nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Sorma."

Chelsea inledi. "Yine Enzo'yu görmeye gittin, değil mi?" Penelope'yi aramak için dairesinde dolaşırken beni takip etti. "Tex, Blu'ya sürekli uğramaya devam edersen, yanlış bir mesaj verirsin. İkiniz de böyle nasıl hayatına devam edebilirsin?"

Çenemi o kadar sıkı sıktım ki canım yandı. Haksız değildi, ama bunu duymak da istemiyordum. Turuncu bir ışık yanımdan geçti ve Penelope'nin peşinden gittim. Onu kollarımın arasına aldım.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandım. "Neden kaçıyorsun?"

Penelope miyavladı ve benden uzaklaştı. Onu yere indirdim. Ayakları yere basar basmaz kaçtı ve Chelsea'nin yatak odasına girerek ortadan kayboldu. Yüzüm asılırken onu izledim. Daha önce depresyondaysam, şimdi daha da kötüydü.

"O kedi kin tutuyor," diye mırıldandı Chels. "Tıpkı babası gibi."

"Öyle değilim." Penelope'yi kovalamak istedim ama bunun çözüm olmadığını biliyordum. "Yiyecek bir şey var mı?"

"Önce duş al," dedi. "Şu anda senin kokunu üç nefes daha alamam."

Gömleğimi kaldırıp kokladım. "Haklısın."

Duşumu çabucak aldım, çünkü yalnız kaldığımda hep Enzo'yu düşünüyordum. Hızlıca çıktım, mutfağa geri dönerken saçımı kurulamaya devam ettim. Chelsea masaya iki tabak koydu, ikisi de bol malzemeli tacolarla doluydu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu, ikimiz de oturduktan sonra.

Taco'dan bir ısırık aldım ve omuz silktim. "Etrafta," dedim. "Çoğunlukla kanepede yatıyorum. Bir yerde çok uzun süre kalırsam..."

"Enzo seni bulur."

"Aynen," dedim, onun adını bu kadar rahatça söylediğinde nasıl sarsıldığımı belli etmemeye çalışarak. "Şimdiye kadar her şey yolunda."

"Böyle yaşamaya devam edemezsin." Kaşlarını çattı. "Bu senin için sağlıklı olamaz."

Yine omuz silktim. "Dava ilerliyor. Er ya da geç, o parmaklıklar ardına girecek ve ben hayatımı yeniden yaşayabileceğim."

"Hapse girse bile, bunun biteceğini mi sanıyorsun? Tex, o bu olayı unutamayacak türden bir adam. Onu hapse attığında, seni öldürebilir. Onun gibi adamlar umursamaz."

"O kadar da kötü biri değil." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduramadım. *Neden onu savunuyorum?* Boğazımı temizledim. "Beni öldürmez."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Ağzımı açtım. Enzo'nun misafir odasında hayatı pahasına beni becerdiği görüntüler aklıma geldi. Yüzündeki ifade tehlikeli, güçlü bir şey barındırıyordu. Onun çılgınlığı beni tahrik etse de, artık dışarıdan bakıyordum. O çılgınlık bana yönelirse, Chelsea haklıydı; bunu kabul etmek istemesem de, sonunda ölebilirdim.

"Onun sabit diskinde bir şey buldun mu?" diye sordum, konuyu tekrar soğuk ve klinik bir şeye çevirmeye çalışarak. Soruşturma.

"Bazı şeyler, ama çok önemli değil. Çok titiz biri, ama en azından görünüşe göre işiyle ilgili hiçbir şey yok. Eminim bazı şeyleri daha derinlere şifrelemiştir, ben de bulacağım. Akıllı biridir." Başını salladı. "Bana biraz daha zaman verir misin? Ben bulduğumda bu bilgileri ne yapacaksın? Patronuna veremezsin. Onun evine girerek elde ettin."

"Biliyorum," diye başımı salladım, onun adını kullanmayı bıraktığı için minnettar olarak. "Mahkemede kabul edilmeyecek, ama kabul edilecek bir şeye götürebilir. Şu anda herkes bana güveniyor. Başarmak zorundayım."

Chelsea'nin kaşları daha da çatıldı. "Herkesi mutlu etmeye çalışıyor gibisin. Peki ya sen?"

Chelsea'ye göz kırptım. "Dedektif olmak beni mutlu edecek."

"Emin misin?"

"Tanrım, Chels. Lütfen beni rahat bırak."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece olaylara bir bakmanı istiyorum, hepsi bu." Penelope miyavlayarak tartışmamızı ve artmaya başlayan gerginliği böldü. "Evet, baban burada, pislik gibi davranıyor."

Pen'i kucağıma aldım ve o da öfkesini dindirdi. "Onu dinleme. O deli."

Chelsea parçalanmış marulları yüzüme fırlattı. "Kapa çeneni, yoksa seni kovarım." "Duydun mu? Bizi sokağa atacak, Pen."

"O değil," dedi. "Sadece sen."

Ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Ne pislik adam."

Chelsea gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Hayat ne kadar zor olursa olsun, ona değer verdiğimi kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hayatımın berbat olması onun suçu değildi.

Paspasın altında bir yerde olduğunu bildiğim anahtarı aradım. Rourke üniformamı kendi evinde saklıyordu, bu iyi bir şeydi. Patronlarımın benim sefil bir hayat sürdüğümü bilmelerine izin veremezdim. İşimi beceremediğimi düşünürlerdi. Yani, beceremiyordum, ama becerebiliyormuş gibi davranmak zorundaydım.

"Buldum."

Anahtarı aldım ve kapıya soktum. Sessizce kapıyı arkamdan kapattım. Rourke ve ben zaten birlikte çalışmak zorundaydık, ama hala uyuyorsa onu uyandırmak istemedim. Koridordan ilerlerken bir ses duyunca durdum.

Sanırım çoktan uyanmış.

Yumruğumu sıktım, kapısını çalmak için hazırlandım, ama durdum. Kiminle konuşuyorsa, duyamıyordum. Telefonda konuşuyordu.

"Hayır, bu gece uygun değil. Halletmem gereken işler var." Sessizlik. "Beni rahat bırak!" Rourke sertçe bağırdı. "Ne yapmam gerektiğini ben bilirim. Sen kendi işini yap, ben de kendiminkini yapayım! Pislik."

Rourke'un bağırmasına irkildim. Ne zamandan beri bu kadar sinirleniyordu? Tanıştığımızdan beri bana sataşıyordu, ama bu onun normal haliydi. Bu ise farklı bir şeydi.

Rourke'un kapısını çalmak iyi bir fikir değildi. Kötü bir sabah geçiriyorsa, bu boktan durumun dışında kalmak istedim. Topuklarımı döndürdüm, koridordaki dolaba gidip üniformamı aldım.

"Caster?"

"Evet, benim," diye cevap verdim. Üniformamı çıkardım, geri adım attım ve Rourke'un koridorda durduğunu gördüm. "Ne oldu?"

"Ne zaman geldin?"

Omuz silktim. "Az önce," diye yalan söyledim. "İş için üniformama ihtiyacım var.

Hazır mısın?" Bana yakından baktıktan sonra başını salladı. "On dakikaya hazırım."

"Ben de. Karakola giderken yolda yemek alalım. Yine geç kalamam." "Tamam. Hadi gidelim."

Bir an durdum. "İyi misin, Rourke?"

Bana doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda biraz tuhaf görünüyorsun, hepsi bu. İyi misin diye merak ettim."

Gözleri kısıldı. Kısa bir an için, damarlarımdan buz akıyormuş gibi hissettim, ama sonra yüzündeki ifade kayboldu ve hissettiğim korku da onunla birlikte yok oldu.

Bu da neydi böyle?

"Ben iyiyim, evlat," dedi ve bana doğru başını salladı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet," dedim, hala omurgamdan aşağı süzülen tedirginliği atmaya çalışarak. "Evet, geliyorum. Çavuş, şef gelmeden ve bilgilendirilmeden önce dosyaları gözden geçirmemizi istiyor."

"O zaman yapalım," dedi Rourke ve odasına girerek ortadan kayboldu. "Evet."

Onu uzun bir süre izledim. *Sorunu ne? Burada daha sık kaldığım için mi böyle davranıyor? Yoksa Enzo'yu becerdiğimi bildiği için mi?*

Rourke bana hiç bu kadar ters davranmamıştı. Açık sözlü ve baş belasıydı, elbette. Ama ters ve sinirli mi? Hayır. Onda bir şeyler oluyordu.

Banyoya girdim ve kapıyı kapattım. *Onunla ne olup bitiyorsa, beni ilgilendirmez. Ama ortaklar birbirlerine her şeyi anlatmak zorundadır.*

İçimde iki taraf savaşıyordu, bu durumu en iyi şekilde nasıl halledebileceğimi bulmaya çalışıyordum. Sonunda üniformamı giydim ve her şeyi içime attım. Rourke eninde sonunda benimle konuşacaktı. Onun en son ihtiyacı olan şey, hazır olmadığı bir konuşmaya onu zorlamamdı. Onun benim mahremiyetime saygı gösterdiği gibi, benim de onun mahremiyetine saygı göstermem gerekiyordu. "Hazır mısın?" Rourke, oturma odasına girdiğimde, kötü ruh hali kaybolmuştu.

"Evet."

Başını salladı, beni süzdü ve gülümsedi. "Kötü bir ruh halinde olduğum için özür dilerim. Geçer."

"Eminim öyle olacaktır. Hepimiz o durumdan geçtik."

"Aynen öyle," dedi, kahve masasından anahtarlarını alırken. "Anlıyorsun."

"Anlıyorum," dedim, garip bir şekilde gülerek. "Kahveye ihtiyacım var."

"Ben de!" Diye gülümsedi. "İş yerinde sinirlenip kovulmak istemem."

Böylece, durumu geçiştirdik, ama içimde bir taş gibi duruyordu. Kendimi toparladım ve önümdeki güne hazırlandım. Şef ve Çavuş White cevap bekliyorlardı. Onlara cevap vermem gerekiyordu.

Birkaç hafta önce hayat çok daha basitti.

"EFENDIM, YEMIN EDERIM..."

Bang. Silahın sesi, söyleyeceği diğer kelimeleri kesintiye uğrattı. Sıcak kan yüzüme ve ellerime sıçradı. Kızıl damlalarla boyanmış elime baktım ve hiçbir şey hissetmedim.

Bir ıslık sesi havayı yırttı ve elimden gözlerimi ayırıp Gin'in içeri girdiğini gördüm. Bakışları sandalyedeki cesede kaydı.

"Onları gittikçe daha hızlı tüketiyorsun. Adamlarımızı bu kadar hızlı harcadığın için onların yerini dolduramıyoruz." Gin sandalyeyi tekmeledi ve ceset yere düştü, zaten zemini süsleyen kan gölüne daha fazla kan ekledi. "Başka bir hain mi?"

Başımı salladım. İşler kötüye gidiyordu, ama bana verebildikleri tek şey aynı lanet isimdi. Ramada. O ölmüştü. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm ve ben dikkatsiz hatalar yapmazdım.

Giancarlo bir sigara çıkardı, ben de ondan bir tane aldım. "Sence hayaletimiz bizi rahatsız ediyor mu?"

"O, benim endişeleneceğim son hayalet."

Gin güldü, ama ben ona katılamadım. Son zamanlarda eskisinden daha az gülümsüyordum.

"Bahsettikleri polis Ramada mı, yoksa onunla birlikte çalışan biri mi?"

İnledim. "Eski ortağını zaten araştırdım. Ramada'yı ihbar eden oydu." Eski ortağı dürüst biriydi. Sicilindeki tek leke Ramada ile ortaklığıydı.

Sigara yakıp dumanı içime çektim, zihnim başka yerlere dalmıştı. Düşüncelerim doğrudan Tex'e gitti, içimdeki öfkeyi körükledi ve hissedebileceğim yorgunluğu bastırdı. Sigara aldım ve yanan ucunu başparmağıma bastırarak söndürdüm. Dumanı bırakarak, adamlarımızdan bazılarının gelip temizliğe başlamasını istedim.

"Lanet olsun, Enzo," dedi Gin, elime bakarak homurdandı.

Acıyı neredeyse hissetmedim. "Endişelenme. Başka bir ipucunu takip etmem gerekiyor."

Kolumu tuttu. "Uyumalısın."

Neden meşgul olmam gerektiğini, yoksa sonunda pervasızca bir şey yapacağımı anlayamıyordu? Mesela karakola dalıp Tex'i ararken yoluma çıkan herkesi öldürmek gibi. Kardeşime baktım ve kolumu tutan eli gevşedi, böylece kurtulabildim.

"Enzo, kızgın olduğunu anlıyorum..."

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun." Ondan uzaklaştım. "Aile için yapılması gerekeni yapıyorum."

Topuklarımı döndürdüm ve ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra dışarı çıktım. Her birimizin bir işi vardı ve ben kendi işime odaklanmam gerekiyordu. Tex'e odaklanırken çok şeyi kaçırmıştım, ama artık durum öyle değildi. Tex, bizim düşman olduğumuzu ve daha fazlası olmadığını açıkça belirtmişti.

Dişlerimi gıcırdattım. Son zamanlarda Tex'i her düşündüğümde olduğu gibi, bir şeye yumruk atmak ya da birini öldürmek istedim.

"Efendim," dedi adamlardan biri anahtarlarımı uzattı, ben de aldım.

Zihnim, dönen düşüncelerin sonsuz bir denizi gibiydi. O kadar dalgındım ki, direksiyona geçtiğimi fark etmemiştim. Hatta araba kullandığımı bile. Nereye gittiğimi bilmiyordum, ama binalar yanımdan hızla geçerken zihnim boştu. Farkına varmadan, durmak için fren yaptım. Gözlerimi kırpıştırdım ve Tex'in dairesini görünce inledim.

Neden buradayım ki?

Orada olmadığını biliyordum. Orada sürekli bir adamım vardı. Binayı dolaşırken onu gördüm ve içeri girdi. Midem düğümlendi ve direksiyonu daha sıkı kavradım. İçten içe, onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Bu yine Brycen'ın hikayesinin tekrarıydı. Belki de ellerim birine tutunmak için fazla kanlıydı.

Hayır, Tex benim.

Saklanmaya devam edebilir, ama eninde sonunda Tex Caster'ı bulacaktım. Telefonum çaldı ve dikkatimi binadan uzaklaştırdı.

"Efendim, görmenizi isteyebileceğiniz bir şey var." "Konumu gönderin. Kısa süre içinde orada olacağım."

Mesaj geldi. Tex'in binasına son bir kez göz attım, sonra arabayı sürerek otoyola çıktım.

Ramada'nın evi varlıklı bir mahalledeydi. Bir polisin maaşıyla yaşayamayacağı kadar güzel bir mahalle. Bekardı. Evine adımımı attığım anda nedenini anladım.

Burası iğrenç bir yer. Ayakkabılarıma yapışacak hiçbir şeye basmamaya özen gösterdim.

"Ne buldun?" diye sordum.

Eldivenlerimi giydim, son adamı öldürdükten sonra temizliği gerektiği gibi yapmadığımı fark ettim. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti, ama temizlik ihtiyacını bastırdım. Bunun yerine, adamlarımdan birinin peşinden bilgisayara gittim.

Oturup fareye tıkladım ve ekran aydınlandı. O haklıydı. Bunu görmek istiyordum. Birkaç gizli dosya vardı, bazıları şifre korumalıydı. Gizlemeye değer bir şeyse, incelemeye de değerdi.

"Onu kontrol etmek için buraya gelen oldu mu?" diye sordum.

Blake köşeden geldi ve başını salladı. "Hayır, efendim. Ailesi yok ve faturalarını sadece birkaç hafta geciktirmiş."

Başımı salladım. "Önemli hiçbir şeyi geride bırakma."

Blake diğerleriyle birlikte bu işi halletmek için gitti ve ben yapmam gereken işe odaklandım. Bilgisayarlar insanlardan çok daha basitti. Çalışmalarını engelleyen karmaşık duyguları veya hayalleri yoktu.

Bilgisayar yavaştı ve ben bir şeyleri yerinden oynatma dürtüsüne direndim. Bilgisayara yüklediğim yazılım tamamlandığında bir ses çıkardı. Mevcut tüm dosyaları taradı. Adamlarım, kim bilir neyi ararken, ortalığı daha da dağıttılar.

Keşke bu kadar basit olsaydı, üzerinde "aileni mahvetmeye çalışan kişiyi bulmak için ihtiyacın olan şey burada" yazan bir işaret olsaydı. Bilgisayar bir ses çıkardı ve ben gizli dosyalara baktım.

Ailemin adı birçok kez ve dahil olduğumuz birkaç iş ortaya çıktı. Ramada, düşündüğümüzden çok daha fazla yatırım yapmıştı. Bir fotoğraf çektim ve Benito'ya gönderdim. Dosyaları incelemeye devam ettim. Birkaç isim daha ortaya çıktı, ama bizim adımız kadar sık gördüğüm bir isim kafamın arkasında takıldı.

Dillan Mathews. Onun adını ilk kez görmüyor ya da duyuyor değildim. O, ailemizin altında çalışan birkaç satıcıdan biriydi. Geçmiş performansı övgüye değerdi. Defterleri şahsen kontrol ettim ve o, hiçbir şekilde para çalmaya çalışmamıştı. Silah sevkiyatlarıyla hiçbir ilgisi olmadığı da cabası. Bunların onunla ne ilgisi vardı ki?

Çok fazla soru vardı ama yeterli cevap yoktu.

Birkaç kez düşük seviyeli bir satıcının adı geçti. "Blake. Carter." İkisi de emirleri almak için yanıma geldi. "Onu bulun." Dillan Mathews'un fotoğrafını uzattım.

İçimden bir ses onu daha yakından incelememi söylüyordu. Belirli bir polis hariç, içgüdülerimi nadiren görmezden gelirdim.

"ONU BULMAK MI?"

Blake başını salladı. "Ama birkaç ay önce yakalandığını öğrendik." Devam etmeleri için işaret ettim ve Carter, Blake'in bıraktığı yerden devam etti. "Dillan, uyuşturucu bulundurma ve dağıtım suçlamasıyla yakalandı. Dava çok . Tanıklık etmeye hazır birisi vardı." "Ama?"

Midem sıkıştı.

"Patron onun aklanması için tek kelime bile etmedi ve bu olay hiç rapor edilmedi. Ama Dillan ertesi gün serbest bırakıldı," dedi

Blake. "Tanık kimdi?" diye sordum.

"Carl Rodgers, bir metamfetamin bağımlısı. Dillan'ın düzenli müşterilerinden biri."

Çenemi kaşıyarak, parmak uçlarıma sürtünen saçlarımı kesmem gerektiğini hatırladım. "Başka?"

"Her zamanki gibi ödemelerini yapıyor, ama artık o değil. Kuzeni, Dillan'ı haftalardır görmediğini, ama para göndermeye devam etmesi söylendiğini söyledi."

"Uyuşturucular mı?" Başım ağrımaya başlamıştı.

"Birisi satıyor, ama kuzeninden cevap alamadık." "Alamadınız mı?"

Carter boğazını temizledi. "Hiçbir cevap vermedi."

Bir içki aldım ve otururken kendime doldurdum. İşkenceyi kendim yapmayı tercih ederdim, ama her zaman her yerde olamazdım. Carter ve Blake, gerektiğinde cevapları alabilecek yetenekli adamlarımızdan birkaçıydı. İçkimi yudumladım, alkol sıvı ateş gibi boğazımdan aşağı aktı.

"Baskından kim sorumluydu?" diye sordum. "Ramada ve Chandler," diye cevapladı Carter.

Birkaç saniye içinde ayağa kalktım ve Benito'nun bana verdiği dosyayı bulana kadar etrafa dağılmış kitapları topladım. Orada, gün gibi açık bir şekilde, listelerin sonuncusu vardı. Aaron Chandler otuz altı yaşındaydı ve kovulmuştu. Ramada'nın aksine, emeklilik paketini alamadı, hatta maaşıyla bile ayrılmadı. Birlikte yaptıkları her şey onun omuzlarına yüklendi. Ancak, sonunda, bu olay örtbas edildi ve o özgür bir adam olarak gidebildi.

Neden onu henüz öldürmemiştim? Şeytani bir gülümseme ve baştan çıkarıcı gözler aklıma geldi ve anında öfkeyle doldu. Elimdeki cam kırıldı ve etimi keserken aşağıya baktım. Öfke dışında başka bir şey göğsümde dönüyordu. Hepsini bir kenara ittim.

Artık dikkatimi dağıtan şeyler yoktu.

Sanırım listeyi bitirme zamanı gelmişti. "Ramada'nın ortağı James Till'di. Dillan'ı nasıl yakaladılar?"

Blake kanayan elime baktı ve bir havlu almaya gitti. Onu aldım ve masanın üzerine koydum, onu görmezden gelip önümdeki şeye odaklandım. Cevaplar.

"Till babalık iznindeydi. Ramada ve Chandler geçici ortaklardı," dedi Carter.

Onları bir araya getirmemiş olmam şaşırtıcı değildi. Aynı bölgedeydiler ama anladığım kadarıyla hiç bir araya gelmemişlerdi. Normalde asla gözden kaçırmayacağım bir şeyi gözden kaçırdığım için kendimi azarladım. Birbiri ardına yapılan bariz hatalar, hepsi dikkatimin dağılmasına izin verdiğim için.

"Efendim," dedi Blake, elimi işaret ederek. "Siz..."

"İkiniz gidebilirsiniz."

Carter Blake'i çekti ve ikisi dönüp kapıya doğru yöneldiler. Çıkmak üzereyken durdular. "Caster'a geri dönmemizi mi istiyorsunuz?"

Onun adını duymak vücudumda şiddetli bir tepki yarattı. Yumruğumu sıktım ve cam parçaları etime daha da batmaya başladı.

Evet. "Hayır, şu anda o önemli değil." Yalan dilimde kül gibi duruyordu, ama bunu söylemeye devam edersem, onu gömdüğümde bile buna inanmak zorunda kalacaktım.

Elimi kaldırdım ve kapıyı çalmadan önce tereddüt ettim. Eve dönmek neden beni her zaman duraksatıyordu? Nefesimi tuttum. Her alarm zili çalıyordu. *Geri dönüp gitmeliydim.* Babam kayıp dosyalar konusunda çavuşuma şikayette bulunmakla tehdit etmeseydi, öyle yapardım. Yaptığım şeyi telafi etmenin bir yolu yoktu.

Parmaklarım ekran kapıyı tıklattı. Biraz daha dik durarak, önüne baktım. Bir anlık zayıflık gösterirsem, bana daha da fazla baskı yapardı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Anneme baktım. Ben büyüdükçe, o daha da küçülmüş görünüyordu.

"Merhaba tatlım." Gülümsedi, ama gülümsemesi zoraki bir gülümsemeydi.

"Burada ne işin var?" "Babam burada mı?" *Zaten burada olduğunu biliyorum. Yaşlı adam ne zaman çıkacak?*

"Evet, oturma odasında." Kapıyı açtı ve beni içeri aldı. "Sizin aranızda ne var? Bana hiçbir şey anlatmıyor."

Dudaklarımı sıkıştırdım. Onun gözlerinde hayal kırıklığı yaratmayacak ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Hiçbir şey," dedim kısaca. "Gidip babamla konuşacağım." "Oh. Tamam." Kaşlarını çattı. "İkiniz iyi geçinin."

Ağzımdan çıkmak üzere olan alaycı sözleri bastırdım. Ne güzel. İkimiz yalnız kaldığımızda hiçbir zaman güzel bir şey olmazdı. Birimiz her zaman her şeyi mahvederdi. Oturma odasına girdiğimde, başını kaldırdı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ne halt ediyordun sen?"

Ah, şimdiden başlıyoruz.

Ellerimi ceplerime soktum. "Sana sordum..."

"Bana ne sorduğunu biliyorum," diye tersledi. Bastonunu kapıp ayağa kalktı ve bana öfkeyle baktı. Korkutmak istediğinde hep böyle yapardı. O zamandan beri büyüdüğümü unutmuş muydu? "Sana Vitales'lerden uzak durmanı söylemiştim."

"Evet, biliyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun, yoksa beni görmezden gelip istediğin her şeyi yapmazdın."

Ona baktım. Hâlâ çocuk olduğumu mu sanıyordu? Tamam, ondan çalmak doğru değildi, ama benimle bu şekilde konuşması mı gerekiyordu?

Omuzlarımı geriye doğru çekip, ağrıyı hissedene kadar çenemi sıkıca kapattım. Keskin bir acı hissi dikkatimi çekti.

"Soruşturmam için buna ihtiyacım vardı," dedim. "Vitales'leri çevreleyen bütün bir görev gücü var ve bu benim olmadan gerçekleşmezdi. Beni koruyan insanlar var."

"Bu hiçbir şey ifade etmez," diye homurdandı. "Sen bir tür kahraman olmak istiyorsun, hepsi bu. Kahramanlık mı oynamak istiyorsun? Tek yapacağın şey kendini öldürttürmek olacak."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen gibi mi? Duyduğum kadarıyla, herkes senin bir kahraman olduğunu söylüyor, ama gerçekte sen de benim kadar kötüsün. Kafanı öne atıp, kendini vurduruyorsun. Ben senin tıpatıp aynınken, nasıl benim peşimden gelirsin?"

Bana baktı. Ben gözlerimi kaçırdım, parmaklarımla oynadım. *Bunu söylememeliydim.* Ağzımdan kaçırmak istememiştim, ama onun sözlerindeki ikiyüzlülük yüzüme bir ton tuğla gibi çarptı. Aramızdaki sessizlik uzadıkça, bir ayağımdan diğerine geçtim. Ben başımı kaldırıp onun öfkeli bakışlarıyla karşılaşana kadar sessiz kaldı.

"Bana ne dedin?"

Geri adım atmamak için kendimi zorladım. Babam birlikteyken beni sürekli azarlardı, ama şu anda bunun için hiç havamda değildim.

"Bunu açıkça senden aldığımı söyledim," dedim.

Bana doğru bir adım attı, ama ben hareketsiz kaldım. Gözleri kısıldığında, tek düşünebildiğim çocukken beni parçaladığı tüm anlardı. Babam bana nadiren el kaldırırdı, ama birkaç iyi seçilmiş kelimeyle beni paramparça etme yeteneği gerçekten bir yetenekti.

"Sen bana hiç benzemiyorsun," dedi yavaşça.

O bakış yüzüne yansıdığında midem düğümlendi ve endişeyle doldu. *Arkanı dön ve git. Hemen buradan çekip gidebilirim ve bir daha*

Onun ağzından başka bir kelime duymak zorunda kalmazdım. Hareket etmeye çalıştım, ama sanki ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Bir şekilde, hala beni etkisi altında tutuyordu.

"Senin yaşındayken, babamın izinden gidiyordum. Bu ailedeki her erkek polis oldu, sonra dedektif oldu ve rütbelerini yükseltti. Sen ise boş boş dolaşıyordun, Tex. Liseden mezun olur olmaz, eline geçen her fırsatı kaçırdın. Seni kaç kez üst katta uyuşturucu kullanırken buldum?"

"Dur," dedim, sesim titriyordu, ne kadar durdurmaya çalışsam da.

"Seni evden attığımda, eskiden yaşadığın o boktan küçük dairede kaç kez seni buldum, o kadar kendinden geçmiştin ki benim orada olduğumu fark etmedin bile?"

Hâlâ orada yaşıyorum.

"Sen sonunda kendini toparlamadan önce kaç kez seni hapse girmekle tehdit etmek zorunda kaldım? Ha, Tex?"

Başımı kaldırdım ve yere bakıyordum. O bana bağırırken, eski, yıpranmış ipliklere bakmak benim için alışılmış bir şeydi.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

"Oh, eminim istemiyorsundur," diye tersledi. "Senin tek istediğin şey kafayı bulmak ve tembel, nankör bir pislik olmak. Sanki çok kötü bir hayatın varmış gibi davranıyorsun, oysa sen sadece şımarık bir çocuksun."

"Şımarık mı?" Şokun etkisi geçince ona baktım. "Her gün senin istismarınla uğraşmak zorunda kalmayı şımarık olmak mı diyorsun? Vardiyadan sonra kaç kez sarhoş olarak eve gelip anneme ve bana bağırdın?"

"Bu istismar değil. Büyü artık."

"Oğluna değersiz olduğunu, karına ise işe yaramaz olduğunu söylemek istismar," diye karşılık verdim. "Ama sen umursamadın. Sen hep polistin. Kahramandın. Bize nasıl davrandığını biri bilseydi..."

"Yeter."

"—sana öyle bir şey söylemezlerdi. Bilselerdi, seni karakoldaki diğer suçlular gibi görürlerdi." Güldüm. "Kimi kandırıyorum? Arkadaşların gördü ve hiçbir şey söylemedi. Tek yaptıkları seni korumak oldu."

Birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmadık. Çocukluğumdan beri içimde biriken öfkenin bir kısmını dökmüş olsam da, göğsümdeki ağırlık azalmamıştı. O taş hâlâ oradaydı, sanki ben onun gözünde sokaktaki bir uyuşturucu bağımlısıymışım gibi bana bakarken büyüyordu. Sanki ben onun oğlu değilmişim gibi.

Lanet olsun, bir vuruşa ihtiyacım var. Bir içkiye. Herhangi bir şeye.

"Lanet dosyalarım nerede?" diye sordu.

"Henry." Annem öğle yemeğini getirerek içeri girdi. Yemeğini, çocukluğumdan beri ailesiyle vakit geçirmek yerine yemek yemeyi tercih ettiği küçük masanın üzerine koydu. İşini bitirince, dönüp ikimize de kaşlarını çattı. "Ne oluyorsa, kesin şunu. Öğle yemeği hazır." Ortadan kayboldu. "Sana da bir tabak getireceğim, Tex. Birlikte yemek yiyeceğiz."

Ona artık iştahım olmadığını söylemek istedim. Koltuk altımdan dosyaları çıkararak babama uzattım. Onlara bir süre baktıktan sonra elimden kaptı.

"Hepsi bu mu?" diye mırıldandı.

"Evet."

"Hepsi bu kadar mı?"

Ağzımı sıkıca kapattım. Ona zaten bir kez cevap vermiştim; bir daha cevap vermeye niyetim yoktu. Babam iyi eğitilmiş köpekleri severdi, ama ben oynamaktan bıkmış ve usanmıştım. Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Sana bir soru sordum, evlat."

"Ve ben zaten cevap verdim."

Kelimeler içimden patladı, kızgın öfkeyle kaplıydı. Tırnaklarım yumuşak etime gömüldü. Tırnaklarım biraz daha uzun olsaydı, derimi keserlerdi. Bunun yerine, keskin, bıçak gibi bir acı hissettim ve onu yuttum, içime sızmasına ve duygularımı yatıştırmasına izin verdim.

"Bana asla küfür etme," dedi sakin bir sesle.

Boynumu çevirdim. "O zaman sen de bana
küfür etme."

"Saygıyı yeniden öğrenmen gerekiyor."

"Bana saygı duyacak bir şey ver, ben de saygı
duyarım," diye karşılık verdim. "Siktir git," diye
tükürdü.

"Sen de siktir git!"

Yüzüme vuran sopanın sesi sert ve hızlıydı. Sanki yıldırım cildimi öpmüş gibi hissettim. Yanağımdan ıslaklık akıyordu, ama bu gözyaşı değildi. Elimi uzattım ve dokundum. Parmaklarım kanla lekelenmişti, koyu, koyu ve kaygandı. Yakıcı bir acı beni sardı. Çığlıklar duyuyordum, ama çok uzaktaydı, sanki deniz kabuğunda okyanusu dinliyormuşum gibi. Sanki gerçek bile değilmiş gibi.

"Ne yaptın sen! Henry, ne yaptın sen?"

Annemin elleri beni acil ve sıcak bir şekilde yakaladı. Parmak uçlarından gelen sarımsak kokusu beni geri çekilmeye zorladı. Tıpkı çocukluğumdaki gibi, babamın öfkesi çok yüksek olduğu nadir sarhoş gecelerden birinde, bedelini ben ödemiştim.

"Bunu yapmak istememiştim," diye homurdandı babam. "O çocuk bana küfür
ediyordu.
Refleks olarak yaptım."

Şüphelilere ya da mahkumlara karşı gösterdiğin refleks gibi mi?

Babam hakkında bazı söylentiler duymuştum, ama bunların doğru olduğuna inanmak istememiştim. Şimdi ise bunların doğru olduğundan emindim. Bunları görmezden gelmiş ve onun hatırladığım kadar kötü biri olmadığını düşünmüştüm.

Haklıydım. Daha da kötüydü.

"Çekil," dedim, annem kanayan yanağımı havluyla silerken. "Anne, dur! Lanet olsun."

Yerden kalktım. Annemin ceylan gözleri kalbimi sızlattı, onu kendime çekip özür dilemek istedim. Ancak o da en az benim kadar suçluydu

Tarih tekerrür ediyordu ve ben yüzümdeki kanı silerken, annem beni ikramlarla ve yatma saatimden bir saat sonra televizyon izlememe izin vererek rüşvet veriyordu.

Göğsüm o kadar acı verici bir şekilde sıkışmıştı ki, zar zor nefes alabiliyordum. Görüntüler çok güçlüydü. Çaresizlik hissi büyüdü.

Burada kalamam.

Arkamı dönüp evden fırlayarak çıkarken babama ya da anneme bakmadım. Titrek ve keder dolu sesi peşimden geldi. Eski ben, durup ona giderdi çünkü o da benim kadar mağdurdu. Ama ben o saçmalığı aşmıştım. Korunması gereken kişi bendim, ama o hala onu savunuyordu.

O öyle demek istememişti. Beni kollarında sallarken kaç kez bana bunu fısıldamıştı?

Vücudum titremeye başladı. Arabamın kapısını açtım, içeri kayarak girdim ve kapıyı çarptım. Bir kez arkama baktım ve annemin merdivenlerden aşağı koştuğunu gördüm.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı kaçmamıştım.

Ne düşünüyordum ki? Bu lanet eve geri gelmemeliydim.

Boğazım sıkıştı ve ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki canım yandı. Ne yaparsam yapayım, babam asla umursamayacaktı. Başarısız olursam, gözünü bile kırpmayacaktı. Başarılı olursam? Yine de başarısız olduğum tüm anları hatırlayacaktı.

Aramızdaki ilişkiyi değiştirmek, zavallı bir başarısızlık örneği olmadığımı kanıtlamak için çok uğraşmıştım. Artık, onun beni hep böyle göreceğinden emindim.

Bir trafik ışığı beni dikiz aynasına bakmaya zorladı. Yanağım hala kanıyordu ve yüzüm şişmişti.

Hastane, sonra da bu gece kalacak bir yer.

Keşke Pen'in gittiği yere gidebilseydim. Hiç bu kadar sıcak, rahatlatıcı bir kucaklamaya ihtiyaç duymamıştım. Aklım Enzo'ya gitti; beni tutuşu, benimle konuşuşu, beni öpüşü. Gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarını hissettim ve onları zorla geri çektim. Babamın sözleri kafamda yankılandı.

Gerçek erkekler ağlamaz.

Tanrım, acıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Twenty-six

Yanağımdaki bandajı BAKTIM. Şu ana kadar temizdi. Beyaz kumaştan kan sızmıyordu. Neyse ki kesik derin değildi, ama yine de acıyordu. Dördüncü ibuprofenimi almıştım ve ağrı hala devam ediyordu. Belki de hepsi kafamdaydı, gerçek fiziksel ağrı yerine psikolojik bir zonklama.

"Caster, raporlarını teslim ettin mi?"

Çavuş White bana bakarak bekliyordu. Söylediklerini duydum, ama nedense kelimeler beynimde yer etmedi. Kaşlarını kaldırdı.

"Evet, raporlar. Evet, efendim, çoktan teslim ettim," dedim ve başımı salladım.

"Öğrenmem gereken bir şey var mı?"

"Benim tarafımdan değil," dedim yavaşça. "Hâlâ araştırıyoruz. Rourke bir şeyler yemek için çıktı, ama geri dönecek. İşten sonra biriyle dijital izlerle ilgili bir toplantım var."

"Bir muhbir mi?"

Kafamı salladım. "Bağımsız bir yüklenici."

Beni baştan aşağı süzdü. "Peki, ne bulabileceğine bir bak. Şef benim kıçımın

peşimde.

peşinde."

"Biliyorum." Ofisine bakıp göz teması kurdum. Ona dönmeden önce omurgamdan bir ürperti geçti. "Bana durmadan bakıyor."

"İşini kaybetme riski var. Sen de bakardın." Omzuma hafifçe vurdu. "Hadi ama Tex. Yapabilirsin. Hep istediğin buydu, değil mi?"

Doğru. Bir rüya gerçek oldu.

Telefonum çalmaya başladığında onun uzaklaşmasını izledim. Düğme yanıp söndü, ahizeyi kaldırıp kulağıma dayadım.

"Ben Memur Tex Caster."

Sessizlikle karşılandım. Ekrandaki numaraya baktım, ama numara gizliydi. *Harika, biri pisliklik yapıyor.* Parmaklarım sonlandırma tuşunun üzerindeyken aklıma bir fikir geldi.

"Enzo?" diye fısıldadım.

Arama kesildi. Telefonu uzaklaştırdım ve ona baktım. *Gerçekten o muydu? Neden beni arıyor ki?*

Sen benimsin.

Bana bu sözleri birden fazla kez söylemişti. Ben ona aittim ve o beni asla bırakmayacaktı. Belki de günler ve sonra iki hafta geçtikçe beni unuttuğunu düşünerek hayal görmüştüm. Gözlerindeki bakışı hayal ettim, son kez birlikte olduğumuzda beni sarsan, yıkıcı derecede tehlikeli bakışını.

Vücudum onu arzuluyordu. Son bir kez daha denersem, her şey yoluna girecekti. Dünyadan uzak kaldığımız zamanları hayal edebilir ve bunun ikimiz için de geçici bir kaçamak olmadığını varsayabilirdim. Sadece bir kez daha tatmam gerekiyordu...

Telefon tekrar çaldı. Uzanıp telefonu aldım. "Enzo, beni sürekli arayamazsın..."

"Um, Texas? İyi misin?"

İnledim. "Evet, evet, iyiyim." Elimi yüzüme sürdüm. "Ne var, Chels?"

"Enzo seni aradı mı?"

"Hayır. Sanmıyorum. Hey, patronum bana bakıyor. Bilgi var mı?"

"Tamam, sonra konuşuruz." Parmaklarının tuşların üzerinde uçtuğunu duydum. "Bu sabit disk gerçekten ilginç, ama üzerinde senin davanla ilgili hiçbir şey bulamadım. O çok dikkatli," dedi, E kelimesini kullanmaktan kaçınarak. "Ancak, şu anda Vitales'lerle oynayan kişinin büyük olasılıkla bir polis olduğunu öğrendim."

Donakaldım. "Ne?"

"Evet, yani, mantıklı. Suç ailelerinin nasıl çalıştığını en ince ayrıntısına kadar biliyorlar. Titizler, dikkatliler. Polisler çok fazla para kazanmazlar. Bu onların ek işi olabilir." Tekrar yazmaya başladı. "Ayrıca, internette bulabildiklerim bu teoriyi destekliyor. Her zamanki yerlerde yeni bir polis hakkında konuşuluyor

yerlerde yeni bir polis hakkında konuşuluyor ve söylentiye göre aradığın her şeyi bulabiliyormuş. Silah, uyuşturucu, kızlar. Ne istersen, onda var."

"Bir isim var mı?"

"Bir sürü ekran adı var, ama gerçek bir isim yok,"

dedi. "Kahretsin. Araştırmaya devam edebilir misin?"

"Hallettim bile. Bir şey daha var. Brycen Grennar hakkında biraz araştırma yaptım. Kaynaklarıma göre, kesinlikle ağır işlere bulaşmış. İki Vitale kardeşle yatıyormuş ve üstüne üstlük muhbirlik yapıyormuş."

Midem altüst oldu. *Enzo doğru mu söylüyordu?* Ahizeyi biraz daha sıkı tuttum.

"Başka ne var?"

"Şunu dinle. Bay Grennar yüzünden Vitale kardeşlerle işler ters gitti. Giancarlo Vitale bir süre hapis yattı, işleri kaosa sürüklendi ve bir arkadaşları ya da en azından bir iş ortağı öldürüldü. Cenaze masraflarını karşılamak ve onun ailesine bakmak için aileye büyük bir miktar para ödemek zorunda kaldılar çünkü o ailenin geçimini sağlayan kişiydi. Ve o zaman Brycen ortadan kayboldu."

O zaman Enzo onu öldürmek zorunda kaldı.

Benito'nun neden Brycen'i öldürmesini istediği şimdi anlaşılıyordu. Polis ile çalışırken işler çok kötü bir hal almıştı. Boğazım düğümlenmişti. Enzo yalan söylememişti. Ancak, artık gerçeği bildiğim için, omurgamdan korku geçiyordu.

Brycen bu kadar küçük bir şey yüzünden öldürüldüyse, Vitales ailesi bana ne yapardı? Ben bir muhbirden daha fazlasıydım; ben bir polistim. Bunu düşününce titredim.

"Teşekkürler, Chelsea."

"Daha fazla bilgi alır almaz sana haber veririm." Bir süre durakladı.

"Dışarıda kendine dikkat et." "Her zaman."

Telefonu kapattım ve bilgisayar ekranına baktım. Her şey gün geçtikçe daha da karmaşık hale geliyordu. Kafamı kaldırıp ofis etrafına baktım. *Burada biri mi var?* Enzo ve Giancarlo'nun Ramada hakkında konuştuklarını duymuştum. Öldürülmeden önce bununla bir ilgisi var mıydı?

Meslektaşlarımı düşünürken dişlerimi alt dudağıma batırdım. Vitales'lerle kim çalışıyor olabilirdi?

Gürültülü müzik ve çılgınca dans eden insanlar bana çarpıyordu. Uzak durmam gereken adamı ararken, bunların hepsi benim için arka plan gürültüsünden ibaretti. *Kahretsin, ben bir aptalım.* İçimdeki tüm içgüdülerim dönüp gitmemi söylüyordu. Enzo'dan uzak durmakla akıllılık etmiştim. Elimi uzattım ve yanağımdaki bandaja dokundum. Duygularım, kafa karışıklığı ve utançtan oluşan bir kasırga gibiydi. Annem beni aramayı bırakmamıştı ama henüz onunla konuşamazdım.

Enzo'yu gördüm ve kan basıncım tavan yaptı. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle barın etrafında dolaşıyordu. Bir adam yoluna çıktı. Enzo uzandı, adamı yakasından yakaladı ve yüz yüze gelene kadar onu ileri doğru çekti. Kendimi durdurmadan önce ileri doğru yürüdüm.

Burada ne yapıyorum? Artık bir takipçi mi oluyorum?

Arkamı dönüp ortadan kaybolmam gerekiyordu. Ancak, kendime bunu söyleyip durmama rağmen, hala orada durmuş, yumruğunu adamın yüzüne indirdiği anı izliyordum. Giancarlo onu çekip geriye doğru sendeletti. Enzo, adamın kafasını koparacakmış gibi ona bakıyordu. Öne doğru atılırken, benim yönüme döndü ve donakaldı.

Kahretsin. Beni görebiliyor mu?

Blu karanlıktı, ama zifiri karanlık değildi. Başımı kapüşonuma soktum ve arkanı döndüm. Enzo'yu görmek isteyen tarafım mantığımın üstesinden geldi. Enzo'yu sanki asırlardır görmemiştim. O, bir hakaretini unutacak türden bir adam gibi görünmüyordu. Ne demişti? Her zaman yanında bir bıçak taşırdı.

Karanlıkta sendeleyerek yürüdüm, çok fazla içmiştim ve ayaklarım titriyordu. Omzumun üzerinden bakarak onu bulmaya çalıştım, ama ortalıkta yoktu. Geri döndüm ve daha önce yaptığım gibi sokağa doğru yöneldim. Bir sokağa girip başka bir sokakta sola döndüm, derin bir nefes aldım. Kaçmıştım. Ne kadar nefret etsem de, Enzo beni yakalayamamıştı.

Sırtım duvara çarptı. Gözlerimi kırptım. *Ne kadar içmiştim?* Bir çift ayakkabı yanıma yaklaştı. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Enzo'nun kalın kaşlarını çatmış, bana öfkeyle baktığını gördüm. Bir şey söyleyemeden, eli boğazımı sıktı.

"Neden buradasın?" diye homurdandı.

O ses, onun dönen öfkesiyle karışarak, vücudumdaki her siniri Noel ışıkları gibi parlatıyordu. Ağzımı açtım, ama eli sıkılaşarak nefes almamı ve konuşmamı engelledi. Yine de, onun yaptığını engellemedim. Canlı bir telin üzerinde dans etmek, onun her şeyi bitirip bitirmeyeceğini bilmemek, iyi hissettiriyordu.

Tanrım, buna ihtiyacım var.

"Uzak durmalıydın."

Biliyorum. İnan bana, biliyorum.

Vücudum otomatik olarak ona doğru yükseldi. Şimdi bile, o çok uzaktaydı. Onun dokunuşunu hissetmeye, kolonyasının kokusu beni sardığında ve kendimi güvende hissettirdiğinde, ağzının tadına boğulmaya can atıyordum. Gülmek istedim. Ona yakın olduğumda, hem güvendeydim hem de korkuyordum. Bu nasıl normal olabilirdi?

Enzo'nun koyu renkli gözleri yüzümü aradı. Gözlerinde tehlikeli ve karanlık bir şey gördüm. Beni öldürebilirdi. Öfke tam oradaydı, serbest bırakılmayı bekliyordu. Ama ben ölmeye hazır değildim.

Dudakları benim dudaklarıma çarptı, kalan azıcık nefesimi çaldı. Dünya dönüyordu, siyah lekeler görüşümde belirip kayboluyordu. Vücudum

ileri doğru itildi, onu aradı. *O izin vermezse bayılacağım.* Kollarını tuttum ve aşağı doğru çektim. Tutuşu kaydı ve ben bu fırsatı değerlendirip dizimi kaldırdım ve karnına vurdum. O geri çekilirken, sıkışmış ciğerlerime nefes almaya çalışarak öksürdüm.

"Lanet olsun," diye inledim. "Beni öldürmeye

mi çalışıyorsun?" "Evet."

Dizlerimi destek olarak kullanarak ikiye katlanırken ona göz kırptım. "En azından dürüstsün."

Yüzünü buruşturdu. "En son yüz yüze geldiğimizde, bana neredeyse yalancı dedin. yalancı dedin."

Dudaklarımı yaladım ve dikleştim. "Evet, öyle yaptım. Artık yalan söylemediğini

biliyorum

yalan söylemediğini biliyorum. Chelsea bana Brycen hakkında her şeyi anlattı."

Enzo'nun kaşları daha da çatıldı. "Onunla mı

kalıyorsun?" "Hayır," dedim. "Zaten mesele o değil."

"Önemli olan ne?" diye karşılık verdi.

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Önemli olan bu değildi.

Enzo iki kısa adımla aramızdaki mesafeyi kapattı. Eli boğazıma uzandı ama ben yana kaçtım. Enzo tuğla duvara çarparak durdu ve homurdandı. Dönüp koyu renkli gözleriyle bana dik dik baktı.

"Sen gittin."

"Sana mecbur olduğumu söyledim," diye karşılık verdim. "Sen dinlemiyorsun."

"Sen benimsin"in hangi kısmını anlamadın lan?

Enzo bana saldırdı ve ben onu atlatmak için yeterince hızlı değildim. Boynumun etrafında onun ağır ve sıcak elini bekliyordum. Ama onun yerine dudaklarını dudaklarımın üzerinde buldum. Sert, pürüzlü ve keskin öpücük beni akıl sağlığımın sınırına itti ve beni uçurumun kenarına düşürmekle tehdit etti.

Ona *ihtiyacım vardı*. Enzo'nun dili dudaklarımın kenarını yaladı. Onu itip güçlü duruşumu korumaya çalışarak inledim, ama o buna izin vermedi. Eli yanaklarımı kavradı ve dudaklarım büzülene kadar sertçe sıktı. Enzo'nun dili içeri girdi. Ağzında viski tadı aldım, güçlü ve pürüzsüz. Pahalı bir şey.

Benim için mi içiyordun?

Sikim kot pantolonumun içinde zonkluyordu. Her santimim onun için yanıyordu. Kafamdaki alarm zilleri çalmaya başladı. Ne kadar uzak durmam gerektiğini bilsem de, Enzo için yanıp tutuşuyordum.

Kolumu yakaladı, beni döndürdü ve tuğla duvara itti. Soğuk hava ensemi gıdıkladı, omurgamdan aşağı bir titreme geçti. Enzo'nun elleri hızlıydı, pantolonumu açtı ve kalçalarımdan aşağı çekti. Kalçalarımı ayırdı. Kalbim boğazıma kadar çıktı.

Karşı koy. Buna boyun eğme.

Enzo'ya karşı ittiğimde, o da beni öne doğru itti. Onun elinden kurtulmaya çalışırken ayaklarımla yere sağlam basarak homurdandım. Onu ne kadar istesem de, bu onu yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Enzo, taze bir kokain çizgisi, tabakta bir cazibe gibiydi.

"Enzo," diye homurdandım.

"Kapa çeneni," diye bağırdı. "Şu anda seni öldürmemek için elimden geleni yapıyorum."

Soğuk ter sırtımdan aşağı aktı. Sesinde yalanın en ufak bir izi bile yoktu. Bu, hareket etmemi, konuşmamı, hatta düşünmemi bile tereddüt ettirdi. Enzo yanaklarımı ayırdı ve aralarına tükürdü. Duvardan uzaklaştım, ama daha da sert bir şekilde duvara itildim.

"Hareket etmeni söyledim mi?" diye sordu Enzo. "Kıçını dışarıda tut."

Sikim sıçradı. Nedense, söyleneni yaptım. Sessiz sokağın içinde Enzo'nun fermuarının sesi yüksek çıkıyordu. Tanıdık hissi, sikinin kıçımın çatlağına sürtündüğünü hissetmeden önce kalçalarımı geri çekti.

Ona olan ihtiyacım her saniye daha da artıyordu. Enzo'nun beni alması için beklemek zorunda kaldıkça daha da çaresiz hale geliyordum. "Ne yapıyorsun? Hadi sok şunu," dişlerimi sıkarak homurdandım. "Hadi Enzo. Sik beni. Lütfen, sik beni."

Eli boğazımı sardı, ama sıkmadı. Islak, kaygan penisinin ısısı deliğime bastırdı. Tükürük kayganlaştırıcı gibi değildi, ama benim çarpık küçük kalbim bunu sevdi. Acımasını, gerilmesini, tüm duyularımı kör etmesini istedim. Enzo Vitale'nin bana sadece onun sahipliği ve kontrolünü hissettirmesini istedim.

"Siktir!"

Enzo hızlı ve keskin bir hareketle içime girdi. Duvara tutunarak, içime girerken kendimi hazırladım. Dizlerim büküldü ve ayakta kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Başım dönüyordu. Uyluklarımın arasına uzandım, elimi penisime attım ve o homurdanarak deliğimin derinliklerine girerken onu okşadım.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı, ben de ona doğru ittim. Enzo'nun boynumdaki eli sıkılaştı. Onun eline yaslandım, o kadar boş ve yalnız geceden sonra onun teninin sıcaklığını benim tenimde hissetmek için. Onu yakalamak, tutmak ve bana yakın tutmak istedim. Enzo düşmandı, ama her "kahraman" ondan üç kat daha kötü görünürken umurumda değildi.

Bir öpücük, sonra dişleri kulak mememi çekiştirdi. Eli boynumda olsa bile, tenimde bir sürü öpücük izi kalmıştı. Yumuşak, tüy gibi, ama her biri bir öncekinden daha talepkardı, sanki beni yeterince uzun süre tutarsa kalmamı sağlayabilirmiş gibi.

Tanrım, çökmek istedim. Enzo ile hayali bir hayat, beni umursamayan insanlarla geçirdiğim binlerce boş geceden daha iyiydi.

Boğazım sıkıştı. Sıcak, ıslak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Yanağımdaki bandajların ıslandığını, et ve kandan daha fazlası olan yaraya sızdığını hayal ettim. Ağladım.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Enzo.

"Sadece beni sik," diye yalvardım, ne kadar acınası ve çaresiz göründüğümü umursamadan. "Senin beni siktiğini hissetmem lazım."

Enzo durakladı. Penisi içimde zonkluyordu. Nedense, o hareketsizlik beni uçurumun eşiğine itti. Çökmek üzereymişim gibi hissettim. Ta ki Enzo içime sertçe girene kadar.

"Tex," kulağıma fısıldadı. "Sorun yok."

Bu sözler neredeyse barajı yıkacaktı, ama kendimi tuttum. Enzo ve ben birlikte hareket ettik, inleyerek, homurdanarak ve inleyerek birlikte doruğa ulaşmaya çalıştık. Tanıdık şişkinliği testislerimde hissettim, vücudumda karıncalanma hissettim ve mutlulukla doruğa yaklaştığımı biliyordum.

"Enzo!"

Sıcak, yapışkan bir ısı ile dolarken, tuğlaları spermimle boyadım. Enzo kalçalarını salladı, bana verecek başka bir şeyi kalmayana kadar yuvarlandı ve itti. Sırtıma yaslandı, sessizliği bozana kadar yumuşak nefes alıp verişleri kulağıma müzik gibi geliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, bandajımın üzerinde parmağını gezdirerek. "Bunu sana kim yaptı?"

Donakaldım. "Önemli değil."

"Söyle bana," dedi, kolumu sıkıca tutarak. "Kim seni incitti?"

Boğazım düğümlendi. Enzo'ya bir şey söylemek, adını verdiğim kişi için ölüm cezası gibi geliyordu. Ancak, bir parçam hala ona babam olduğunu söylemek istiyordu, böylece o adamın onu paramparça etmesini izleyebilirdim.

Yavaşça Enzo'ya döndüm. Sıcak sperm uyluklarımdan aşağı akarken pantolonumu kalçama kadar çektim. Enzo bana baktı, her zamanki gibi gözlerimle gözlerimi inceliyordu. Bu tanıdık bir manzaraydı. Özlediğim bir manzara.

"Uzun hikaye," dedim sessizce. "Tekrarlamaya değmez."

"Baban, değil mi? Kısa bir süre önce ailenizi ziyarete gittin. Sen gitmeden önce orada değildi."

Midem sıkıştı. "Tanrım, Enzo. Bu yüzden birlikte olamayız." "Neden?"

diye sordu, gözleri hüzünle doldu.

"Beni takip ediyorsun," diye açıkladım. "Ailemin nerede yaşadığını biliyorsun. Bu çok fazla. Sana söylediğim her şey birinin ölümüyle sonuçlanabilirken, ben nasıl başa çıkabilirim?"

"Seni korumaya çalışıyorum."

Elini itekledim. "Kim sana bunu yapmanı söyledi?" Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Bu asla işe yaramayacak. İşime geri dönmeliyim."

Enzo kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Sence kaç kez kaçmana izin vereceğim?"

"Bırakacak mısın?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Ve ben kaçmıyorum. Bu benim yetişkin biri olarak yapılması gerekeni yapmam."

"Buna inanıyorsan, çok safsın," dedi sakin bir sesle.

Enzo'dan uzaklaştım. "Gitmeliyim."

"Peki." Durup ona baktım. Enzo dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Sigara yakıp, dumanı gece gökyüzüne doğru savurdu. "Seni bir daha görmeyeyim, Tex. Bu sefer merhamet gösterdim. Bir dahaki sefere? Seni öldürürüm."

Korku omurgamdan aşağı süzüldü. Ondan bir an bile şüphe etmedim. Omuzlarımı geriye attım ve onun uzaklaşıp gölgelerin içinde kaybolmasını, beni tamamen ve tamamen yalnız bırakmasını izledim.

Kalmayı rica etmek, bir süreliğine her şey yolundaymış gibi davranmak için ağzımı açtım. Ama kendi ayağımı ağzıma sokmuştum. Boş sokağa bakmaya devam ederken kalbim milyonlarca parçaya bölündü. Enzo'yu bir daha göremezdim.

Kan banyosu olmadan olmazdı.

Twenty-seven Enzo

Kafamın içinde olmak istediğim son yerdi. Tex ile son etkileşimimi tekrar tekrar düşündüm, parça parça inceledim. Bana nasıl bastırdığını, ya da kıçının beni nasıl içine çektiğini ve sıkıca kavradığını, beni asla bırakmayacakmış gibi tehdit ettiğini. Ancak durum öyle değildi. Tex kaçtı ve ben her seferinde ona izin verdim.

Parmağımdaki bıçağı sıkıca kavrayarak dişlerimi gıcırdattım. Boğuk çığlıklar beni gerçeğe geri döndürdü ve her şey netleşince birkaç kez gözlerimi kırptım. Tex'in mavi gözleri ve sıcak dokunuşu artık yoktu.

Eski polis memuru Aaron Chandler'ı gördüğümde dudaklarımdan ağır bir iç çekiş çıktı. Ayrışırken bile hayati noktalardan kaçınmaya özen göstermiştim. Bacağı parçalanmış bir haldeydi. Gözlerimi kısarak başımı hafifçe sağa eğdiğimde Tex'in adını okuyabiliyordum.

Keskin bıçağı yırtık etin üzerinde gezdirdim ve yara daha da genişledi. Kan yanlardan akarak büyüyen su birikintisine katıldı.

"Bunu bütün gece yapabiliriz," dedim.

Kafasını salladı, ağzındaki bez konuşmasını engelliyordu. Elimi uzattım ve nemli bezi çıkardım.

"Sen... bana hiçbir şey sormadın."

Gözlerimi kırptım. Düşüncelere dalmıştım. Omuz silktim, dik durdum ve Chandler'ın üzerine eğildim. "Neden nefesimi boşa harcayayım? Neden burada olduğumu biliyorsun."

Kafasını salladı. Neden hepsi zor yolu seçiyordu? Normalde, bana karşı direnebilenleri dört gözle beklerdim. Ne kadar uzun süre direnirlerse, bıçağı elimde tutup kanın akmasını izlemekten o kadar uzun süre zevk alabilirdim. Ancak son zamanlarda sabrım çok azalmıştı.

Her an boğazını kesebilirdim. Başlangıç noktasına geri dönecek, bizi sürekli olarak parasız bırakıp bağlantılarımızı mahvetmeye çalışan kişinin kim olduğunu bulmaya çalışacaktık.

"Bizi soymak senin için işe yarar mı sandın?" Chandler başını salladı. "Hayır, ben asla..."

Bıçağı çevirdim ve sapını burnunun kemerine indirdim. Kemik kırılma sesi, sanki biri mısır çıtlatıyormuş gibi etrafımda yankılandı. Kalın bir kan fışkırdı ve zaten kanla ıslanmış ellerime sıçradı.

"Tüm yollar sana çıkıyor," dedim.

Omuzlarımı geriye doğru çekerek, başını çevirip ağzına damlayan kanı tükürürken ona baktım. Kapıya vuran parmak sesleri beni duraklattı. Benito ve Giancarlo içeri girerken tam zamanında başımı kaldırdım.

"Bir şey var mı?" diye sordu Benito.

Hepimiz bizi kazıklayan adama bakarken başımı salladım. Orada sadece bir değil, üç Vitale kardeşin de olduğunu fark ettiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İşlerimi mahvettin." Benito bir sigara çıkardı, yakıp dudaklarına götürdü. "Benden aldığın paradan memnun olmadığın hissine kapılmamak elde değil."

Chandler öksürdü. "Hayır. Ben... Ben bunu yapmadım. Ramada beni bu işe bulaştırdı." Gözleri bize ona inanmamız için yalvarıyordu.

Benito bir nefes duman üfledi ve havayı tütün kokusuyla doldurdu. Sanki tüm bu olay bizim varlığımızı tehdit etmiyormuş gibi sakin görünüyordu. "Ve sen de buna devam ettin?"

Chandler irkildi ve kelepçelerini çekiştirdi, ama hiçbir yere gidemiyordu. "Sana bunu anlatacaktım," diye bağırdı.

Benito mırıldandı ve bana başını salladı. "Anlayacağın üzere, buna inanmıyorum. Şu anda ağzından çıkan hiçbir şeye neden güveneyim ki?"

Chandler'a doğru ilerledim ve penisini örten son kumaş parçasını çıkardım. Penisini bir elimle kavradığımda ve bıçağımı ona doğru uzattığımda, ondan onur kırıcı bir çığlık çıktı.

Tex'e aynı şeyi yaptığım anı gözlerimin önüne geldi ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı, ardından hemen bir özlem duygusu geldi. Chandler acı içinde çığlık atana kadar onu sıkıca tuttum. Elimi biraz gevşettim ve Tex'le ilgili anıyı kafamdan silmeye çalıştım. Bu sadece dikkatimi daha da dağıtacaktı.

"Sana birkaç soru soracağım ve cevaplarını istiyorum, yoksa hadimsiz bir adam olabilirsin." Benito omuz silkti. "Sana kalmış."

Chandler baştan aşağı titriyordu. Vahşi bakışları, canavarlarla dolu odada bir can simidi bulmaya çalışır gibi hepimizin üzerinde dolaşıyordu. Bizden yardım alamayacaktı.

"Sadece baskınlarda yakalanan tedarikçileri hedef aldık. Zaten kanıt olarak ele geçirilecek bir üründü." Chandler öksürdü, vücudu sarsıldı ve penisi bıçağımın bıçağına daha da yaklaştı. "Siktir, o şeyi benden uzaklaştır!"

Korkak. Tex bununla başa çıkabilirdi. Kahretsin, benim için boşalırdı bile. İniltiyi yuttum ve yüzümü ifadesiz tuttum.

"Zamanımızı boşa harcıyorsun. Başka ne var?" Gin sordu.

"Hepsi bu kadar. Yemin ederim, cebinden para almayı planlamamıştık." Chandler boğazını temizledi, gözlerimize bakmaya çalıştı ama başaramadı. "Ramada kaybolduğunda her şey sona erdi."

Benito bir nefes duman üfledi. Bıçağı ileri geri sürerek Chandler'ın etine baskı uyguladım. Dikkatli olmam gerekiyordu. Fazla baskı uygularsam bıçak, sıcak bıçak tereyağını keser gibi onun aletini kesecekti. Bunun yerine onu testere gibi keserek, aletini keserken etinin yavaşça ayrıldığını hissetmesini sağladım.

Çığlıkları arttı ve bağları izin verdiği kadar çırpındı. Kafasını masaya vururken sözleri anlaşılmaz hale geldi. İdrar kokusu havayı doldurdu, kanın metalik kokusuyla karışarak.

Tattoolu ellerimdeki kanın bir kısmı idrarla temizlenirken yüzümü buruşturdum. Dişlerimi sıktım ve penisinin yarısında durdum.

Giancarlo duvardan itti, Chandler'ın yüzünü yakaladı ve ona tokat attı. Polisin göz kapakları titredi, ağzı açılıp kapandı. Kan bıçağımın üzerinden damlamaya devam etti.

"Yalan söylememelisin. Bu işte kimler çalışıyor?" diye sordu

Benito. Chandler başını salladı ve tükürüğünü yuttu.

"Dostum, daha önce de aptallarla tanıştım, ama sen hepsini geride bırakıyorsun." Giancarlo bir adım geri çekildi ve elini pantolonunun paçasına sildi.

Benito'nun bana talimat vermesine gerek yoktu. Kalan eti kestim. Kan fışkırdı ve Giancarlo kahkaha attı.

"Dayanamayacak," dedim. Onlar gelmeden çok önce Chandler'ı işkenceye tabi tutuyordum. Soru sormayı unutmuştum.

"Doktor yolda," dedi Benito.

Chandler'ın mutfağından bir tomar kağıt havlu aldım ve bir zamanlar penisinin olduğu kanayan kütüğün üzerine bastırdım.

Duvara yaslandığımda oda sessizleşti. Havada gerginlik vardı. Bu durum, hepimizin fark ettiğinden çok daha uzun süredir devam ediyordu. Altımızdaki herkese şeytanın korkusunu aşılamamız gerekecekti.

Benito, benim çok hızlı ve çok ileri gideceğimi tahmin etmiş olmalıydı. Beş dakika geçmeden, adamlarımızdan biri doktoru içeri aldı.

Melony'nin kalın kıvırcık saçları topuz yapılmıştı. Koyu kahverengi teni, mutfağın loş ışığında bile parlıyordu. Mutfak masasındaki adamı gördüğü anda, ağzı aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde içeri girdi. Ona yaklaşırken kan birikintilerinden kaçınmaya çalışarak etrafından dolaştı. "Ne kadar sürecek?"

Benito doktora baktı. "Sorularımı cevaplayacak kadar uzun."

Kafasını salladı. "Kolay olmayacak." Elini kaldırarak Benito'yu susturdu. Muhtemelen bizim nonna dışında bunu yapabilen çok az sayıdaki kadından biriydi. "İşimi bitirince, hızlı çalışmaya hazır olun." Hazırlıklara başladı, onun kanından biraz aldı ve testler yaptı.

Benito, Aaron Chandler'ı kendine getirmesini beklerken ben arka tarafa geçtim. Baygın ya da ölümün eşiğindeyken cevap alamazdık.

"Oğlunu ele verdiğinde, onu öldürmek istiyorum," dedi Benito.

Tex'i öldürme düşüncesi beni sertleştirdi. Onu ne kadar tehdit etsem de, iş o noktaya gelirse, tetiği çekebilecek miydim?

"Vazgeçmeyecek," dişlerimi sıkarak söyledim.

Benito ikna olmuş gibi görünmüyordu. Giancarlo, tam bir tartışma başlamadan önce hemen ayağa kalktı.

"Hadi ama, onun biriyle çalıştığından emin miyiz?"

"Evet," dedik Benito ve ben aynı anda.

"Çok fazla ürün ve çok fazla yol var, tek başına halledemez," dedi Benito. Sigara söndürdü ve bir tane daha aldı. "Bizim işlerimizle ilgili içeriden bilgi de alması gerekiyordu." Beni suçlayıcı bir bakışla baktı ve yumruğumu daha da sıkı sıktım.

Tex değil! Ağzımı kapalı tuttum. Yüzüm morarana kadar bağırsam da kardeşim bana inanmazdı. Onu ikna etmek için tüm kanıtlar ve bir mucize gerekiyordu.

"Benito..."

"Kapa çeneni, Gin," dedi Benito. Sigara ile onu işaret etti. "Hapse geri dönmek istemediğini biliyorum."

Giancarlo'nun yüzü öfkeyle buruştu, sonra yumuşadı. Üçümüz arasında duygularını en çok gösteren oydu. Ayrıca kapalı yerlerden nefret eden de oydu. Hastaneler ve hapishaneler kardeşim için aynıydı.

"Bu farklı," diye itiraz etti Gin.

"Öyle mi? Bana kalırsa, bu tarihin tekerrürü." Benito bana baktı. "Sadece bu sefer, doğrudan düşmanın yanına gitti."

Öyle değil. Değil mi? Ailemle sevdiğim adam arasında seçim yapmak zorunda mıyım?

Tex'i sevdiğimi fark edince göğsüm sıkıştı. Şimdi ne yapmam gerekiyordu?

"Kavga etmeyi kesin. Kardeş olduğunuzu biliyorum, ama beni deli edeceksiniz." Melony geri çekildi ve serum bağlamayı bitirdi. "Tamam, on, belki yirmi dakikanız daha var."

Geri çekildi ve eşyalarını topladı. Kapıya doğru yürürken masadaki adama bakmadı. "Benito, bu geceki ücretimi iki katına çıkar. Cesetler üzerinde çalışmak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

O da tartışmadan başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, Melony tamamen bize ait olacaksa, ona bir cerrahın kazandığından daha fazla para ödeyeceğimizden emindim. Ama o, kız arkadaşıyla birlikte düşük gelirli kliniğini işletmeyi seviyordu. Ve biz de buna engel olmayacaktık. Bizim için çalışan tüm insanlar arasında Melony neredeyse aileden sayılırdı.

O gittiği anda duvardan ayrıldım ama Benito ayağa kalkmış ve başını sallayarak bana hareketsiz kalmamı işaret ediyordu.

"Cevapları değiştirmeni istemiyorum."

Dişlerimi sıktım.

"Eğer bunu yapacaktıysa, çoktan yapardı. Hadi ama Benito. Enzo her zaman aileyi ön planda tutmuştur."

Benito homurdandı. Bu sefer Giancarlo'ya katılamazdım. Tex'i sevdiğimi bildiğim için kalbim hala hızla atıyordu. Lanet olsun, hayatımda ilk kez aileme olan sadakatimi sorguluyordum.

Tex'in adı listedeyse ne yapacağım?

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı ne zaman eğdiğimi hatırlamadan yukarı baktım. Giancarlo bana bakıyordu ve onu sakinleştirecek bir şey bulamadım, henüz değil.

"Uyanma zamanı," dedi Benito.

Chandler'a birkaç kez vurdu, ama adam sadece inledi. Benito, Chandler'ın kırık burnunu çimdikledi. Burnundan bir çığlık çıkınca gözleri açıldı. Bu da bir yöntemdi.

Donuk gözlerinde bir anlık netlik belirdi.

"Kaçınız benim paramı çalıyor?"

Chandler başını yana eğdi ve Benito ona tekrar tokat attı. "Bana cevap ver bana."

"Ü-üç... hayır, şimdi iki." Dişleri titriyordu. "So-so-so Soğuk."

"Yeni ortağın kim?"

Nefesimi tutarak beklerken midem kasıldı. "Çok, çok, çok üşüyorum."

Benito bir sigara yaktı ve ciğerlerini dumanla doldurduktan sonra kırmızı közü Chandler'ın vücuduna bastırdı. Adam çığlık atmadan önce havada cızırtı sesi duyuldu.

"İşte, artık sıcacık oldun." Benito, Chandler'ın yüzünü tuttu ve ona bakmasını sağladı. "Adını söyle!"

Titreyerek dişlerini birbirine vurması her seferinde omurgamdan aşağı bir endişe dalgası akıtıyordu.

"R-r-ro-ro... Rourke... Houghton."

Beynim bunu algılayamadan ayaklarım hareket etmeye başladı. Chandler, sanki kafasından geçen tek düşünce buymuş gibi ismi tekrar ederken ben masanın yanında duruyordum.

Bunun Tex olmadığını biliyordum.

Chandler kasılmaya başladı, vücudu titredi ve gözleri geriye doğru yuvarlandı. Orada durup şoka girmesini izledik, hiçbiri ona yardım etmek ya da ölümün eşiğine yaklaşmasını kolaylaştırmak için acele etmedi.

Zaman akıp gitti. Muhtemelen sadece birkaç dakika geçmişti ki Chandler son nefesini verdi. Parmakları seğirdi ve ben nabzını kontrol ettim. Parmaklarım nabzı hissetmedi, ben de sıcak etine konsantre oldum. Bağlı bileklerini bıraktım ve cansız bir şekilde yere düştüler.

"Bir örnek bırakın," dedi Benito.

Kesik penisi aldım ve Chandler'ın ağzını zorla açtım. Penisi boğazına sokmak sandığımdan daha zor oldu. Penis parmaklarımın altında ezildi ve büküldü. Kan, onu Şükran Günü hindisi gibi doldurmamı kolaylaştırdı. Bıçağımı bir kez daha aldım ve etine "hırsız" kelimesini kazıdım.

Kan yavaşça akıyordu, kalbi artık damarlarında kan pompalıyordu. Bu, onu kesmeyi çok daha kolaylaştırdı. Etrafında dolaştım ve onu masanın biraz aşağısına ittim. Bıçağımı onun mutfak et bıçağıyla değiştirdim. Bıçağı kaldırdığımda iyi bir ağırlığı vardı ve onu büyük bir kuvvetle bileğine indirdim.

Bileklerini iki, üç, dört kez kestim, sonra da kopardım. "Buraya gel ve temizlik yap. Cesedi bırak," dedim.

Adamlarımızdan bazıları eldivenlerini giyip kanıtları temizlemeye başladılar. Geriye sadece hırsızın cesedi kalacaktı. Vitale ailesinden çalan kimse hayatta kalamazdı.

Ellerimdeki kanı yıkadıktan sonra evden çıkıp arabama doğru yürüdüm. Giancarlo elini omzuma koydu ve ben durdum. Kardeşim beni incelerken ben de ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Farklı görünüyorsun."

Ona hayal gördüğünü söylemek için içimden gelen doğal tepki ortaya çıkmadı. Farklı hissettiğim halde bunu inkar edebilir miydim?

"İşler değişiyor."

O başını salladı. "Onunla ne yapacaksın?"

Gin, Tex'ten bahsettiğini anlamam için bunu belirtmesine gerek yoktu. Kalbim hızla çarptı ve dalgın dalgın göğsümü ovuşturdum. "Onu eve götüreceğim."

Giancarlo'nun ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "O bir polis." "O benim sevdiğim adam."

İkimiz de orada durduk, Gin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunu yüksek sesle söylemek, duygularımı daha da pekiştirdi.

"Enzo." Gin'in sesi somurtkandı.

Kendimi kurtardım ve kardeşime döndüm. "Tex benim."

Gin parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. "Ne derler bilirsin. Bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırak ya da onun gibi bir şey."

Kafamı salladım. "Bu çok saçma. Bir şeyi seviyorsan, kaçmasın diye onu kilitlemelisin."

Giancarlo güldü. "Dostum, polisler için üzülmeye başlıyorum." Yanımdan geçip gitti. "Bu sorunu çözüp her şeyi yoluna koyalım. Ondan sonra, senin polisini almanı düşünürüz."

"Tex."

Gin kaşlarını kaldırdı.

"O bir polisten daha fazlası. Adı Tex."

Giancarlo güldü ve bu, son zamanlarda beni sürekli saran gerginliği biraz olsun gidermeye yardımcı oldu. "Doğru, bir gangster ve bir polis." Daha fazla kahkaha patladı. "Siktir, durumun çok kötü."

Bunu inkar edemezdim. Tex Caster'ı seviyordum ve kanla yolumu açmak zorunda kalsam bile bizim için bir gelecek vardı.

Twenty-eight

"L HADİ GİDELİM, MİLLET!" Çavuş White'ın sesi telsizden duyuldu. "Vitales'ler ne yapmaya çalıştığımızı fark etmeden önce hızlıca yerlerimize geçmeliyiz."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki, bir an durup doğrudan hastaneye gitmem gerekip gerekmediğini düşündüm. Kurşun geçirmez yeleğimi vücudumdan çekip çıkardım ve inledim. *Aptal şey, beni boğuyormuş gibi hissettiriyor.*

"Kıpırdamayı kes," diye mırıldandı Rourke. "Yapamıyorum."

Koltuğumda kıvrandım.

Arabadan inme zamanı yaklaşmıştı ve sonra eylem başlayacaktı. Bu, rollercoaster'larda sevdiğim anın tam da o anıydı, platformun hareket ettiği ve geri dönüşün olmadığı o saniye. Gerçek şu ki, yüzlerce metre yükseklikte, sikim patlayacak kadar sertleşmişti. Ama şimdi? Titredim. Sırtımdan soğuk ter damlıyordu ve testislerimin vücudumun içine sıçradığından emindim.

"Hazır mısın, değil misin?" diye bağırdı Rourke.

Kaşları birbirine yaklaştı ve ağzı aşağı doğru kıvrılarak derin bir kaş çatmaya dönüştü, neredeyse somurtmaya yakın bir ifadeye.

"Ben kendi yöntemimle hazırlanayım, sen de kendi yöntemine göre hazırlan, tamam mı?" diye tersledim. "Benim hareketsiz duramamam sana ne fark eder ki?"

Rourke'un gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var?"

Hayatım sorun. Ona siktirip gitmesini söylemek istedim, ama konuşmayı bitirmiştim. Her an, Vitales'in en büyük depolarından birine baskın yapacaktık. Bu, geri dönüşü olmayan bir tür ihanetti. Enzo bunu öğrendiğinde, karanlık sokaklarda sevişmeyeceğiz. Öleceğim.

Gölgeler deponun etrafında ileri geri yürüyordu. Her yerde korumalar vardı. İçeride de daha fazlası olduğu kesindi. Geçen her saniye kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu. Yeleğimi tekrar düzelttim ve olabilecek her senaryoyu kafamda canlandırdım.

Koltuğumda kıpırdadım ve Rourke'un bana dik dik baktığını fark ettim. *Kahretsin, bir şey onu çok kızdırmış olmalıydı.* Adil olmak gerekirse, eski memur Chandler'a olanları duyup gördükten sonra tüm karakol ayaklanmıştı. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Midemin güçlü olduğunu düşünürdüm, ama onun parçalanmış cesedinin fotoğraflarını gördükten sonra kahvaltımı kusmuştum.

"Ne oluyor sana, Caster?" diye sordu Rourke.

Elimin arkasını ağzıma bastırarak, kendimi kusmuğumu yutmaya zorladım. "Hiçbir şey. Sadece Aaron Chandler'la olanları hatırladım."

Rourke sertleşti ve ağzı daha da kıvrıldı. "İyi bir adam böyle işkence gördü. Bunu sadece bir canavar yapabilir." Depoya dikkatle bakarken dişlerini sıktı. "Lanet olası Vitales."

Onların adı geçince kalbim bir an durdu. *Enzo.* "Onlar olduğunu bilmiyoruz." Bunu söylerken bile, bir parçam bunun yanlış olduğunu biliyordu. Bunu yapan Enzo da olabilirdi. "O kirli bir polisti. Onun iyi bir adam olduğunu hiç sanmıyorum."

Rourke alaycı bir şekilde güldü ve direksiyona vurdu. "Şimdi de onların tarafını mı tutuyorsun? Geride kalman mı gerekiyor?"

Başımı salladım.

"Caster, iyi tarafta olmalısın. Beni desteklemeyen bir ortağım olamaz."

Haklı. Ne halt ediyorum ben? Başımı salladım. "Senin arkanı kollayacağım, Rouke."

Bir dakika daha birbirimize baktık, sonra Rouke'un yüzünde yine aynı eski gülümseme belirdi. Yüz ifadesinin bu kadar çabuk değişmesi rahatsız ediciydi. "Güzel, sen ve ben." Koluma dokundu, ama bu tuhaf geldi, damarlarımı aynı buz gibi his kapladı.

Başımı salladım, verebileceğim tek tepki buydu, sonra arkamı dönüp depoyu izlemeye başladım. Rouke'un yanından bir vızıltı geldi, ama bunun şef ya da çavuşun araması olmadığını biliyordum. Bunun için telsizleri kullanırlardı. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Hareket etmeliyiz," diye mırıldandı Rourke.

Ona dönüp baktım. "Neden bahsediyorsun?"

"Diğer herkes ön tarafta. Bütün hareket orada olacak, bu yüzden burada sadece biz ve iki kişi daha varız. Hadi, oraya girersek her şeyi temizleyip yüzlerine vurabiliriz."

Rourke'a, aklını kaçırmış gibi baktım. "Orada kaç kişi olduğunu bile bilmiyoruz. On, yirmi? Ama daha fazla da olabilir. Hepsini alt mı edeceğiz?"

Rourke binaya baktı. "Hayır. Arkadan gireceğiz. Orada olduğumuzu bile bilmeyecekler. İçeri girip onları temizlemeye başlayalım, Çavuş da diğerlerini hemen bize katacaktır. Ama onlar içeri girerse ve biz çoktan başlamışsak, kim büyük kahramanlar gibi görünecek tahmin et? Biz."

"Ya da," dedim. "İkimiz de işimizi kaybederiz. Ve şef gerçekten sinirliyse, bize yapışacak bir suç bulur ve biz de bir süre hapiste oturup ne kadar aptal olduğumuzu düşünürüz."

"Dedektif olmak istediğini sanıyordum," dedi. "Sonunda herkese bunu gösterip oraya ulaşmaya hazır değil misin? Vitales'leri yakalarsan, şef seni o kadar hızlı terfi ettirecek ki, başın dönecek."

"Muhtemelen burada bile değiller," dedim, sonunda hayalime ulaşacağım düşüncesiyle kalbim hızla atıyordu. O kadar yakındı ki, tadını alabiliyordum.

"Ama buradalarsa ve sen onları tutuklarsan..." Rourke sözünü bitirmedi.

İsteğim gerçekleşecekti. Aklımda Enzo'nun bileklerine kelepçe takma görüntüler canlanmaya başladı. Hiçbiri kolay pes etmeyecekti, ama üç kardeşin hepsine ihtiyacım yoktu. Sadece birine. Ayrıca, beni tekrar görürse öldüreceğini söyleyen Enzo'ydu, tersi değil. Gerçekten umursuyor olsaydı, böyle çılgınca şeyler söylemezdi.

"Gidiyor muyuz? Yoksa gitmiyor muyuz?" diye bağırdı Rourke.

"Tamam," diye düşünmeden cevap verdim. "Tamam, peki. Yapalım."

Cümlemi bitirmeden Rourke arabadan çıkmıştı. Ben de hemen arkasından çıktım. Ayaklarım kaldırıma değdiği anda, içimi bir ürperti kapladı. *Hata mı yapıyorum?*

"Arka kapıdan gidelim. Etrafta kimse yok. Acele et," diye fısıldadı Rourke.

Düşünecek vaktim yoktu. Bunun yerine harekete geçtim. Bir kapıdan geçtik. Daha önce orada olan gardiyanlar ortalıkta yoktu. Gözlerimi etrafa gezdirdim. Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

"Herkes nerede?" diye fısıldadım.

"Önemli değil," diye mırıldandı Rourke. "Devam et."

Her adımda depo girişine yaklaştıkça göğsümde bir karıncalanma hissettim. Midemde soğuk bir korku hissettim. Kapıya vardığımızda silahımı çektim ve diğer tarafta durdum. Rourke bana baktı, üç parmağını kaldırdı ve geri saymaya başladı.

Üç... iki... bir...

Aynı anda harekete geçtik ve depoya girdik. Girer girmez korku ve endişe kayboldu. İşin en sevdiğim kısmı buydu; adrenalin. Adrenalinim yükseldi

ve ben harekete geçmeye hazır, odaklanmıştım. Her şeyi yapabilirdim. "Yere yatın!" diye bağırdı Rourke. "Polis, yapın!"

Şaşırtıcı bir şekilde, bazıları onu dinledi. Yere uzandılar, silahlarını bıraktılar ve gözleri kafeslenmiş hayvanlar gibi etrafa bakınıyordu. *Bu kadar kolay mı olmalıydı?*

"Caster, dikkatini veriyor musun?" diye sordu Rourke. "Buradayım."

"O zaman hareket et. Bu adamları geçmemiz lazım, diğer tarafta bir ofis var. Gidelim!"

Onunla birlikte hareket ettim, beynimin arkasında bir şey beni rahatsız ediyordu. Yerdeki adamların bileklerini ve ayak bileklerini plastik kelepçeyle bağladık ve ilerlemeye devam ettik. Silah sesleri çınladı, etrafımızdaki sessizliği deldi. Rourke ve ben ayrıldık, silah sesleri ve bağırışlar yoğunlaşırken siper aldık.

"Bence bizim burada olduğumuzu biliyorlar," dedi Rourke, gözlerinde bir parıltı ile. "İlerleyin!" "Bekle," dedim, başımı sallayarak. "Destek gelene kadar beklememiz gerekmez mi? herkes?"

"Siktir et, zaten buradayız. Geri dönersek, tüm şöhret başkalarının olacak."

Kaşlarımı çattım. "Ne zamandan beri şöhret umurunda oldu?"

"Hadi!"

İnleyerek sütundan döndüm ve birkaç hızlı atış yaptım. Bir adam düşerken bağırdı. Hareket ederek ilerledim.

Artık geri dönüş yoktu. Ancak bu, Vitales'in burada olmaması için dua etmediğim anlamına gelmiyordu. Büyük olasılıkla evdeydiler. Ya da başka birini korkutuyorlardı. Onlardan birinin burada olma ihtimali ne kadardı?

"Ne kadar uzun sürerse," diye bağırdı Rourke, silah sesleri ve bağırışların gürültüsünün üstüne. "Vitales'lerin kaçma şansı o kadar artar."

Donakaldım. Rourke bir adamı sanki hiçbir şey yokmuş gibi yere serdi ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdiğini gördüm. *Bundan zevk mi alıyor?* Bir şey içimi kemirdi. Sanki Vitales'lerin burada olacağını biliyormuş gibiydi, ama bunu nasıl bilebilirdi?

"Tex, dikkatini ver!"

Dikkatimi tekrar olaya verdim ve kurşundan kaçmak için zamanında eğildim. Hayatta kalmak istiyorsak, odaklanmam gerekiyordu.

"Yere yatın!" diye bağırdı Rourke.

Bazı adamlar yere yığıldı, ama diğerleri? Onlar umursamadılar. Dinlemek yerine, kafalarımıza kurşun sıkmaya çalıştılar. Etrafa baktım, ama destek yoktu. *Çavuş burada olduğumuzu biliyor mu acaba?* Depo çok büyüktü. Ya bizim burada olduğumuzu bilmiyorlarsa?

"Yeter!" Bir ses kaosu yarıp geçti. "Ateş etmek bitti mi? Konuşabilir miyiz?"

Donakaldım. Bu sesi her yerde tanırdım. Benito. Etrafa baktım ve onun orada durup bizim yönümüze baktığını gördüm.

"Ön tarafta arabalar olduğunu biliyoruz, ama içeri girmeleri biraz zaman alacak. O kapı güçlendirilmiş ve onu kırmak için koçbaşıdan fazlası gerekecek. Yani, ya konuşabiliriz ya da birbirimize ateş etmeye devam edebiliriz."

"Konuşacak bir şey yok," diye cevapladı Rourke. "Yere yatın, yüzüstü uzanın ve kelepçelenin. Buralarda sizi uzun süre hapse atacak kadar kaçak mal gördüm, o yüzden yapın!"

"Ben kimse için karnımın üstüne yatmam," diye karşılık verdi Benito.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," diye Giancarlo da lafa karıştı, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Yere yatmamın tek yolu, sikilmemdir."

Onlara baktım. Gözlerim Enzo'ya takıldı. Sessizdi, gözleri deponun loşluğunda etrafı tarıyordu. *Beni mi arıyor?*

"Yere yatmanızı bir daha söylemeyeceğim!" diye bağırdı Rourke. "Son şansınız!"

"Yoksa ne olur?" Benito güldü. "Beni vurur

musun?" "Kesinlikle."

Rourke'a baktım. "Diğerleri geçene kadar geri çekilmeliyiz."

"Siktir et," diye alaycı bir şekilde güldü. "Bu zavallı, suçlu pisliklerin paçayı kurtarmasından bıktım. Onları haklayalım ve buradan siktir olalım."

"Rourke."

"Korkaklık yapma Tex," diye tısladı. "Birkaç pislik mafya ölürse kimin umurunda?"

Ben umursuyorum! Çok umursuyorum!

Ne kadar dedektif olmak istesem de, sırf kim oldukları için onları öldürmeye niyetim yoktu. Bu doğru gelmiyordu.

"Bunu doğru yapacağız," diye bağırdım. "Onları tutuklayın."

"Tutuklanmak istiyorlar gibi görünüyorlar mı?" diye karşılık verdi. "Bu pislikler bizi mezara sokacak!"

"Ne oluyor Rourke? Plan bu değildi."

Rourke gözlerini devirdi. "Orada kal ve pantolonuna işeyin, Caster. Bu canavarları ben halledeceğim." Başını salladı. "Babanızdan daha iyi olacağınızı sanmıştım."

"Siktir git," diye homurdandım.

Rourke mantıklı konuşmaya yanaşmayacaktı, o zaman ben kendim halletmek zorundaydım. Vitale kardeşler suçluydu, ama yine de insandılar. Rourke'u delirtmiş olan her neyse, onu çıldırtmıştı. Öldürmeye o kadar hevesliydi ki, onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.

"Silahları indirin," diye bağırdım ve siperimden çıktım. "Enzo, onları dinlemelerini sağla. Bunun kötü sonuçlanmasını istemiyorum."

Enzo'nun koyu renkli gözleri bana odaklandı. "Tex."

"Evet," dedim. "Benim. Bunu yapma. Senin ölümünün sebebi olmak istemiyorum."

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda, kendimi daha hafif hissettim. Söylediğim şey, yüzyıllardır içimde gömdüğüm bir gerçekti. Enzo'nun ölümünün sebebi ben olamazdım. O ve ailesi ne yapmış olursa olsun, onu öldüren kişi ben olamazdım.

"O, senin bildiğinden daha fazla insanı öldürdü," diye tükürdü Rourke. "Ölse kimin umurunda?"

"Evet," dedim. "Biz böyle yapmayız, Rourke."

"O lanet bir parazit! Onunla yattın diye seni öldürmekten çekinmeyecek."

Midem sıkıştı. Kalbim mideye çakılırken, elim silahımın üzerindeydi. Enzo'nun kim olduğunu biliyordum. Ama yine de inanmak istemediğim bazı şeyler vardı.

Enzo alaycı bir şekilde güldü. "Ben mi? Neden Tex'e ürünlerimizi çalıp satan kişinin kim olduğunu söylemiyorsun? Ya da adamlarımızı kendi tarafına çekmek için planları yapan kişinin kim olduğunu?"

Rourke'a baktım. "Neden bahsediyor?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi ortağım. "Saçmalıyor."

"Hayır," dedi Enzo, başını sallayarak. "Beni tanırsın Tex. Her şeyi zamanında hesaplarım. Rourke bizim işimize burnunu sokup kâr ediyor. Bize bu kadar çabuk ulaşmanı garip bulmadın mı? Daha fazla köstebek olduğunu biliyorduk." Enzo'nun bakışları Rourke'a kaydı. "Tıpkı o köstebeklerden birinin ona bu gece burada olduğumuzu haber verdiğinden emin olduğum gibi. O da bu işin bir parçası."

Vücudum soğurken Rourke'a baktım. "Yalan söylediğini söyle."

"Hadi ama," diye homurdandı Rourke. "Bunu kafamıza sokmak için yapıyorlar. Bizi öldürebilmek için oynadıkları bir oyun."

Kaşlarımı çattım. "Bizi öldürmek isteselerdi, çoktan öldürmüş olurlardı." Silahımı indirdim. "Burada ne halt ediyoruz?"

Rourke bana baktı. Gözleri benimkileri aradı, ama ne aradığını bilmiyordum. Umarım arkasını döner ve ben de onu takip ederim. Ne yaptığımızı, neler olduğunu unutur ve eskisi gibi devam ederiz. Ancak içten içe gerçeği biliyordum. Geri dönüş yoktu.

Ben hiçbir şey söylemeyince Rourke'un bakışları karardı. "Siktir et. Yapamıyorsan, onlara katılabilirsin."

Ne? Ortağımı, arkadaşımı, güvendiğim birini sorgulamaya fırsat bulamadan, Rourke parmaklarını yakama doladı ve beni geri çekti. Silah elimden kaydı ve yere düştü, ben ise ona doğru çekildim. Küçük sığınağın arkasından bizi uzaklaştırdı. Bir değil, üç silahın bana doğrultulduğunu görünce kanım dondu.

Hayır, dört. Rourke, vücudunu benimkiyle korurken, sıcak tabancasını şakağıma dayadı.

"Ateş etme," dedi Enzo. Sesi, beynimde yerleşen kafa karışıklığının sisini yarıp geçti.

Rourke güldü. "Siktir, bu aşağılık herifle yattığını söylediğinde benimle dalga geçtiğini sanmıştım."

Benito ve Giancarlo silahlarını bize doğrultmaya devam ettiler. Uzun zamandır ölümle bu kadar yakın olmamıştım.

"Silahları indirin, yoksa bu sikik oyuncağının beynini dağıtırım." Sıcak nefesi kulağıma çarptı ve sesini alçaltarak sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Merak etme. Karakoldaki kimse, bir grup canavara bacaklarını açtığını bilmeyecek. Gerçekte olduğun başarısızlık yerine bir kahraman olarak öleceksin," diye tükürdü. "Dürüst olalım, şefin sana bu lanet görev gücünü vermesinin tek nedeni, babanın özel çocuğu olman. Bu saçmalık," diye tükürdü. "Yıllardır canımı dişime takarak çalıştım, sen ise içeri girip, zavallı bir uyuşturucu bağımlısı olarak, babanın kim olduğu için tüm övgüyü topluyorsun. Bundan bıktım artık."

Rourke'un sözleri göğsüme balyoz gibi çarptığında, onun elinden kurtulmaya çalıştım. Aramızda olduğunu sandığım dostluk hiç var olmamıştı, değil mi? Beynim birden aydınlandı ve neden bu kadar uzun süredir içimde bu rahatsız edici his olduğunu anladım. Rourke herkesin nerede olduğunu *biliyordu*. Buranın yerleşimini biliyordu. Rourke buraya kim bilir kaç kez gelmişti.

"Bunu kıskançlıktan mı yapıyorsun?" diye alay ettim. "Senin neyin var lan?"

"Kapa çeneni," diye bağırdı Rourke, elini sıkıca tutarak. "Sıfırdan yükselmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Sana bu işi, en iyi görevleri sanki hiçbir şey değilmiş gibi verdiler. Sen ve pislik babanın canı cehenneme."

Enzo silahını indirdi ve bir adım öne çıktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım. "Enzo, çekil!"

O tek kelime etmedi. Her şey çok yavaş ilerliyordu ve ben çaresizce izliyordum. Rourke silahını doğrulttu, tetiği çekti ve korku damarlarımdan akmaya başladı. Enzo'nun vücudunu delen kurşunu, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım açık bir şekilde izledim. Enzo geriye doğru yuvarlandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kulaklarım çınladı ve Rourke'un parmağı tetiği çevirdiğinde başka hiçbir şey duymadım. Kalbim hızla çarparak, kendimi onun üzerine attım. Yere yığıldık, çırpınan uzuvlar ve yumruklar savuran bir top gibi. Parmak eklemlerim onun dişlerinden birine çarptı, kan yüzüne fışkırdı. İçgüdülerim devreye girince etrafım bulanıklaştı ve Rourke ile kavga ettim. Sırtım acımasız yere çarptı. Omurgamdan aşağı yukarı bir ağrı yayıldı ama yumruk atmaya devam ettim. Rourke'un elleri boğazımı kavrayıp sıktığında uzuvlarım ağırlaştı. Nefes almam zorlaştı ve gözümün önünde noktalar dans etmeye başladı.

"Onu bırak!"

Gözlerimi kırptım, bulanık bir şey yanımdan geçip Rourke'u yere devirdi. Boğazım ağrıyordu, boğulurken ve ciğerlerime hava çekmeye çalışırken acı ve zonklama hissettim. Yukarı baktım ve Enzo ile Giancarlo'nun Rourke'un kafasına baskı uyguladığını gördüm. Ortağım silahına uzanmaya çalıştı, ama Benito o eli ayakkabısının altında ezdi.

"Tex," diye seslendi Rourke.

Uzun süre birlikte vakit geçirdiğim adama baktım. Kaç gece, işin dehşetinden sonra stres atmak için birlikte pis bir barda oturduk? Kaç kez gece geç saatlerde birbirimizi arayıp dertlerimizi döktük? Kaç bira, kaç fincan kahve içtik, kaç tane berbat aile hayatı hikayesi paylaştık? Ve o beni öldürmeye hazırdı.

Onlar onu artık insanı andırmayan bir şeye dönüştürürken, ben olduğum yerde donakaldım. Beynim ne kadar yapmam gerektiğini haykırsa da, başımı çeviremedim.

Enzo homurdandı, dizleri yere çarptı. Bu beni sersemliğimden uyandırdı. Ne yaptığımı düşünemeden ayağa kalktım ve ona doğru koştum. Bir zamanlar temiz olan gömleğinde kan vardı ve gözleri odaklanmamıştı.

Bum!

"Kahretsin, geçmeye çalışıyorlar," diye mırıldandı Giancarlo. "İyi misin Enzo?"

Çömelip Enzo'yu ayağa kaldırdım, omzumla onu destekledim. "Onu ben hallederim. Buradan nasıl çıkacağız?"

"Ortadan kaybolursan, sana bazı sorular soracaklar, evlat," dedi Benito dedi.

"Umurumda değil! Onu bırakmayacağım," diye bağırdım. "Enzo iyi görünmüyor ve kan kaybediyor. Buradan gitmeliyiz. Hemen.

Bu gece başka birini kaybetmemi isteme. Yapamam.

"Beni takip et," dedi Benito. "Çabuk ol. Ona yardım et, Gin."

Giancarlo ile birlikte Enzo'yu deponun içinden geçirdik. Benito büyük kutulardan birini kaldırdı ve zemindeki bir kapıyı işaret etti.

"Gidin. Bizi dışarıya çıkaracaklar."

Başımı sallayarak, onlar ağır kapıyla boğuşurken kenara çekildim. Gözlerim Rourke'a gitti. Yerde, kanlar içinde, buruşuk bir halde yatıyordu. Bütün uzuvları garip açılarda duruyordu. Gözlerinin akı, bütün o kanın içinde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, tavana bakıyordu.

Midem bulandı. Beni öldürmeye çok yaklaşmıştı, ama yine de ondan nefret edemiyordum. Neden? Onu sarsıp, neden bana böyle ihanet ettiğini sormak istedim. Nefretini hep içinde mi saklamıştı? Yoksa ben fark etmediğim bir anda yavaş yavaş mı gelişmişti? Boğazım düğümlendi, ama gözyaşlarım akmadı. Beni saran şoku fark ettim, beni soğukluğa çeviren şoku. Daha sonra, bir sel kapısının beklediğini anladım. Tanıdığımı sandığım adamın yasını tutarken kırılacak bir sel kapısı.

"Tex."

Dikkatim tekrar Enzo'ya döndü. Gözleri donuklaşmıştı ve bayılacakmış gibi solgun görünüyordu. Kanın nereden geldiğini bile anlayamadım. Kalbim hızlandı, onu dışında her şeyi unuttum.

"Buradayım. Enzo, seni tutuyorum."

Merdivenlerden inerken bana tutundu. Yukarıdan çavuşumun sesini duyabiliyordum. Ancak geri dönmeyecektim. Kararımı vermiştim.

Enzo hayatımdaki en önemli şeydi. Sadece ona odaklanmak istiyordum.

Twenty-nine

Enzo'nun gömleğini yırttım ve yarayı aradım. O kadar çok kan vardı ki, sanki bir perde gibi görüşümü engelliyor ve yarasının yerini gizliyordu. Sinirlenmem daha da arttı ve daha yakından baktım.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Benito.

"Siktir git!" diye bağırdım.

Benito'nun gözleri karardı. "Sözlerine dikkat et."

"Şu anda bana ne yapabileceğini umursadığımı mı sanıyorsun?" Benito'ya sanki o bir hiçmiş gibi baktım. Hayatımda hiç bu kadar titrememiştim. Tek umursadığım şey Enzo'ydu. "Az önce iyi bir arkadaşım beni öldürmekle tehdit etti. Kafama silah dayadı." Titredim. "Şimdi o öldü..."

Duygularım sonraki sözlerimi çaldı, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken boğazımı tıkadı. Şok hala oradaydı, beni durumun gerçekliğinden koruyordu. Ama onun geldiğini hissedebiliyordum, beni parçalara ayırıp küçük parçalara bölmek için bekleyen o iğrenç gerçeği.

"Şu anda tek umursadığım şey o," dedim, Enzo'ya başımı sallayarak. "Elimde kalan tek şey o."

Dünya kapımı yumruklıyordu; arkadaşım ezilerek öldürülmüştü, işimi büyük olasılıkla kaybetmiştim ve Enzo, kardeşinin ithal ettiği lanet olası arabanın pahalı, koyu renkli deri koltuğunda kanlar içinde yatıyordu. Sanki berbat bir kabusun içinde yaşıyormuşum gibiydi.

"Ben iyiyim." Enzo elimi tutup sıktı. "O kadar da kötü değil."

"Kapa çeneni," diye bağırdım ona. "Benim bacağımda kan kaybetmeden önce kapa çeneni

bacağıma kan kaybetmeden önce sus."

Enzo bana gülümsedi ve ben neredeyse parçalanacaktım. Kalbim sıkıştı. O bir aptaldı.

Neden benim için kurşun yedi ki? Bu, bir daha karşılaştığımızda beni öldüreceğine yemin eden adamdı. Yine de Rourke'un öfkesinin önüne sanki hiçbir şey olmamış gibi atladı.

Yarayı buldum ve elimi üzerine bastırdım. Enzo'yu hafifçe kaydırarak, merminin girip çıktığından emin oldum. Emin olduktan sonra, rahat bir nefes aldım. En azından vücudunda kalmamıştı. Bu, şu anda kaldıramayacağım bir tür korku olurdu.

Benito ve Giancarlo benim için yoktu. Tek odaklanabildiğim şey Enzo'ydu. Elini uzattı ve elimi kırılabilecek kadar sıkı bir şekilde tuttu. Ya da belki de o anda her duyumu daha fazla fark ediyordum. Eli benim elimde kurşun gibi ağır geliyordu ve arabadaki hava kan ve silah dumanının kokusuyla boğucu hale gelmişti.

"Dur," diye mırıldandı Enzo. "Ağladığında berbat görünüyorsun."

Kahkahayı bastım. Bu kadar beklenmedik bir şey söylemesi beni hazırlıksız yakaladı. Kahkaha kesildi ve daha da çok ağladım. Hayatım paramparça oluyordu. Beni gerçekten gören tek kişi bir suçluydu. Artık hiçbir şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Enzo'nun eli yanağıma dokundu. "Nefes al," dedi. "Sorun yok." "Bunu sana ben söylemem gerekmez mi?" diye mırıldandım.

"Bu kadar inatçı olma."

Enzo'ya sarılmak ve onu asla bırakmamak istedim. Açıkça acı çekiyor olsa bile, benim için ne kadar endişelendiğini hissedebiliyordum. Çılgın, hırsızlık yapan, takipçi pislik beni önemsiyordu.

Giancarlo yanıma gelip baskı uygulamama yardım etti. Göz göze geldik, başını salladı ama sessiz kaldı. Ona bunun için teşekkür etmek istedim. Şu anda, önümde olanlardan daha fazlasını kaldıramazdım.

"Tex?"

"Evet?" diye sordum, sesimin küçük bir kaltak gibi çıkmaması için boğazımı temizledim. "Neredeyse eve vardık."

Ev. Enzo bunu sanki hiçbir önemi yokmuş gibi çok rahat bir şekilde söyledi, ama benim için dünyalar kadar önemliydi. Gözlerim yine bulanıklaştı ve kimse beni göremeyeceği bir yerde kıvrılıp ağlamak istedim. Bunun şokun bir parçası olduğunu biliyordum, ama lanet olsun, çok acı vericiydi.

"Evet," diye fısıldadım.

Arabadan dışarı, geçen sokakları seyrettim. Gerçekten onun evine gidiyorduk. Kardeşlerine baktım. İkisi de endişeli görünmüyordu, tıbbi önlemleri almış olmalılar diye düşündüm.

"Neredeyse eve vardık," diye fısıldadım. Kardeşlerine tekrar baktım. "Yarasını saracak bir şeye ihtiyacım var."

Benito ceketini çıkardı ve sessizce bana uzattı. Onu Enzo'nun vücuduna sardım ve sıkıca çektim. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerine dudaklarından bir tıslama çıktı. Gözlerini bana dikti.

"Bana öyle bakma. Elimden geleni yapıyorum."

Araba durduğunda Enzo homurdandı. Kardeşler arabadan indi, sonra Benito arkasını döndü ve kollarını uzattı.

"Onu bana ver. Ben onu yukarı taşıyacağım."

"Hayır." Arabadan indim. "Onu ben

taşıyacağım." Benito homurdandı. "Beni

gerçekten zorluyorsun."

"Onu taşıyacağım dedim." Ona yaklaştım. "Çekil yolumdan." "Hadi ama Benito.

Zaman kaybediyoruz," dedi Giancarlo.

Enzo'ya döndüm. İkisi saçma sapan şeyler için tartışıyorlardı. Enzo'yu evine götürmem gerekiyordu. Arabaya yaslanmış, teni solgun ve nefesi ağırdı. Çömeldiğim.

"Sırtıma bin."

Enzo, beni şaşırtarak, itiraz etmedi. Kollarını boynuma doladı, inledi ve üzerime uzandı. Kollarımı bacaklarına doladım ve onu kaldırdım. Ayağa kalkarak, sırtımda dengede durduğundan emin oldum. Servis asansörüyle onun evine çıktık.

"İşte buradasınız," dedi kapıda duran bir kadın kaşlarını çatarak. "Berbat görünüyor. Onu içeri alıp yatağa yatırın. Aşağıda."

Soru sormadım. Misafir odasına geçtim ve Enzo'yu dikkatlice sırtımdan indirdim. Her acı dolu nefes alışı beni gerginleştiriyordu.

"İşe başlayayım." Hareket etmediğim için kadın elini sırtıma koydu. "Çekil yolumdan, yoksa onu kurtaramam tatlım. Çekil."

Yoldan çekildim ama çok uzağa değil. Sırtımı odanın köşesine dayayarak onun çalışmasını izledim. *Eğer işleri batırırsa, onu vururum.* Bu düşünce o kadar ani geldi ki irkildim, ama tam olarak böyle hissediyordum. Enzo ölürse, gözümü kırpmadan onu öldürürdüm.

Enzo'nun kahkahası beni ona bakmaya itti. "Doktora öyle bakma," dedi, başını sallayarak. "Melony işinde iyidir."

"Awww, teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Şimdi, kıpırdamadan dur ve kendine odaklan."

Enzo bana göz kırptı, sonra yüzü acıdan buruştu ve küfretti. Ben öne doğru adım attım, ama keskin bir ıslık havayı yırttı.

"Geri çekil," dedi Benito. "Bırak da işini yapsın."

Sırada onu vurmak istiyorum.

Yürümekten vazgeçtim. Sonunda Melony geri çekildi ve derin bir nefes aldı. Kanla kaplı eldivenlerini çıkardı.

"Dikişler tutacaktır," dedi Melony. "Sadece dikkatli ol, bir şey olmaz. Al." Çantasını karıştırdı ve bir şişe hap çıkardı. "Ağrıyı dindirmek için sekiz saatte bir tane al. Çok iyidir."

Şişeyi ondan aldım. "Onu ona vereceğim."

"Burada ona bakacak biri olmalı. Sanırım o kişi sensin?" "Evet," diye başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bol bol dinlen, su iç ve ilacı almadan önce ona yemek ver," dedi, telefonunu kontrol ederken. "Birkaç saat sonra vardiyam var. Buradan çıkmam lazım. İşten sonra seni kontrol etmeye geleceğim, Enzo."

"Teşekkürler," diye inledi. "Hap."

"Önce sana yemek yedirmemi söyledi," dedim, ona yaklaşarak. "Bir şeyler hazırlayayım."

Elini salladı. "Hap."

"Acı çektiğini biliyorum, ama..."

"Ona ilacı ver," diye inledi Gin. "Kusarsa kusar."

İç geçirdim. "Tamam. Su getireyim." Enzo'nun bacağına elimi koydum. "Hemen dönerim."

O başını salladı. Ona baktım. Gömleği kesilmişti ve göğsü bandajlanmıştı. Bandajın altından kan lekeleri görünüyordu. Evet, hiçbir yere gitmeyecektim çünkü bandajları değiştirmem gerekiyordu. Onun vurulmasının sebebi benim hatamdı. O haklıydı, ben safmışım.

Onu kardeşleriyle yalnız bırakarak mutfağa gittim. Ellerim hâlâ titriyordu, ama eskisi kadar değil. Şokun bir kısmı geçmişti, ama yerini yorgunluk almıştı. Rourke'un ölümünü kabullenemiyordum, en azından bu gece. Ancak yarın, bunun beni on tonluk bir kamyon gibi vuracağını biliyordum.

Soğuk su elimden dökülerek beni uyandırdı. Musluğu kapattım ve hızla Enzo'nun yanına döndüm. Odanın geri kalanı boşalmıştı.

"Kardeşlerin nereye gitti?"

"Bize biraz zaman tanımalarını söyledim." Bir dirseğiyle kendini kaldırdı. "Şu hapı vereyim."

"Tamam." Hapı dilinin üzerine koydum ve suyla yutturdum. Hapı yuttu ve yatağa geri yığıldı. "Eminim yakında etkisi başlar."

"Hmm," diye homurdandı ve elimi tuttu. "Gel buraya."

Kaşlarımı çattım. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Enzo çekti ve ben yatağa devrildim. "Hey, dikkatli ol!" diye homurdandım. Bardağı komodinin üzerine koydum. "Böyle şeyler yaparsan kendine zarar vereceksin."

"Umurumda değil," diye mırıldandı. Enzo beni kendine doğru çekti ve yüzünü boynuma gömdü. "İyi misin?"

"Vurulan sensin," dedim.

"Ne olmuş yani? Bu gece arkadaşının ölümünü gördün. Ve biz bu konuda pek nazik davranmadık." Kafamı çevirerek bakmamı engelledi. "İyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Enzo başını salladı. "Öyle olacağını düşünmüştüm." Kolunu üzerime attı ve aramızda sessizlik uzarken beni sıkıca sarıp sardı. Vücudum ağırlaştı, göz kapaklarım ağırlaştı. "Tex?"

"Evet," diye
mırıldandım. "Seni
seviyorum."

Gözlerim birden açıldı. "Ne?"

Enzo'nun gözleri kapanmaya başlamıştı, ilaç etkisini gösteriyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Benimle kal."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Az önce bunu mu duydum?* Enzo yüzümü inceledi, yorgun gözleri bir şey arıyordu. Dudaklarımı yaladım.

"Siktir. Sanırım ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gülümseme dudaklarını kapladı, gözleri son bir kez kapandı ve kapalı kaldı. Kulağıma gelen yumuşak, düzenli nefes alıp verme sesleri göğsümü sıkıştırdı. Enzo'ya sanki sonsuza kadar bakmışım gibi, bana sarılırken göğsünün inip kalkışını izledim.

Seni hayatımda başka hiçbir insanı sevmediğim kadar çok seviyorum.

L YING etrafta dolaşmak ve iyileşmek zayıflar içindi. Zamanımı daha iyi değerlendirebileceğim şeyler vardı. Mesela, belli bir polise tam olarak neler yapabileceğimi hatırlatmak gibi.

Yataktan kayarak, tek bir ses bile çıkarmadan misafir odasında dolaştım. Tex oturma odasındaydı, kitapları düzeltiyor ve rafa geri koyuyordu. İki gün boyunca kendimden geçik, yatağa mahkum kaldıktan sonra, Tex'in kendini meşgul ettiğini fark ettim. Evimin çoğunu süsleyen bitmemiş projelerin yığınları temizlenmişti.

Bir parçam Tex'in gitmiş olacağını düşünüyordu. İlaçların uyku halini yenmeye çalışıyordum, ama her seferinde beni karanlığa sürüklüyorlardı. Gözlerimi açtığımda Tex'in orada olmayacağından endişeleniyordum. *Bir daha gitmeye çalışmadığından emin olmam gerekiyordu.*

Göğsüm sıkıştı. İlk seferinde ona gösterdiğim sırayla yerleştirip yerleştirmediğini görmek için gözlerimi kısarak baktım. Birkaç tanesi yerinden çıkmıştı, ama şaşırtıcı bir şekilde bu beni rahatsız etmedi. Duvara yaslanıp onu on dakika daha izledim. Etrafta dolaşıyordu, ama sanki evde kimse yokmuş gibiydi. Mavi gözleri boş bakıyordu.

Hızlı adımlarla oturma odasını geçtim. Tex döndü ama çok geçti. Onu tuzağıma düşürmüştüm bile. Onu duvara çarptım, yüzü öne doğru.

O homurdandı, ben de ona bu kadar yakın bastırıldığım için inledim. "Dinlenmen gerekiyor!"

Sert kıçına sikimi sürttüm. Aramızdaki kumaşı lanetledim. Baştan ayağa zevk titremesi kapladı beni. Acı, can sıkıcı olmaktan biraz daha fazlasıydı. Onun için kolayca görmezden gelebileceğim bir şey.

"Mmm, öyle mi?" Elimi Tex'in beline doladım ve eşofmanının lastik bandını geçtim. Sıcak ten parmak uçlarımı karşıladı ve Tex'in penisini elimde tutana kadar ilerledim.

Tex bana doğru iterek keskin bir nefes aldı. O ihtiyaç içindeydi ve zihnimi, bedenimi ve kara ruhumu avucunun içinde tutan bu adamı görmezden gelmekle ne tür bir insan olurdum? Bir canavardan daha kötü olurdum.

Dudaklarım kulağına değdi. "Tekrar söyle."

O tatlı sözleri duymak istedim, bıçak ya da kurşundan daha derin izler bırakan sözleri. Tex'in bedenini arzuladığım gibi onları da arzuluyordum.

"Ne?" Tex inledi. Başını salladı ve bana zarar vermeden benden uzaklaşmaya çalıştı. "Enzo, yatağa gitmelisin."

Yumruğumu onun penisi etrafında sıktım ve onun hoşuna gittiğini bildiğim şekilde okşadım.

Tex'in ağzından çıkan inilti, altın madeni bulmak gibiydi.

"O değil." Ona sıkıca bastırdım, bir an için gözlerimi kapattım ve onun kokusunu içime çektim.

"Ne..." Başparmağımı penisinin başının üzerinde gezdirdiğimde, sözleri bir nefesle kesildi.

"Enzo."

Adımı söyleme şekli beni daha da heyecanlandırdı. Kanım kaynadı ve vücudumun her santimi yüksek alarmda, tüm dikkatim Tex'teydi.

Geri çekildim ve Tex'i döndürdüm. Sırtı duvara çarptı. Beni durduramadan dizlerimin üzerine çöktüm ve eşofmanını aşağı çektim. Penisi sertleşmişti ve bir damla ön sıvı beni karşıladı.

Yüzümdeki sırıtışı saklamak imkansızdı. Tex de benim kadar buna ihtiyaç duyuyordu. Birbirimizden çok uzun süre uzak kalmıştık. Onun güzel mavi gözlerinde, bir saniye sonra parçalanacağının belli olduğunu görebiliyordum.

"Enzo, yapmamalısın..."

"Ellerini başının arkasına koy," diye emrettim.

Tex bir saniye tereddüt etti, gözlerimin içine baktı. Yavaşça ellerini kaldırdı, parmaklarını birbirine geçirdi ve başının arkasına koydu.

"Çok iyi dinliyorsun." Dilimi onun penisinin uzunluğu boyunca gezdirdim. "İstediğin zaman."

Tex, bana bakarken dişlerini alt dudağına ısırdı. Endişe ve arzu, bakışlarında kargaşaya neden oluyordu. Hem durmak hem de daha fazlasını yapmam için yalvarmak istediğini anlayabiliyordum.

O çok değerli ve tamamen benim.

Penisinin başına nefesimi üflerken testislerini avuçladım. Tex'in kalçaları öne doğru hareket etti ve ben onları duvara çarptım. Onu orada sıkıca tuttum. Gözleri büyüdü, ama asıl çok şey anlatan inlemesi oldu.

"Ağzından çıkmasını istediğim tek bir şey var, benim adım dışında." Dudaklarımı ayırarak, penisinin başını ağzıma aldım. Dilimi ucunda dolaştırarak, Tex'in tepkilerini izleyerek onu tahrik ettim.

"Ugh, sen delisin ve hastane yatağına bağlanman gerekiyor," dedi Tex.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım ve o da bana sırıtarak baktı. Öne doğru eğildim ve onun penisini boğazımın en arkasına kadar aldım. Gülümsemesi kayboldu ve yerine şok ve coşku dolu bir ifade geldi. Boğazımı gevşetmeye dikkat ederek, penisinin başını yuttum.

"Kahretsin, bu işte çok iyisin." Tex'in bacakları titredi ve penisi dilime karşı nabız gibi atıyordu.

O boşalmadan önce geri çekildim ve başparmağımla yarık kısmı kapattım. Etrafımda bir inilti yankılandı ve ölen bir adamın yakarışlarından çok daha fazla karanlık ruhumu doldurdu.

"Enzo, hadi ama, neden durdun?"

"Söyle," diye talep ettim.

Tex'in gözleri çılgındı, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. "Ne dememi istiyorsun?"

Penisini tekrar yuttum, burnumu pelvisine bastırdım. O tutarlı bir cümle kurmaya çalışırken ondan daha fazla inilti çıkardım. Yanaklarımı oyup geri çekildim ve dilimi yarık üzerinde gezdirerek serbestçe damlayan ön sıvıyı topladım.

"Siktir beni!" Tex, ellerini başının arkasında tutmaya çalışırken, her zorlu nefes alışında göğsü yükseliyordu. "Siktir git, durma."

Sırıttım ve onun taşaklarını ağzıma alırken, tembelce penisini okşadım. Penisi elimde ağır geliyordu ve onu tekrar ağzıma almak dışında hiçbir şey istemiyordum. "Söylemeden boşalamazsın."

Tex bağırdı ama duvara sıkıca yaslanmaya devam etti. Bakışları yüzümü taradı ve anladığım anda farkına vardı. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşti ve ağzı açıldı. Testislerini bıraktım ve penisini tekrar ağzıma aldım.

Onun kalın penisi etrafında inledim. Tex küfretti, elleri düşerken başını duvara vuruyordu ve parmakları kalın koyu kahverengi saçlarıma dolanmıştı. Gözlerimi açık tutarak onu yuttum.

Tex, zevkten sarmalanmış haliyle çok yakışıklı görünüyordu. Penisini boğazımın daha derinliklerine itti ve ben rahatlayarak hepsini kabul ettim.

Gözlerimiz, sanki demirden yapılmış gibi yoğun bir bakışla birbirine kilitlendi. Şeytan bile bunu bozamazdı. Dünya yok oldu ve sadece biz vardık, olması gerektiği gibi.

"Enzo, seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum," dedi Tex.

Parmakları saçlarımdan ayrıldı ve yüzümü avuçladı. Ne yaparsak yapalım, dokunuşunda bir yumuşaklık vardı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki... bu beni korkutuyor."

Kalçaları titredi ve uzaklaşmaya çalıştı. Kollarımı kalçalarına doladım ve Tex orgazm olurken onu yerinde tuttum. Sıcak sperm sıçramaları ağzımı doldurdu ve ben onu kaliteli bir şarap gibi açgözlülükle yuttum.

Onun penisini bir patlama sesiyle bıraktım. Ben ayağa kalkarken Tex duvara yaslandı. Yüzünü tuttum ve yanaklarının her iki tarafına bastırarak ağzını açtım. Yutmadığım birkaç damla spermi ona geri verdim.

"Umarım işimizin bittiğini düşünmüyorsundur."

"Enzo." Tex sesli bir şekilde yuttu. "Sen şeytansın."

Onu tekrar öptüm. Sanki doyamıyormuşum gibi. "Ama ben senin şeytanınım."

"Beni sik. Hemen." Tex beni kendine çekti. Parmakları belimde dans ediyordu, giydiğim ipek pijama altını çekerek.

"Seni sikmekten daha fazlasını yapmayı planlıyorum, Tex." Durup gözlerime baktı. Ne gördüğünü bilmiyordum, ama gözlerinde korku parladı. Kahkaha attım ve onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum ve evet, seni yok etmeyi planlıyorum."

Tex'in nefesi kesildi ve içimi arzu kapladı. Geri çekildim ve onu misafir odasına sürükledim. Yukarıdaki odamıza dönmek için sabırsızlanıyordum, ama o anda sabrım yoktu. Şu anda sahip olduğum her gram enerjiye ihtiyacım vardı.

Yatağa uzandığımızda giysilerimiz yere düştü. Dudaklarımız sonsuz bir öpücükle birbirine kenetlendi.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Tex.

Onu yatağa ittim. "Bunda nazik olan hiçbir şey olmayacak." "Enzo, yaralısın."

Onun arkasına yatağa tırmandım, her iki elimle yanaklarını kavradım ve sıktım. Elime tam oturan sert kürelerdi. "Bana daha fazlasını anlat."

Tex bir kelime bile söylemeden, aç bir adam gibi daldım. Dilim onun deliğine çarptı. Ben onu yalarken, inlemeleri duvarlardan yankılandı. Buruşuk eti yaladım ve ısırdım.

Tex'in kalçaları sallandı ve ben dilimi onun içine sokarken inledim. O kadar sıcaktı ki yanacağımı sandım. Ama içimden hiç durmak gelmiyordu. Aksine, Tex için içimde kabaran arzuyu daha da derinden hissediyordum.

Dilimin yanında parmağımı da kullanarak Tex'i gerip onu tahrik ettim.

"Ah, siktir," diye inledi Tex.

Onun piercingli meme uçlarını çekiştirmesini yakalamak için zamanında geri çekildim. O başını çevirip bana bakarken ben açgözlülükle dudaklarımı yaladım.

Yüzü kızarmıştı ve sanki az önce boşalmamış gibi penisi bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyordu. Yastığın altına koyduğum kayganlaştırıcıyı alırken kendimi onun sırtına attım.

"Her şeyi planlamıştım," diye mırıldandı Tex.

Omuz silktim. "Hazırlıksız ava çıkılmaz."

Tex alaycı bir şekilde başını salladı. Onun deliğini daha fazla yağladım ve kalanını sikime sürdükten sonra şişeyi bir kenara attım.

Tex'in üzerine uzanarak onu sıkıştırdım. Duyabileceği, koklayabileceği, hissedebileceği, görebileceği ve tadabileceği tek şeyin ben olduğumdan emin oldum.

"Ben av değilim," diye homurdandı Tex.

"Öyle mi?" Penisimin ucunu deliğine dayadım, bastırdım ama içine girecek kadar değil. "O zaman durmalıyım."

"Aklından bile geçirme." Tex geriye uzandı ve beni öne çekti.

Sikim anında çok sıcak sayılabilecek bir sıcaklıkla kaplandı. İçimde zevk alevlendi ve beni ele geçirdi.

Her şey kayboldu ve geriye sadece Tex kaldı. Geri çekildim ve tekrar içine daldım. Etlerimiz çarpışarak, inlemelerimiz ve iniltilerimizle birlikte bir senfoni yarattı.

D*oyamıyorum.* Bir kez tatmak asla yeterli olmayacaktı. Tex gibi birini bırakabileceğimi düşündüğüm için geçmişteki halime gülmek istedim.

Dilimi Tex'in kulağına değdirdim ve ısırdım. "Hadi, parçalan."

Tex başını salladı, ama ben çenesini kavradım ve kalçalarımı öne doğru ittim. Gözleri geriye yuvarlandı ve ağzı açık kaldı.

Mükemmel.

"Bana güveniyorsun, değil
mi?" Tex inledi ama başını
salladı.

"Yeterli değil. Söylemeni istiyorum." Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve zevk yeni zirvelere ulaştıkça ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Ben... sana... güveniyorum." Tex'in sözleri, ben onun her santimini sahiplenmeye devam ederken, peltek peltek çıkıyordu.

.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissettim.

Sanki
Binlerce kurşunla vurulup hala hayatta kalmak. Mantıksız, ama belki de aşk insanlara bunu yapıyordu. Gözlerimi kapattım, Tex'in hissettirdiği duyguların tadını çıkardım. Onun tüm varlığında.

"O zaman seni yeniden bir araya getireceğime güven."

Sözlerim yıkım topu gibi, baraj kırıldı ve gözyaşları Tex'in yanaklarından süzüldü. Titreyerek nefes aldı ve sonra çığlık attı. Tex'i kollarımla sıkıca sardım ve itmeye devam ettim. Tex'in parmakları, sanki hayatı pahasına tutunuyormuş gibi ön kollarımı kavradı. Durmadım ve o da benden durmamı istemedi. Gözyaşları serbestçe akıyordu ve ben ona bunu yapması için zaman verdim.

Parça parça, kollarımda parçalandı. Çığlıkları boğuklaştı ve vücudu gevşedi.

Tex çirkin bir şekilde ağlıyordu ama onun gözyaşlarının sebebi ben olduğum için, bu gördüğüm en seksi şeydi. Yüzünü saklamaya çalıştı ama ben buna izin vermedim.

Onu öptüm ve alınlarımızı birbirine bastırdım, sonra geri çekilip kalçalarını sertçe kavradım. Kurşun yarasının olduğu yerde bir acı hissettim. Hemen bunu görmezden geldim. Bu dünyada hiçbir şey beni durduramazdı. Hızımı artırdım ve açıyı biraz değiştirdim. Tex'in boğuk inlemeleri odayı doldurdu. Ona sertçe vuruyordum. Aklı, bedeni, ruhu ve kalbi Tex'in tamamen bana ait olduğunu bilsin diye.

"Benim için boşal," diye emrettim, ecstasy omurgamı okşarken.

Tex'in vücudu etrafımda sıkılaştı, beni daha da içine çekti, çıkmamı zorlaştırdı. O benim doruğumu uzatırken ben inledim. Tex'in her santimini işaretlemek isteyerek kendimi olabildiğince derine gömdüm.

Nefes almayı hatırladığımda, gözümün önünden lekeler geçti. Mutluluk beni aşağı çekmeye çalıştı, ama ben direndim. Penisim Tex'ten çıktı ve o yüzüstü yatağa düştü. Hala doruğumun etkisindeyken onu ters çevirdim. Her iki gözünü ve sonra alnını öptüm.

Her şeyi düzeltecek sözlerim yoktu. Arkadaşının ölümünü ya da ihaneti unutmasını söyleyemezdim. Herkes olayları farklı şekilde işlerdi. Ancak, yapabileceğim tek şey, onun parçalanmaya ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olmakti.

"Seni seviyorum."

Tex bana gözlerini kırptı ve ben gözyaşlarını sildim. "Öyle mi? Ben her şeyi mahvettiğimde de beni sevecek misin?"

Bunu düşünmeye gerek yoktu. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Bir elimi boğazına, diğer elimi ise penisine doladım.

Tex, arka arkaya boşaldıktan sonra hassaslaşan dişlerini sıkarak nefes aldı.

"Sen benimsin. Özgürlük anını yaşadın. Bir daha benden kaçamayacaksın."

Tex uzun bir süre bana baktı, sonra dudakları gülümsemeye başladı. "Özgürlük mi? Ben kaçıyordum lan."

Mırıldandım ve onu bıraktım. Kollarım yanıma düştü ve yavaşça, ölçülü bir nefes aldım. Tex'e duyduğum zevk ve ihtiyaç her şeyden üstündü, ama şimdi acı yavaşça içime sızıyordu. Kurşun yarasının olduğu yerde ter olmadığını bildiğim bir sıcaklık vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Tex.

Nasıl anlamıştı? Normalde yüzümden hiçbir şey belli etmem. Acı içimi kapladı ve diğer tüm düşüncelerim kayboldu.

"Aptal," diye homurdandı Tex, bandajlardan sızan kanı incelemek için yaklaşırken.

Yüzünü avuçlarımla kavrayarak kaşlarının arasındaki gerginliği giderdim.

"Ben iyiyim." Tex gözlerini devirdi. "Melony'yi arayacağım."

Onu yakaladım ve üzerime düşene kadar öne doğru çektim. "Gerek yok." Yüzümü boynuna gömdüm ve vücudumdaki her kas gevşerken iç geçirdim. "Sen varsın."

"Tatlı ama aptal. Vuruldun."

"Gözlem yeteneğin harika. Polis olmana şaşmamalı."

"Enzo." Tex kendini kaldırdı. "Şu anda aptalca şakalar yapmanın sırası değil, pislik. En azından bandajı çıkar da bakayım."

Bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyordum. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüdüm, Tex iki adım arkamdaydı.

Zil sesi havayı deldi ve Tex telefonuna baktı. Omuzları gerildi ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Yarın cevapla."

Tex başını salladı. "Yapamam. Zaten iki gün oldu. Mesaj atmak pek mazur görülebilir bir şey değil."

Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti ve işe gitmek istiyordu. Onu canlı canlı yiyeceklerdi. Kimsenin benim olanı incitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Yarın sabah," dedim.

Tex telefondan başını kaldırdı ama tartışmaya fırsat bulamadan onu yakaladım ve kendime doğru çektim. Eli kurşun yarasına çarptı ve ben acı içinde inledim ama geri çekilmesine izin vermedim.

"Seni kimseyle paylaşmayacağım. Şu anda, sen tamamen benimsin. Yarın işe gidebilir ve Penelope'yi eve getirebilirsin."

Tex'in omuzları düştü. "En azından bir mesaj göndermeliyim."

Kafamı salladım ve telefonu elinden aldım. "Vitales'lerden saklanmak için ortalıkta görünmediğini söyledin. Bir gün daha ne fark eder ki?"

"Tamam."

Tex titreyerek nefes verdi. Onu dünyadan saklamak dışında başka bir şey istemiyordum. Bunu yaparsam, Tex'i Tex yapan şeyi kaybetme riskini göze alırdım.

Gövdemden akan kan, yaranın açıldığını gösteriyordu. İnledim ve telefonumu aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tex.

"Melony'yi arıyorum."

Geri çekildi ve kanla ıslanmış bandajları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aptal, biliyordum."

Tex bana küfür etmeye başladığında onu dinlemeyi bıraktım. Ellerini sallayarak ne kadar aptal olduğumu anlatıyordu. Gülümsememek için dudaklarımı sıkı sıkı kapattım.

"Vay canına, bu bir rekor, Enzo. Normalde, bir yaralanma için Giancarlo'yu birkaç kez ziyaret etmem gerekir. Bekleyebilir mi, yoksa hemen bana ihtiyacın mı var?"

Cevap veremeden Tex telefonu elimden kaptı.

"Bu aptal yarayı açmış. Bandajlar sırılsıklam olmuş." Tex, Melony ile konuşarak banyodan çıktı. Kafasını banyoya geri soktu. "Otur şuraya."

Tartışmadım. İlgi görmek hoşuma gitmişti. Oturdum ve Tex, Melony'nin söylediği her şeyi alırken ben rahatladım. Gözlerim bir saniye kapandı. Sıcak parmaklar

derimi okşayarak, beni keyifle dalmış olduğum mutluluktan çıkardı.

Gözlerimi kırpıştırdığımda, Tex'in yaramın etrafındaki kanı sildiğini gördüm. Konsantre olurken kaşları çatılmıştı. "Melony, yarayı biraz açtığını söyledi, ama yeniden dikmesine gerek yok."

Kısa bir baş sallama ile onay verdim ve kanı temizlemeye ve bandajı değiştirmeye devam etmesine izin verdim. "Ağrı kesici ister misin?"

"Belki sonra." İşini bitirince ayağa kalktım ve temizlik yapmasını izledim. Hatta steril mendilleri alıp her şeyi sildi.

"Sen benim yemeklerimi istemiyorsan, bize bir şeyler sipariş edeceğim."

"Senin yemeklerin herhangi bir kurşun yarasından çok daha ölümcül." Tex sandviç yapabilirdi, ama diğer her şey şans işiydi.

Tex beni yatağa doğru iterken oda kahkahalarla doldu. "Evet, biliyorum."

Yatağa uzandım ve ağrı daha da şiddetlendiğinde inledim. Tex ağzını açtı, sonra kapattı.

"Ne?" diye sordum.

"Sen de Pen'i özledin mi?"

Homurdandım ve rahat bir pozisyon aldım. Tüy yumağı Tex için önemliydi. Onun zil sesini ya da Tex'in göğsüne oturduğunda çıkardığı gürültülü mırıldanmayı duymayı özlemiş olabilirdim. Ya da onu olması gerektiği gibi okşadığımda. Tex çok nazikti. Pen, ben çekinmeden onu okşadığımda, bana sürtünerek ve o büyük, yumuşak gözleriyle bana baktığında bundan hoşlanıyordu.

"Yiyecek bir şeyler getir."

Tex'in yüzü aydınlandı. "Oh, gerçekten mi? Ona söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Onu eve getir yeter." Penelope oradaysa, Tex'in hiçbir yere gitmeyeceğinden emindim.

E NZO, ben kapıdan çıktığımda hala uyuyordu. Pen'in yanına kıvrıldığını gördüm ve ikisinin sarılmasını düşünerek dudaklarıma bir gülümseme kondu. Pen'in arkadaşlığından sadece biraz hoşlandığını iddia etmeyi severdi. Chelsea onu bıraktığından beri ikisinin benim Pen'le olduğumdan daha fazla sarılmaları garipti.

O turuncu tehdidi çok seviyor.

Göğsümden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. *Odaklan.* Bu işi bitirmem gerekiyordu. Düşünmek için zamanım olmuştu. Enzo beni o soğuk, donmuş yerden kurtarmıştı. Hayatıma devam etmeye hazırdım. Şimdilik. Her şeyin ne zaman tekrar çökeceğini bilmiyordum. Aklım o korkunç anılarla dolacaktı, ama sonsuza kadar kilitli kalamazdım.

Parmaklarım ekranın üzerinde dolaştı, sonra derin bir nefes alıp patronumu aradım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Caster? Neredesin sen?"

"Ben iyiyim," dedim, Çavuş White'ın sorusuna tam olarak cevap vermeden. "Benim...

—

"Şef de sizinle konuşmak istiyor. Bekleyin."

"Bekleyin, Çavuş. Çavuş?"

Karakolun sesleri telefonu doldurdu, ama o açıkça hiç dikkatini vermiyordu. Koridorda sarkarak burnumun köprüsünü sıktım. Harika.

"Tamam, Tex, ikimizle de görüşeceksin."

“Neredesin sen, Caster?” Şef Hawkins sordu. “Korkunç şeyler gördüğünü anlıyorum,” dedi ciddi bir sesle. “Özellikle Houghton’la ilgili olanları.”

Gerildim. Beni serbest bırakmalarının tek nedeni Rourke'un ölüm şekliydi. Onlara sarsıldığımı ve Vitales'lerden saklandığımı söylemiştim. Rourke'un cesedini gördükten sonra kim anlamazdı ki, hemen anlamışlardı.

"Son zamanlarda kovulan polislerden biriyle çalışıyordu," dedim, sesimi sabit tutarak. "Ve ikisi de Vitales'ten çalıyordu. Bu durum hoşlarına gitmedi." *Bu hafif bir ifade.* "Bu davayla ilgili teslim etmem gereken kanıtlar var; bazıları bana ait, bazıları danışmandan. Yarın masana bırakacağım. Sadece bir gün daha zamana ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan zamanı al, evlat," diye homurdandı şef. "Rourke kendi tarafında işi batırdığına göre, bu baskın olabildiğince başarılıydı. Vitales davasında tekrar çalışmanı istiyoruz."

Boğazım düğümlendi. "Yapamam."

"Polis memuru olarak değil," diye devam etti. "Dedektif olarak."

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Bana hayalimdeki işi teklif ediyordu. Ayıldığım ve akademiye eğitim için gideceğimi öğrendiğim andan itibaren, bu benim hedefimdi. Şimdi ise, dedektif kelimesi tüylerimi diken diken ediyordu. Rourke'un ihanetinden sonra, bu işin önemli bir parçası olan birine güvenmeyi hayal edemiyordum.

"Hayır," dedim daha kararlı bir şekilde. "Hayır, teşekkür ederim efendim. Ben bittim. Silahımı ve rozetimi iade edeceğim ve yarın delilleri teslim ettikten sonra gerekli evrak işlerini halledeceğim." Telefon sessizleşti. Sonunda çavuşun sesi geldi. "Eminmisin, Tex?"

"Kesinlikle eminim," dedim çabucak. "Artık bu işi yapmak istemiyorum. Fırsat için teşekkürler, ama hayır teşekkürler." Yine sessizlik oldu. "Kapatmam lazım. Sabah erkenden gelirim."

İkisi de bir şey söylemeden telefonu kapattım. Artık hayalim babamla rekabet etmek değildi. Bunu duyduğunda üzülse de umurumda değildi. Önümde koca bir hayat vardı. Artık tutku duymadığım bir işi yaparak, birlikte olmak istemediğim insanları etkilemeye çalışarak hayatımı harcamayacaktım. *Artık yoluma devam etme zamanıydı.*

Peki şimdi ne yapacağım?

Aklıma yapmak istediğim bir iş gelmedi. Bir şeyler düşünmeye çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi. İç çekerek yüzümü ellerimle ovuşturdum. *Şu anda başka bir şey düşünmeye hazır değildim.* İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"En azından, bir karar verene kadar bana destek olacak zengin bir erkek arkadaşım var," diye mırıldandım ve kendime gülümserken içimi rahatlık kapladı.

"Tex? Tex!"

Duvardan iterek kendimi daireye geri bıraktım. "Buradayım."

Enzo, Penelope'yi kolunun altına sıkıştırmış, giriş kapısına doğru koştu. Saçları, sanki yeni uyanmış gibi, başının her tarafına dağılmıştı. Gözleri kocaman olmuştu.

Kahkahayı patlattım. İşten ayrıldığımdan beri boğazımda takılı kalan son düğüm, Enzo'nun çılgın görünüşüne gülmekten kendimi kaybedince kayboldu. Ben dikleşip kahkahamı bastırmaya çalışırken, bana öfkeyle baktı.

"Tex," diye homurdandı.

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Evet?"

Gözlerini kısarak baktı. "Neredeydin?"

"Dışarıda. Telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu." Yanına gittim ve kolundan Pen'i aldım. Burnunu öptüm. "İşimi bıraktım."

Enzo bana bakmayı bıraktı. "Öyle mi?"

"Sen de bunu istemiyor muydun?" diye sordum, ona merakla bakarak.

Enzo omuz silkti. "İstemiyorsan istifa etmeni zorlamayacaktım. Ama bunu mu tercih ederim? Evet. İki tarafta da oynamayı sevmiyorum. Bu sadece insanları incitir. Ya da daha kötüsü." Beni kollarına çekti. "Şimdi ne yapacaksın?"

Onun sıcak göğsüne yaslandım. "Hiçbir fikrim yok. Hayatımda ne yapmak istediğimi bulana kadar zengin erkek arkadaşımın evinde bir süre tembellik yapmayı düşünüyordum."

Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. "Ne istersen yapabilirsin.
Senin gitmemen şartıyla."

Gülerek geri çekildim. "Sen psikopatsın." Dikleşip dudaklarına öptüm. "Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu biliyorsun." Telefonumdan saati kontrol ettim. "Birazdan annemle buluşmam gerekiyor. Sen kalıp dinlenebilirsin."

"Seninle geliyorum."

Omurgamdan bir titreme geçti. "Hayatta olmaz. Babam senin neye benzediğini biliyor. Bugün işi bırakmam yeterince kötü. Vitale ile çıktığımı açıklamamı mı istiyorsun?" Kafamı salladım. "Kafası patlar."

"İyi."

"Enzo," diye uyardım. "Hayır."

Ellerini kaldırdı. "Aslında kafasını patlatmayacağım. Çok kolay olurdu."

İnledim. "Tanrım. Beni pişman etme."

Enzo sırıttı ve dünyam bir anda aydınlandı. "Bana erkek arkadaşın dedin."

Yüzüm kızardı. "Evet, dedim."

"Ben senin erkek arkadaşın mıyım?"

"Aman Tanrım," dedim, Pen'i düşürdükten sonra yüzümü ellerimle kapattım.
"Bunu büyük bir mesele haline getirme."

"Öyle miyim?"

"Evet!" diye bağırdım, ellerimi çekip ona öfkeyle baktım. "Mutlu musun?"

Enzo'nun gülümsemesi, deliliğin sınırına yaklaşarak büyüdü. "Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Kalbim bir an durdu ve gömleğimi sıktım. Öldürmeyi seven bu adam, en güzel Noel hediyesini almış bir çocuk gibi görünüyordu. Onun gibi tehlikeli bir adamdan beklediğim hiçbir şeye benzemiyordu, ama bu özelliğini seviyordum. Enzo Vitale karmaşık, çılgın ve benimdi. Tamamen benimdi.

"Bir randevuya çıkmalıyız," diye patladı.

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Erkek arkadaşlar randevuya çıkar." Kaşlarını çattı. "Sadece evde birlikte olmak istemiyorum."

Onun son ilişkisini düşündüm. Doğru, onlar hep evde kalmışlardı. Brycen'in yaptığı gibi davranmamı istemiyordu. Asla öyle bir şey yapmayacak olsam da. Enzo, penisi olan dipsiz bir cüzdan gibi davranılmaktan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Gülümseyerek elimi uzattım ve yanağını nazikçe okşadım. "Bunu çok isterim. Nereye gidiyoruz?"

"Ben ayarlamaları yaparım."

Elim vücudunda aşağı kaydı ve kısa süre önce sardığım temiz bandajların üzerinde durdu. "Peki ya yaraların? Dışarı çıkabileceğinden emin misin?"

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Alaycı bir şekilde gülerek, "Yavaşlayacak kadar iyi dinlemiyorsun," dedim, başımı sallayarak. "Ama otursan ve akşam yemeği gibi bir şey olursa, sorun yok. Fazla sızlanmayacağım."

Gülümsedi ve beni öptü. "En azından çok sızlanmamanı rica ediyorum."

Göğsüne bir tokat attım. Enzo homurdandı. Gülerek mutfağa girdim, tam o sırada telefonum çaldı. Ekrana baktım ve telefonu tekrar cebime koydum.

"Kimdi o?" diye sordu Enzo.

"Annem."

"Cevap vermeyecek misin?"

Kafamı salladım. "Henüz değil. Biz buluşana kadar bekleyebilir." Umarım babam olmadan. Hala gitmek istediğimden emin değildim. Ona hayatta olduğumu bildiren kısa bir mesaj gönderdim, ama daha fazlasını değil. "Sen ve kardeşlerin her şeyi konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Neredeyse," dedi Enzo. "Bu hayatta böyle olmak zorundasın. Sırlar herkesin ölümüne neden olabilir."

"Hepinizi öldürebilirdim," dedim. "Yine de beni sır olarak sakladınız, değil mi?"

Yanıma gelip kollarını bana doladı, çenesini boynumun kıvrımına dayadı. "Evet, öyle yaptım. Aptalca bir karardı. Benito muhtemelen hala bana kızgındır."

"Peki ya Giancarlo?"

"O çoğu şeyi çabuk unutur." Kulağıma öpücük kondurdu. "Onlarla iyi geçinmeni istiyorum."

İnleyerek döndüm ve saçlarını yüzünden çektim. "Tamam. Deneyeceğim."

"Onlar da benim gibidir."

"Onlara aşık değilim," diye belirttim. "Ve Benito bir pislik."

Enzo kahkahayı bastı. "Evet, Benito bir pislik, ama o aileden biri. Sen de benimle birlikteysen artık aileden birisin. Tıpkı bizim için göz kulak olduğu gibi, senin için de göz kulak olacak."

Harika. Bir gecede polisten suçluların bir parçası olmuştum. Enzo'nun yüzündeki yalvaran ifadeye baktım ve hemen moralim bozuldu. Enzo diğerlerinden daha iyi değildi, bunu kabullenmem gerekiyordu. Onu seviyorsam, en azından kardeşleriyle iyi geçinmeye çalışmalıydım. Belki bir gecede olmazdı, ama eninde sonunda olurdu.

Umarım.

"Tamam," dedim. "Eğer bu seni mutlu edecekse, yaparım. Tek umursadığım şey bu."

Gülümsedi, alnındaki kırışıklıklar rahatlamasıyla düzeldi. "Bu, senin ailenle tanışabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayatta olmaz!" diye güldüm. "Babamı

hatırladın mı?" "Sana vuran babanı."

Gerildim. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Kollarımı boynuna doladım. "Tek istediğim seninle vakit geçirmek, yemek yemek ve sonra belki kanepede oturmak. Sen kitap okuyabilirsin, ben de maçı izleyebilirim."

Enzo dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. "Erkek arkadaşım, maç izleyen." Kıkırdadı.

Onun kaburgalarına parmağımı soktum. "Kapa çeneni."

Dudaklarımız birbirine yapıştı. Enzo'ya sarıldığımda, onun vücuduna yapıştığımda, dünyanın geri kalanı eridi. Onu asla bırakmak istemedim.

"Miyav!"

Geri çekildim. "Tamam, yemek geliyor."

"Senin evindekilere benzer otomatik mama kabından bir tane aldım. Bugün gelmesi gerekiyor." Enzo'ya baktığımda, gözlerini devirdi. "Onu beslemek için yeterince erken uyanmıyorsun, o da bunun için sızlanıyor ve üstüme basıyor."

"Onu seviyorsun," diye alay ettim.

"Her neyse. İkinizi de seviyorum."

Kalbim sıkıştı. "Bir daha söyle."

Enzo inledi. "İkinizi de seviyorum!" diye bağırdı.

"Aferin oğlum."

"İçimde bir boşluk var diye seni pataklamayacağım anlamına gelmez."

Gülümsedim. "Gel bakalım, bebeğim."

Thirty-two
Enzo

"W ow, burada rezervasyon yaptırmanın aylar sürdüğünü kesin olarak biliyorum," dedi Tex. Bakışları odanın her yerine dolaştı. Zeminde her zamanki masalar yoktu, sadece ortada bir tane vardı. Işıklar loştu ve orada sadece müzik grubu, bir garson ve aşçılar vardı.

"Bu taraftan, Bay Vitale," dedi garsonumuz.

"Bütün mekanı kiraladınız mı?" diye sordu Tex.

Ona oturması için işaret ettim ve yerlerimize oturduk. Kafasını her yöne çevirerek mekanı hayranlıkla inceliyordu. Masamızın üzerindeki tavandan devasa bir avize sarkıyordu. Beyaz sütunlar siyah ipekle sarılmış ve gümüş tülle süslenmişti. Çello ve kemanın güzel sesleri odayı sarmıştı.

"Düzenlemeleri yapacağını söylediğinde, bunu kastettiğini bilmiyordum."

"Beğendin mi?" diye sordum.

Tex sonunda gözlerime bakarak başını salladı. "Evet, kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Omuzlarım gevşedi ve kaslarımdaki gerginlik kayboldu. Son birkaç gündür randevu konusunda gergindim. Aklım karışmıştı. Benim hoşlandığım şeyler Tex için de işe yarayacak mıydı?

Omuz silkti. "Chili's'e gitseydim de sorun olmazdı."

Bu düşünce beni ürpertti. "Neden güzel bir anı mahvetmek zorundasın?"

Tex yumuşak bir kahkaha attı. "Affedersin, herkes beş çeşit yemek yiyebilecek kadar zengin değil. Yarı fiyatına mezeler ve happy hour da romantik olabilir."

"Nasıl yani? Gürültülü, kalabalık ve kokuların çokluğundan bahsetmiyorum bile." Romantik olması imkansızdı, keyifli olması bir yana.

Tex başını eğerek bana baktı. "Evet, ama indirim çok iyi. Bir gün seni oraya götüreceğim. Ufkunu genişletmek iyidir."

“Rahatlayabileceğimiz evde yemek yemeyi tercih ederim.”

"Yemeklerin çok lezzetli, o yüzden mantıklı." Garson masamıza ekmek koydu ve ortadan kayboldu.

"Sanırım her randevunda böyle bir şey yapıyorsun, değil mi? İnsanların senden vazgeçmesi zorlaşıyor, eğer randevuların böyle geçiyorsa."

"Hiç randevuya çıkmadım," dedim.

Tex, ağzına götürdüğü ekmek parçasını yarıda durdurdu. "Pardon, tekrar eder misin? Sen otuz üç yaşındasın!" Kulaklarını tıkanmış gibi ovuşturdu.

"Randevuya çıkmak zaman kaybı gibi geliyordu. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı."

Tex'in ağzı açık kaldı. Sanki kafamda bir tane daha çıkmış gibi bana baktı. "Ama randevuya çıkmak senin fikrindi."

Başımı salladım. "Sen benim için en önemli şeysin."

Ağzını kapattı ve yanakları kızardı. Tex, garson şarap şişesini bardağının üzerine tuttuğu anda ayağa kalktı. Çarpıştılar. Neredeyse ağır çekimde, şarap şişesi garsonun elinden kaydı ve masaya çarptı, kırıldı ve Tex'in üzerine döküldü.

"Çok özür dilerim," dedi garson. Gergin bakışları bana kaydı, ama ben Tex'e bakıyordum.

"Önemli değil. Benim hatamdı." O inledi ve kıyafetlerine baktı. Omuzları öne doğru eğildi.

Onu temizleyip giydirmek ilk aklıma gelen şeydi. Parmaklarımı şıklattım ve birkaç kişi daha masaya geldi. "Havlular."

Koltuğumdan kalktım ve Tex'i koltuğundan çektim. Gözlerime bakmadı. Çenesini tutup ona bakmasını sağladım. "Artık eve gidebiliriz..."

"Hayır, ben... Kalmak istiyorum. Bu bizim ilk randevumuz." Başımı salladım.

"Buyurun efendim," dedi bir kadın, elinde daha fazla havluyla. Tex havluları aldı. "Elimden geldiğince temizleyeceğim."

Başımı salladım ve onu öptüm. Ona gülümsedim. "Döndüğünde her şey hazır olacak."

"Tamam."

Masa düzeltilmiş ve tüm camlar temizlenmişti. "Tekrar özür dileriz, efendim."

"Önemli değil."

Ne zaman bu kadar sabırlı olmuştum? Evet, adamımın üzerine şarap dökmüşlerdi, ama kimseyi azarlamaya niyetim yoktu. Bu Tex'in etkisi miydi? Beni değiştiriyor muydu?

"Yemeğiniz bizden," dedi şef.

"Sorun değil," diye tekrarladım. "Sadece başka sorun çıkmadığından emin olun." Tex dışarı çıktığında onları eliyle uğurladım.

"Onların suçu değildi. Ben dikkat etmedim." Tex tekrar oturdu ve ben masanın üzerinden elini tuttum.

"Neden bu kadar çabuk kalktın?"

"Sen benim önemli olduğumu
söyledin." Başımı eğdim.

"Öylesin."

Tex başını kaldırdı ve sonunda gözlerime baktı. "Biliyor musun, sen garip bir şekilde romantiksin."

Öyle miyim? Ben sadece ona gerçeği söylüyordum.

"İlk resmi randevunuzu mahvettiğim için üzgünüm," dedi Tex.

"Özür dileyecek bir şey yok. Sen zarar görmediğin sürece, diğer her şeyin yeri doldurulabilir."

"Evet, ama senin karışıklıklara nasıl baktığını biliyorum."

Bana çok fazla dikkat ediyor.

"Evimin dışında olduğumda, beni neredeyse hiç rahatsız etmiyorlar."

Tex rahatlayınca omuzları sonunda gevşedi. Onun bu kadar gergin olduğunu bilmiyordum; ilginçti. Tex evden çıktığımızda her zaman çok kendinden emin görünürdü. Onun bu yönünü de sevdiğimi fark ettim.

Yemekler kısa süre sonra geldi. Yedim, ama çoğunlukla Tex'i izledim. Yemeğin tadını çıkarma şekli herhangi bir erkeği çılgına çevirebilirdi. Farkına varmadan restorandan çıkmıştık ve vale anahtarları uzattı.

"Akşam yemeği güzeldi, bir şişe şarabı dökmem dışında." Tex, lekelenmiş takım elbisesine bakarak inledi.

"Randevu bitmedi."

"Bitmedi mi?"

Kafamı salladım ve elini tuttum. Elinin arkasına bir öpücük kondurdum. Tex'in boynuna çekici bir kızarıklık yayıldı ve yanaklarını renklendirdi.

"Bir yer daha var. The Last Candidate'in galası bu akşam." Tex'in birkaç kez bahsettiği bir casus filmi. Filmin başlamasına iki saat vardı.

"Biliyorsun, evde de izleyebiliriz," dedi Tex.

Göğsüm sıcaklık ile doldu. Sinemaları sevmezdim çünkü çok gürültülü ve kalabalık olabiliyorlardı. Yine de bunun için de önlemlerimi almıştım. Tex ile mükemmel bir randevu geçirmemiz için her şeyi yaptım.

"Bu prömiyer. Bu sefer diğerleri sana filmi mahvetmeden önce izleyeceksin."

Tex inledi. "Bu çok sinir bozucu, filmi izleyenler, geri kalanlarımız için filmi mahvettikten hemen sonra hakkında paylaşımlar yapıyorlar."

Bu, ondan sık sık duyduğum bir şikayetti. Her zamanki gibi, insanların ne kadar düşüncesiz oldukları konusunda onun söylenmesine izin verdim. Onun sinirlenmesini izlemek, kendi kişisel ASMR'ımı dinlemek gibiydi. Rahatladım ve onu kendime yaklaştırdım, giysilerine sinen şarabı görmezden geldim.

"O zaman üstümü değiştirmem lazım." Mahvolmuş takım elbisesini çekti. Tex benden uzaklaştı ve arabaya atladı. "Hadi."

"Bir alışveriş bölgesi var..."

"Hayır, teşekkürler," dedi Tex, sözümü keserek.

Arabayı çalıştırdım ve trafiğe çıktım. "Sana yeni bir şeyler alabilirim."

Tex gözlerini devirdi. "Neden, evim hemen köşedeyken? Orada giyinebilirim."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavrarken, azı dişlerimi birbirine sürttüm. Tex'in eli uyluklarımın üzerinde duruyordu ve içimdeki öfkeyi yatıştırıyordu. Hiçbir şey söylemedik, ama onun benimle kalmasını istediğimi açıkça belirtmiştim. Ona başka bir seçenek sunmuyordum. Tex'in benden uzaklaşıp evine dönmesine izin vermeyecektim ve o da bunu biliyordu.

Rahatladım ve eski dairesinin hemen önündeki park yerine arabayı park ettim. "Önemli olduğunu düşündüğün her şeyi topla."

Tex arabadan yarı çıkmışken durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bunun için vaktimiz yok. Hâlâ randevudayız."

Onun benim evimden başka bir yere gitmesini istemiyordum. Bakışları benimkilerle buluştu, kim bilir neyi arıyordu. İçini çekti.

"Enzo, geri gelip geri kalanları başka bir zaman alabiliriz. Ben sadece kıyafetlerimi değiştirmek için buradayım."

"Peki."

Bana gözlerini kısarak baktı. "Ciddiyim, Enzo. Taşınmam için kimseyi tutma. Hazır olduğumda eşyalarımı alıp buradan ayrılacağım."

Direksiyon simidinin gıcırtısı, zihnimi bulanıklaştıran sisin içinden sızdı. Onu bıraktım ve başımı salladım. Oradan tüm eşyalarını çıkarmak için bir aydan fazla süresi yoktu, yoksa işi kendi ellerime alacaktım. Arabayı durdurdum ve onun arkasından atladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tex.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Açıkça belli değil miydi? Tex başını salladı ve büyük ellerini göğsüme koydu. Takım elbisesinin içinden bile, sıcaklığı ruhuma dokundu.

"Hayır, yapmayacaksın. İçeri gir, giyinmek yerine, ben eğileceğim."

Ona yaklaştım ve çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Bunun nesi yanlış?"

Tex'in göz bebekleri büyüdü ve dili alt dudağını yaladı. "Biz randevudayız. Ayrıca, filmi gerçekten izlemek istiyorum."

Kendimi zorlayarak onu bıraktım. "Temizlenmek için yirmi dakikan var. O zamana kadar dışarı çıkmazsan, içeri girerim."

Tex sırıttı. "Evet, ne yapacaksın, temizlik mi?" Ona

gülümsedim. "Seni mahvedeceğim."

Adam'ın elması, birkaç adım daha geri çekilirken sallandı. "Biliyor musun, bunu böyle ciddi bir yüzle söylediğinde, daha çok cinayet gibi geliyor."

"Zamanın doluyor."

"Adi herif." Tex arkasını döndü. "Bana otuz dakika ver. Duş almak istiyorum."

Bileğimdeki saati hafifçe vurdum. Tex, dairesine koşarken inledi.

Arabaya geri döndüm ve bir paket sigara aldım. Tex'in telefonu bardaklıkta titreyerek çınladı ve beni durdurdu. Ekrana bir bakış attım ve babasının adını gördüm.

Öfke göğsümün ortasında filizlendi ve parmak uçlarıma kadar yayıldı. Bu dünyada en çok incitmek istediğim adam Henry Caster'dı. İki yıl önce ailemi neredeyse mahvetmişti. Benito, Gin ve beni bu iyiliğin karşılığını vermememiz için zorlamıştı. Emekliye ayrılmak zorunda kalan, acı içinde günlerini geçiren ve bacağına kurşun yedikten sonra bizim için geri döneceğimizi merak eden yaşlı bir adam olarak kolayca unutulabilirdi. Bu yeterince cezaydı, ama onun tek suçu bu değildi. Her şeyden öte, Tex'e verdiği zarar vardı.

Telefon elimde titredi. Onu elime aldığımın farkında bile değildim. Yeşil düğmeye bastım. Hava boğazımı tıkadı, kulağıma götürdüğümde konuşmam imkansız hale geldi.

"Evlat, sen aklını kaçırmışsın." Arka planda bir kadının sesi, ona sinirlenmemesi için yalvarıyordu. Kan basıncının çok yükseldiği ile ilgili bir şeydi.

"Kate, bırak ben halledeyim," diye homurdandı Henry.

Motor sesini duydum ve onların arabada olduklarını anladım. "Yine

kafan mı güzel?"

Midem burkuldu.

"Gregor aradı, istifa ettiğini söyledi. Yine iyi bir şeyi mahvettin. Her şey sana sunuldu, ama sen her şeyi mahvetmeye devam ediyorsun. Polis şefinin sana dedektiflik teklif etmesi senin için bir şansdı, ama sen onu mahvettin." Boğazını temizledi. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Başımı kaldırdığımda, eski bir bordo Cadillac'ın otoparka girdiğini gördüm. Henry Caster, telefonu kulağına dayamış, yanında ağlayan bir kadınla duruyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun, değil mi?" diye bağırdı telefonda. "Anneni ağlattın. Bu saçmalığı bir daha yaşamayacağız."

Hiçbir şey söylemedim. Henüz beni fark etmemişti. Arabadan dışarı çıktım ve kapıyı nazikçe kapattım. Telefonu kulağıma yaklaştırdım ve onu dinledim.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Ben buradayım. Eğer seni dövmem gerekirse, çocukken yapmam gerektiği gibi seni düzeltirim."

"Henry, o yorgun. Zor bir davaydı," diye yalvardı Tex'in annesi.

"Sen ne olduğunu bilmiyorsun! Bu çocuğun sertleşmesi lazım. Ben onun yaptığının on katını yaptım." Arabasının kapısı açıldı ve öfkeyle dışarı çıktı. Çakıl taşlarında dengede duramayıp bastonuyla sendeledi.

Tex'in telefonunu kapattım. Henry binaya doğru tek bir adım bile atamadan, arkasına geçtim ve yan aynasından onun bakışlarını yakaladım.

Tex ile aynı mavi gözlere sahipti, ama onun gözleri çok daha donuktu. Gözleri büyüdü ve yüzü soldu. Yolcu tarafındaki kapı açıldı.

"Kate, arabada kal!"

Yüzünü silerek bize baktı. Ona gülümsedim.

"Ben eski bir tanıdıksın ve Henry'yi tekrar görünce gelmeden edemedim."

Kocasına tekrar baktı. "Oh, şey..."

"Kate, arabaya bin," dedi Henry dişlerini sıkarak. Yüzü
kızardı, ama onun talimatına uydu.

"Ailem için mi buradasın?" diye sordu Henry.

Arabanın kapısını kapattım ve onun etrafından dolaştım. Tex erken çıkarsa diye küçük binanın arkasına doğru ilerledim. Henry Caster arkamdan geldi, arkaya doğru ilerlerken topallıyordu. Sert adam rolü oynamaya çalıştı ama yaşlılık ve polislikten ayrılmasının ardından bazı konularda yumuşamıştı. Korku çatlaklardan sızıyordu ama bu benim için yeterli değildi.

"Karımı bırakacaksın," dedi Henry.

Tek bir adımla öne atıldım ve bastonunu kaptım. Sendeledi ama kendini tuttu ve duvara yaslandı. Yeterliydi. Bastonu inceledim. Tabii ki Tex'in kanını temizlemişti. İyi ki, görseydim kendimi tutamazdım herhalde.

Ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi ama dinleyecek vaktim yoktu. Tek bir hece bile çıkamadan bastonu çevirdim ve yanağına vurdum.

Tısladım. Tam olarak aynı değildi. Henry acı içinde inleyerek yere yığıldı.

"Ayağa kalk."

Yaşlı adam, yanağından kan damlarken hırıltılı nefes alıyordu. Gözleri odaklanmamış bir şekilde yerde yatmaya devam etti.

"Kalk dedim."

Henry iki kez kalkmaya çalıştı, ama her seferinde bacağı onu yüzüstü bıraktı. Ben hareketsizce izledim. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Onu haftalarca işkence ederek, ona sadece acı çektirerek geçirebilirdim ve bu, Tex'e çektirdiği acının yanında sadece bir damla olurdu.

ona işkence ederek geçirebilirdim, ona sadece acı çektirebilirdim ve bu, Tex'e verdiği acının yanında bir damla bile olmazdı.

"Beni öldüreceksen, bir an önce bitir," dedi Henry.

"Seni öldürecek olsaydım, eğlenebileceğim bir yerde olurduk." Ona yaklaştım. Gençliğinde benden daha uzun boyluydu. Ancak, ayağa kalkmaya çalışırken kambur duruşuyla, onun yanında cüce gibi kalıyordum. "Bu kişisel bir mesele."

Gözleri etrafımda dolaştı ve ben bastonu tekrar indirdim. Baston havayı keserek yumuşak bir ıslık sesi çıkardı. Sert ahşap ete çarptığında etrafımızda yankılandı. Henry yere düştü ve yüzünün diğer tarafını sıyırdı.

"Uh, lanet olsun."

Saçını avuçladım ve başını kaldırarak inceledim. Tex'in yüzündeki kesikle tamamen aynıydı. Onu öldürmek Tex'i kızdırırdı. Henry Caster'ın bunu hak ettiğini bilsem de, yapamazdım.

Henry, ona yardım ederken inledi, sersemlemiş bir halde çekilemiyordu. Ona bastonunu geri verdim. Bastonu benden alırken parmakları titriyordu ve bastona ağırlığını verdi.

Bana bakarken gözlerini hızla kırpıştırdı. "Bunu kişisel hale getiren nedir?"

Yanağını hafifçe vurdum, yaralarına bastırdım. O da yüzünü buruşturdu. Parmaklarımdaki kanı onun kareli düğmeli gömleğine sildim.

"Onu her incittiğinde, sana aynı şekilde karşılık vereceğimi bil."

"Kim?" diye sordu Henry. Ben konuşamadan başını kaldırdı. "Tex mi? Bunun benim oğlumla ne ilgisi var?"

"O benim."

Sözlerim zihninde yer edindiğinde, kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse görebiliyordum. Çaresiz bakışı öfkeye dönüştü. Bana dişlerini göstererek yüzü kızardı.

"Seninle birlikte olursa, Brycen Grennan gibi olacak." Henry başını salladı. "O çocuk..."

Bir adım yaklaştım ve ağzını kapattı. "Ona saygı göster, yoksa bir daha ağzından saygısızlık çıkmamasını sağlarım." Dilini kesmek onu öldürmezdi.

"Uzak duracaksın..."

Onun acınası talebini keserek sözünü kestim. İşleri bitirmem gerekiyordu. Devam etmem gereken bir randevum vardı. "Bu aramızda kalacak. Trajik bir kazada hayatının son bulmasını istemem. Karını ve oğlunu senin gibi bir beladan kurtarırım."

Bu fikir, düşündükçe daha da hoşuma gitmeye başladı.

"Artık polis değilsin. Kahramanlık yapmayı bırak. İkimiz de senin adaletin savaşçısı olmadığını biliyoruz."

Henry bana öfkeyle baktı. “Hâlâ bağlantılarım var.”

"En son peşimizden geldiğinde pek iyi sonuçlanmadı, değil mi?" Bacağını işaret ettim. "Kendimi açıkça ifade ettim mi?"

Henry dişlerini gıcırdatarak, "Çok açık," dedi.

Gözlerinde hala görünür bir mücadele vardı ve ben bunu ortadan kaldırmayı planlıyordum. Arabalara geri dönmemiz için işaret ettim. Park yerine doğru yürürken bastonuna ağır bir şekilde yaslandı.

"Tex, Brycen'e hiç benzemiyor." Konuşurken ona bakmadım. Bu adama hiçbir borcum yoktu, Tex'in de yoktu. Ama dudaklarım kendiliğinden hareket ediyordu. "O sadık, inatçı, hırslı ve senden çok daha iyi bir adam."

Henry hırladı. "O, benim temizlemem gereken pisliklerden başka bir şey yapmayan bir uyuşturucu bağımlısı."

"Onun hakkında sadece bu kadarını görebilmen çok yazık, çünkü ben onun zorluklarına ve eksikliklerine rağmen kendini geliştiren biri olduğunu görüyorum. Onun yerinde olsan aynı şeyi yapabilir miydin?"

Arabalara yaklaşırken Henry yanımda sessiz kaldı.

"Yine de bir katille birlikte oldu."

Onun bakışlarını yakaladım. "Merak etme. Şimdilik benden güvendesin. Biz bir aile olacağız."

"Herkes benim seninle ya da senin o aşağılık ailenle hiçbir ilgim olmadığını bilir," diye tükürdü Henry.

"Bu görüşü değiştirmek çok kolay olurdu. Manşetlerde şöyle yazardı: Kahraman polis, sahtekar ve yozlaşmış. Tüm başarıları mafya ile bağlantılı."

Henry donakaldı.

"Senin NYPD'de bağlantıların olduğu gibi, benim de var."

Arabanın kapısını açtım ve Henry'nin ona doğru ilerlemesini izledim. Tex'in aşağı inmesini umuyormuş gibi binaya baktı. Henry Caster gibi bir adam için itibar her şey demekti. Kağıt üzerinde o mükemmel bir adamdı; bir kahraman, bir aile babası ve her yönüyle iyi bir insan. Bunun lekelenmesi, onun için değerli olan her şeyi mahvederdi.

"Tex'in ortağı olarak daha resmi bir ortamda seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Henry arabaya binerken gözle görülür şekilde sinirlendi. Kapıyı kapatmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum.

"Henry, aman Tanrım, yüzün ne durumda? Ne oldu?" Kate kocasına uzandı.

O, elini itti ve gözlerini benden ayırmadı. "Ben iyiyim. Kaydım."

Henry boğazını temizledi ve kapı kolunu çekti. Onun gözlerindeki son kıvılcımın kaybolduğuna yeterince memnun olarak onu bıraktım. Benim bunu yapacağımı biliyordu. Tex'i korumak için her şeyi yapardım. Henry park yerinden çıktı ve birkaç saniye içinde ortadan kayboldu.

Bence bunu iyi idare ettim. Tex'in babası hala hayattaydı ve ben de iyiliğini karşılıksız bırakmadım.

Tex'in telefonundaki arama geçmişini sildim ve telefonu bardaklığa geri koydum. Sigara paketleri parçalanmıştı ve kurtarabileceğim tek bir tane bile yoktu. Kapı

açıldı ve Tex dışarı çıktı, dikkatimi çekti.

Gözlerimiz buluştuğu anda gülümsedi ve bana doğru koştu. "Takım elbiseyi beğenmedim, o yüzden düz bir gömlek ve pantolon giydim. Yeterince şık mı?"

Yiyesim gelecek kadar yakışıklıydı. Bileğini tutup onu kendime doğru çektim. Başparmağımla Tex'in yanağında kalan yara izini okşadım.

"Ne?"

"Senin için öldürürüm."

Tex bana baktı. Birkaç saniye boyunca sessizlik hakim oldu. "Biliyorum, ama bunu istemiyorum."

Dudaklarımızı birleştirdim ve dillerimiz, ancak mükemmellik olarak tanımlayabileceğim bir şekilde birbirine dolandı. Tex'in tadı muhteşemdi. Onu eve götürmek ve her santimini tatmak istedim. Her santimini sahiplenmek istedim.

"Bundan sonra, sana zarar verebilecek ya da seni ağlatabilecek tek kişi benim. Her santimetren bana ait." Dudaklarını ısırdım. "Hayatın bile."

Tex inledi. "Evet. Nereyi imzalayayım, Şeytan?"

Epilogue

Yirmi dokuz buçuk gün sonra

GIANCARLO, benim kutularımdan birini kaldırarak ayağa kalkarken homurdandı. Üstüne yazılanlara baktım. Enzo, biz paketlerken her şeyi etiketleme konusunda ısrarcıydı, benim kutulara her şeyi atıp sonra hepsini yerleştirirken baş ağrısı çekme sistemimin aksine.

"Yukarıdaki yatak odasına. Aslında dolaba koyabilirsin." "Tamam,"

diye inledi. "Bunun içinde ne var lan?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Kardeşin deli olduğu için hızlı hareket etmek

zorundaydım." "Hey," diye seslendi Enzo.

"Bu doğru," diye mırıldandım ve Benito'nun yanına gittim. "Bunlar kitaplığa gidebilir. Çok fazla kitabım yok, ama eminim birileri onları orada görmek isteyecektir."

Benito başını salladı. Hâlâ sonsuza kadar en iyi arkadaşlar değildik, ama en azından konuşuyorduk. Birkaç hafta önce yaptığımız konuşma, aramızdaki gerginliğin çoğunu ortadan kaldırmıştı ve ikimiz de aynı sonuca varmıştık: Enzo, aramızdaki kırgınlıklardan daha önemliydi.

"Ooh, bunları bana ver!" Chelsea, benim bile unuttuğum eski havai fişekleri çıkararak seslendi. "Onları yakabiliriz."

"Hayır," diye cevapladı Enzo.

"Taşınmayı bitirdikten sonra," dedim, Chelsea'ye göz kırparak. Enzo kamyonetten uzaklaştı ve ben ona sert bir bakış attım. "Oraya geri dön ve orada kal."

"Devam et," diye uyardı Enzo.

Kaşlarımı kaldırıp ona sırıttım. Enzo artık ondan korkmadığımı bilmeliydi. Daha sonra intikamını benden alacaktı, ama en azından onu sürerek rahatlamasını sağlayabilirdim. Melony izin verene kadar ağır kutuları taşımak kesinlikle yasaktı. Eskisine göre çok daha iyiydi, ama bu şekilde kalmasını, geriye düşmemesini istiyordum.

"Kal, evlat," emrettim. "Otur."

Enzo bana hırlayarak elini sıkıca yumruk yaptı. Chelsea ve ben birbirimize baktık ve kahkahaya boğulduk.

"Daha sonra başın belaya girecek," diye şarkı

söyledi. "Tanrım, umarım öyle olur."

"İğrenç," diye inledi Chelsea. "Bana biraz şans ver de ben de ondan biraz bulabileyim."

Gülerek, sadece Enzo'ya bakmak için başımızı kaldırdık. Hâlâ bıçak gibi bakıyordu, bu da beni kıkırdatıyordu. Chelsea boğazını temizleyerek sakinleşti.

"Hey, o seninle çıkıyor. Yine de beni öldürebilir."

Gözlerimi devirdim. "Evet, tabii. Eğer bunu yaparsa, kendisi de ölür." "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Enzo.

"Hiçbir şey!" diye seslendim. Tanıdık bir yüzün bize doğru yaklaştığını görünce gülümsedim. "Melony, nasılsın?"

"Her zamanki gibi harika." Bana doğru yürüdü ve gülümsemesi bozuldu, sonra boğazını temizledi. "Bu kim?"

Chelsea'ye baktım. "Oh, bu benim iyi arkadaşım Chelsea ya da Chels. Bu da Melony."

"Merhaba," dedi Melony.

"Şey, merhaba," diye mırıldandı Chelsea. "Ben, şey, ne..."

"Chelsea yorgun," dedim çabucak. "Bütün gün eşya taşıyıp durduk. Enzo'yu kontrol edip iyi olup olmadığını bakabilir misin? Emin olana kadar onu hareket ettirmeyeceğim."

"Tamam, öyle yapayım." Birkaç adım geri çekildi, gözleri hala Chelsea'nin üzerindeydi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet, ben de."

Melony topuklarını döndürdü ve Enzo'ya doğru zıplayarak yürürken adımlarında belirgin bir neşe vardı. Chelsea'nin gözleri onun uzun bacaklarını süzdü. Islık çaldı.

"Bekâr mı?"

"Sanırım bir kız arkadaşı var," dedim.

"İlişkileri ciddi mi?"

Onu dirsekledim. "Chelsea! Kötü kız, sakin ol."

O inledi. "Sanki rüyalarımdan çıkıp gelmiş gibi."

Kafamı salladım. "Kutuları taşıyacak mısın yoksa hayal kurmaya devam mı edeceksin?"

"Hayal kurmak mı?"

Dirseklerim yine onun yan tarafına çarptı. Bana tısladı, ama Melony'nin bir bakışı onu kamyonetin arkasından kaçırdı. Chelsea bir kutu aldı, omzuna koydu ve daireye doğru yola çıktı.

Kafamı salladım. "Gösteriş
yapma." "Şşş!"

Melony ve Enzo misafir odasına yönelirken biz kutuları içeri taşıdık. Orası kutularla dolu olmayan tek yerdi. Birkaç yığını geçtim. Penelope, Enzo'nun onun için yaptığı duvar rafındaki yerinden bana miyavladı. Uzanıp kabarık kulaklarının arasını kaşıdım ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

Duman havayı doldurmuştu. Elimi sallayarak Giancarlo ve Benito'ya gözlerimi kısarak baktım. İkisi de durdu, pencereden dumanı dışarı üfleyerek, kurabiye kavanozuna gizlice girerken yakalanmış çocuklar gibi görünüyorlardı.

"İkinizin yardım ettiğini sanıyordum," dedim ve bir kutu indirdim.

"Yakalandık," dedi Gin gülümseyerek, yanıma gelip kolunu boynuma doladı. "Sigara molası veriyoruz. İster misin?"

Kolunu omzumdan çektim. "Hayır. Nefesim kesilir. Enzo'nun bana dokunduğunu görmesine izin verme."

"Haklısın. Bu aralar onun deli olduğunu sürekli unutuyorum." Gin güldü. "Artık neredeyse kardeş gibiyiz. Bunu aşması gerekecek."

"Saçmalamaya başlama," Benito kardeşini uyardı. "Kimsenin kanını temizlemeyeceğim."

Gin ellerini havaya kaldırdı. "Buralarda kimse eğlenmeyi bilmiyor."

"Eğlence konusunda çok farklı tanımlarımız var." Chelsea'nin kutusunu üstüne ittim. Benito'nun sert bakışlarına alışkın olmadığı için ortadan kayboldu. Bazen hala beni rahatsız ediyordu, ama Enzo sayesinde kendimi güvende hissediyordum. "Sanırım neredeyse bitti."

Benito homurdandı. "Ve bunun ikiniz için doğru karar olduğundan emin misin?"

Onun bakışlarını karşılayarak başımı salladım. "Evet. Onu seviyorum. Onunla birlikte olmak dışında başka bir yerde olmak istemiyorum."

Giancarlo "Aww" dedi. "İkiniz birlikte iğrençsiniz."

"Şimdi Chelsea gibi konuşuyorsun." Gülümsedim.

O da gülümsedi. "Kardeşimin kalbini kırma, yoksa senin kalbini senin gözünün önünde parçalarım."

Soğuk bir his içimi kapladı. Gözlerimi kırptım. Giancarlo hâlâ gülümsüyordu, eskisi gibi kaygısız ve rahat görünüyordu. *Bunu ben mi uydurdum? Gerçekten böyle mi dedi?*

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye ekledi Benito ve ben hiçbir şeyi yanlış duymadığımı anladım. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Onu aşağı çeken başka bir beleşçi istemiyorum."

"Enzo ve ben bazı şeyleri konuştuk. O yüzde yüz kendini iyi hissettiğinde ve ben partnerimin kafasının kırmızı bir lapa haline geldiği kabusları görmediğimde, tekrar okula bakacağım. Yapmak istediğim bir şey bulacağım."

"Kusura bakma," dedi Gin. "Öfke sorunlarımız olabilir."

"Olabilir mi?"

"Tamam, peki," diye inledi. "Kesinlikle öfke sorunlarımız var."

Kafamı salladım. Bu konuda haklıydı. Vitale ailesinden hiç kimse öfkesini kontrol edebiliyor gibi görünmüyordu. Çok sakin birisi olan Enzo bile, içinde patlamaya hazır bir canavar barındırıyordu.

"Enzo sana işkence ettiğimizi düşünmeden önce işimize dönsek iyi olur," dedi Benito.

Ben de başımı salladım. Kapıya doğru yürürken, elimde kapı kolu varken durdum. Onlara doğru döndüm.

"İkiniz de onun otistik olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu konuyu konuşmuyoruz," diye mırıldandı Benito. "Memleketimizdeki ailemizin durumu

—

"Yüzde yüz." Giancarlo güldü. "Ezelden beri biliyoruz. O kadar
buna o kadar alıştık ki, sanırım gerçekten unutuyoruz."

"Bu konuyu konuşmayız," diye tekrarladı Benito, Gin'e keskin bir bakış atarak.

"Kapa çeneni." "Sadece söylüyorum!" Gin omuz silkti. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Bize göre. Ailenin geri kalanına göre değil."

"Doğru." Giancarlo kafasının arkasını kaşıdı ve omuz silkti. "Her neyse, önemli değil. Enzo sadece Enzo. Onu seviyoruz, senin gibi."

"Aynı değil," diye açıkladı Benito.

İkisi arasında sırıttım. Benito neredeyse kıskanç görünüyordu. Mantıklıydı; birdenbire ortaya çıkıp onun küçük kardeşini ondan çalmıştım. Benito'ya onu asla incitmeyeceğimi söylemek istedim, ama sözlerimin hiçbir anlamı yoktu. Tek yapabileceğim ona bunu göstermekti.

“Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?” Enzo kapıyı açarken homurdandı. Gözleri kısıldı. “Neler oluyor?”

"Hiçbir şey," dedim, kollarımı onun vücuduna dolayarak. "Melony ne dedi?"

Enzo kardeşlerine baktıktan sonra gözleri tekrar bana döndü. "O, benim iyi olduğumu söylüyor. Çok ağır değilse eşyaları taşıyabilirim."

Ben başımı salladım. "Yine de dinlenmen gerektiğini düşünüyorum."

Bana yorgun bir bakış attı. "Doktor muayene etti, sen hala sızlanıyor musun?"

"Aş şunu."

Enzo saçımı avuçladı. Tırnakları derime batarak kafamı çizdi ve beni derin bir öpücüğe sürükledi. Geri çekildiğinde bana homurdandı.

"Sana dikkatli olmanı söyledim."

Kalbim deli gibi atıyordu, tüm kanım penise akıyordu. Aradığım şey buydu, kalbimi deli gibi çarptıran o tehlikeli sınır. Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum, o da sinirli bir iç çekişle karşılık verdi.

"Chelsea doktorunu çalmadan önce bu eşyaları taşıyalım."

Benito yanımızdan geçip gitti. "Yeterince gördüm," diye mırıldandı. "Ben onunla gidiyorum." Gin merdivenlerden aşağı koştu. "Chelsea'yi durduracağım."

O ikisinin arasında ne olduğunu bilmiyordum, ama o ve Chelsea aslında anlaşmaya başlamışlardı. Chelsea hala gergindi, özellikle de o çılgın sözler söylediğinde, ama ortak noktaları vardı. Tamamen dengesiz olmaları gibi. Onun, Chelsea'nin ahlaksızlığını teşvik etmeye başladığını hissediyordum.

"Üçünüz ne hakkında konuşuyordunuz?" Enzo, herkes gittikten sonra sordu.

Elimi salladım. "Önemli bir şey değil," dedim ve parmaklarımı onun saçlarına geçirdim. "İyi kardeşlerin var."

O başını salladı. "Birbirimiz için her şeyi yaparız."

"Buna inanıyorum." Bir kez daha dudaklarını yakalamak için eğildim. Enzo'nun sıcak dili ağzıma girdi. Vücudum onu arzularken, onu duvara iterek inledim. "Bir süre ortadan kaybolmak kabalık olur mu?"

"Biraz ne kadar?" diye sordu Enzo.

"On dakika."

"İkimiz de bunun daha uzun süreceğini biliyoruz." Enzo'nun eli pantolonumun içine girip penisimi kavradı. "Acele etmeyeceğim."

Dudaklarımı yaladım. "Siktir."

"Evet." Enzo alt dudağımı ısırdı.

"Fahişelik yapmayı bırakın da yardım edin!" Chelsea merdivenlerden seslendi. "Bunun için para almıyoruz!"

Enzo uzaklaşırken inledim. Yanağımı okşadı, başparmağını cildimde gezdirdikten sonra alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dilim dışarı fırladı ve onu yaladı.

"Beni kızdırmanın bedelini ödeyeceksin."

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. Dönüp güldüm, ama bileğimden yakalandım ve ona dönmek zorunda kaldım. Enzo'nun yüzü birden ciddi bir hal almıştı. "Ne? Ne oldu?"

"Seni çok seviyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çaresizce çalıştım. "Ben de seni seviyorum."

Dudaklarımız buluştu ve bir daha ondan ayrılmak istemedim. Ne kadar zorluklarla karşılaşırsak karşılaşalım, bunları birlikte aşacaktık çünkü bir şeyden emindim. Enzo Vitale ile birlikte olmak, hayatımda verdiğim en iyi karardı.

YAZARIN NOTU

Enzo ve Tex'in hikayesi, bir ananas ve Bacardi dolu gecede bize geldi. Karakterler kafamızda canlandıkları anda, bu fikri hemen hayata geçirdik. Şimdiye kadarki en iyi kararımızdı. Bu aşk hikayesi, kara ruhlarımızın en derinlerinden geldi ve umarız siz de okurken bunu hissedebilirsiniz.

Bir sonraki kitap Paid In Full için heyecanlanmanızı umuyoruz!!! Sizi muhteşem bir sürpriz bekliyor.

Zaman ayırıp Take Me Apart hakkındaki düşüncelerinizi diğer okuyucularla paylaşan bir yorum bırakırsanız çok seviniriz.

BREA ALEPOÚ HAKKINDA

Brea Alepoú'nun çalışmaları hakkında güncel bilgileri almak için **haber bültenine** abone olun**.**

Brea Alepoú, üniversitede beş yıl geçirip diplomasını aldıktan sonra, hayalinin hikayeler yazmak ve anlatmak olduğunu fark etti. O zamandan beri yazmaya devam ediyor ve hayal gücünü özgürce kullanıyor. Başlangıçta sadece çağdaş hikayeler yazacağını düşünse de, kısa sürede dünyalar yaratmaya olan sevgisini keşfetti. Şimdi ise her şeyi yazıyor. Onun çılgın hayal gücüyle, perilerin hüküm sürdüğü, vampirlerin herkesi öldürdüğü, iki erkek arasındaki tatlı aşk, iki sert kadın arasındaki tutku veya birden fazla partnerin aşkı gibi birçok farklı hikaye bekleyebilirsiniz. O, karakterlerinin hepsi hemen aşkı bulmasa da herkesin aşkı hak ettiğine inanıyor. Aşk tutkulu, ateşli, ihtiyaç duyulan, kafa karıştırıcı, acı verici, yorucu, tatmin edici ve her şeyi tüketen bir şeydir.

M/M & F/F Romantizm: *Paranormal, Karanlık, Fantastik, Shifter Mpreg, Shifter Fpreg ve Harem*
Herkes için bir kitap olacak.

Delilik Bulaşıcıdır. Brea Alepoú

Brea.alepou@gmail.com

BREA ALEPOÚ'NUN DİĞER ESERLERİ

Kan Serisi (M/M/M/M+)

(Karanlık Paranormal

Romantizm) Kandan Fazlası

[Sesli Kitap] Tatil Kanı (Kısa

Öykü) Ürkütücü Kan (Kısa

Öykü)

Onların Kanı

Onun Kanına Bağımlı

Bizim Kanımız

Kan Ticareti (Yakında)

Paranormal Zevkler (M/M/M/M+)

(Karanlık Eşcinsel Harem Paranormal Romantizm)

Mafya Prensi

Ejderha

Patronu

Kalpsiz Suikastçı (yakında)

SKYLER SNOW HAKKINDA

Skyler Snow, sapkın ve ateşli MM kitaplarının yazarıdır. İster çağdaş ister paranormal olsun, kitaplarında her zaman kaygı, sapkınlık ve her şeyi fetheden bir aşk bulacaksınız.

Skyler, genç yaşta yazmaya başladı. Şef mi yazar mı seçimi ile karşı karşıya kaldığında, yazarlık kazandı. Müzikaller, gerçek suç programları, reality TV çılgınlığı ve hafif ve eğlenceli ya da karanlık ve çarpık olsun, iyi kitaplara meraklıdır. Yazmadıkları zamanlarda rol yapma oyunları oynarken ve çocuklarıyla vakit geçirirken bulabilirsiniz.

— Skyler Snow

SKYLER SNOW'UN DİĞER ESERLERİ

MAFIA DADDIES SERİSİ

(Çağdaş Baba Romantizmi)

Beni Kır Baba

Benimle Savaş

Baba Beni İzle

Baba

Bana itaat et baba (Yakında)

Paranormal Zevkler

MM+ Paranormal Romantizm

Mafya Prensi

Ejderha

Patronu

Kalpsiz Suikastçı (yakında)

İçindekiler

Başlık Sayfası
İçindekiler Telif Hakkı
Uyarı ve Tetikleyiciler
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Epilog
Yazarın Notu

Brea Alepoú Hakkında
Brea Alepoú'nun Diğer Eserleri Skyler Snow
Hakkında Skyler
Snow'un Diğer Eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️